

Pedro en Blondina

Joseph Ronsse

bron

Joseph Ronsse, *Pedro en Blondina*. Z.n., Audenaarde 1842

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/rons001pedr01_01/colofon.php

© 2016 dbnl

Gelukkig die voor de Almagt knielen,
By 't sluiten van den liefdeband;
Die vurig saêmgesmolten zielen,
De trouwe hand in trouwe hand.
Die hemelvlam, door God geschapen,
By ramp-noch grafnacht ingeslapen,
Verdooft noch op noch onder de aerd'.
Ja, starren sterven, zonnen zinken!
De liefdevlam blyft eeuwig blinken:
Des Eeuwgen wil heeft die gebaerd.

VAN DUYSE. *Godfried, of de Godsdienst op 't Veld.*

AEN DE
DICHTERESSE DER MADELIEVEN,
UIT VADERLANDSCHE HOOGACHTING OPGEDRAGEN.

[Voorwoord]

‘Ik heb voor mannen geschreven,’ zegt Conscience ergens; en ik, die begin te gelooven dat de tyd daer is, waerop ook vrouwen vlaemsch lezen; ik, die er zelve eenige bewyzen van bekomen heb, zou niet ongaerne zien, dat myn boek de vrouwen welkom ware. Anderen beschryven, by voorkeur, bloedige tafereelen; de hier voorkomende zyn op zachteren toon gestemd.

Vloek op zoo vele fransche romans, die, helaes! ook in de handen der meisjes vallen, en in hare harten zulke vreeslyke verwoestingen aenrigten!... Les Mémoires du Diable, een werk zyn titel volwaerdig, ziet men ook door vlaemsche vrouwen lezen..... Afgrysselyke verfransching, waer toe hebt gy ons gebragt!

Even ongunstig denken de Engelschen over de Parysche modderige romans. The Quaterly Review, in een wel beredeneerd artikel, dat

II

al het hatelyke, al het onzedige dier schriften uiteenzet, zegt onder andere:

‘Voor ons liggen meer dan honderd romans, binst de vyf laetst verloopene jaren in Frankryk uitgegeven, en allen zinspelen op onechte liefde, byna steeds op echtbreuk. Zeer dikwerf worden de bloedschande en al de afgrysselykheden van hetzelfde slach, welke gemeenlyk door zelfombrenging eindigen, er in verschoond.’

In myn boek heeft de kus zyne kuischheid, de liefde hare onschuld: is de liefde niet een der roerendste bewyzen onzer onsterfelykheid?

I.

Wil de herbergzaamheid niet vergeten: door deze hebben sommigen aan de engelen behaegd die zy in hun huis ontvangen hadden.

HEBR. XIII.

Audenaerde zuchtte onder de overheersing der boschgeuzen.

Op zekeren avond der maand september 1572, terwyl de regen in overvloed nederstortte, en men hier en daer slechts eene

bleeke star tusschen de dryvende wolken zag uitstralen, zat een jong meisje in eenen zwaren leuningstoel te rusten. Hare beide handen omklemden onachtzaam de armen van den zetel, en het afgematte hoofd hing haer over den rechter schouder. De zuchten die hare borst ontvloegen, de bittere tranen die uit hare schoone bruine oogen rolden, lieten genoegzaam de grievende smarten zien waeraen zy was overgelaten.

Ter linker zyde van het meisje zat een oude vrouw, met de armen over elkander geslagen, die treurige houding met natte oogen aen te staren. Reeds meermalen had zy de teederste mededeeling, in de smarten der maegd getoond, doch daer die zoo grievend schenen, besloot zy de lyderes er nog eenigen tyd aen over te laten, in hoop dat ze weldra zouden verminderen.

Na eene wyl tyds, brak zy de stilzwygendheid af, die in het vertrek heerschte, en zich tot de maegd wendende: - Kom, Blondina, zuchtte zy, verlaten wy deze wooning: die verbryzelde meubelen, die afgerukte tapyten, die bloedvlekken welke den muer bemorsen, en dit portret waerop gy uwe oogen gestadig vestigt, dit alles verlevendigt in ons de gepleegde gruwelen der boschgeuzen te sterk.

- Waerom die woede tegen de beeldtenis van myn afgestorven vader? hy was hunne zaak aengekleefd; had de dood hem niet verrast, zeker stond hy aen hun hoofd, om de

Spaensche dwingelandy te vergruizen. ô! Indien myn Henrik zich in hun midden bevond, de deugdzame heer Mahieu, die eerwaardige priester, ware ongetwyfeld van ons niet weggerukt, om in de boeijen den dood te verwachten.

- Henrik, melieve?

- Hy was immers altyd de hevigste voorstander der Godsdienst onzer vaderen, Jacoba; en schoon hy onophoudelyk werkte om Oranjes party te doen gelukken, deelde hy, nopens de nieuwe leering, in 's Prinsen gevoelen niet.

- Weet gy niet dat sedert de opknooping van zyn broeder Machiavel, Henrik de roomsche priesters in haet heeft genomen, en de wraek der nieuwgezinden ophitst, tegen al wat onze heilige Godsdienst blyft aenhangen; dat hy, by de opligting van uw oom Mahieu, zich gelastte de overige Audenaerdsche priesters in de boeijen te klinken; dat hy aen het hoofd der kerkontheiligers de beelden van hunne standpilaren rukte, en met zyne byl den eersten houwslag gaf in het schoon tafereel, verbeeldende den lydenden Christus, hetwelk op het hoogaltaer van O.L.V. kerk pronkte!'

By het verhael dezer gruwelen, voelde de maegd eene siddering trapswyze hate ledematen bevangen, en met een zucht, die uit het diepste harer ziel opklom: - Hemel! Jacoba, Jacoba! weende zy; en Henrik heeft myn hart overwonnen!

- Hy was zuiver, Blondina; maer nu, dat hy zyne handen met het bloed der priesters heeft bevekt, en zich aen euvelheden overlevert, waer voor een Spanjaert zelf sidderen zou, is hy uwer niet meer waardig: gy moet hem begeven.'

Eene lange stilzwygendheid volgde op deze woorden. De oude zag met smarte Blondinas inwendigen stryd tusschen liefde en pligt, en: - Kom, zuchtte zy nogmaels; wy moeten deze woon verlaten.'

Blondina rigtte zich van haren zitstoel op, en alsof zy in de beeldtenis haers vaders troost en raed zoeken wilde, wierp zy er zich op beide knien voor, en drukte er hare bevende lippen tegen.

Jacoba, ziende dat het hart der maegd meer en meer door zielangst beklemd werd, ligtte ze van den grond op, en bereidde zich om haer den mogelyken troost by te zetten, als in eens het afgrysselykste geroep ter ooren van beide vrouwen kwam. De vervloekingen tegen allen die zich aen Spanje verknocht hadden, dreunden door de lucht, en de bleeke maegd die de woorden: dood! dood! met de vervaerlykste godslasteringen hoorde uitbraken, beeldde zich in, dat de stem van Henrik haer boven al de anderen in de ooren schaterde.

Een pynelyke gil schoot uit hare borst: zy zakte weêr voor de beeldtenis heurs vaders ten gronde, en stamelde: Henrik! Henrik!

Het gehuil vermindert; en de uitzinnige benden tot in het koninklyke slot gerukt, verslaen er de krygstroepen, brengen den bevelhebber om het leven, en noodzaken zyn lyfjonker het heil in de vlugt te zoeken.

Blondina was van hare verslagenheid nog niet weêrgekomen, wanneer Jacoba, haer by den arm vattende, uitriep: - Deze woon is voor ons geene veilige plaets meer: de huizen der priesters worden verbrand, de geuzen sparen niemand van de roomschgezinden.'

Nu verlaten onze twee vrouwen de wooning van pater Mahieu, en wenden zich, op Gods genade, langs de Bergstraet, in hoop van zich in 't klooster van Maegdendale, waer de moeije van Blondina abdis was, te verbergen.

In deze straet, doorgaens zoo levend door het getiktak der tapytgetouwen, die tot diep in den avond de voorbygangers als het ware baloorig maekten, heerschte plegtige stilte, en 't was er alsof de dood over de huizen zweefde. De lucht, nu geheel van starren beroofd, was duister als het graf, en slechts een fyne regen viel nog uit den hemel.

Onze beide vrouwen bleven op den hoek der straet staen; zy sloegen hare oogen op het O.L.V. beeldtje, dat er in eene nis pronkte, en door een byna uitgebrande lamp van tyd tot tyd met nog eenige blikkeringen verlicht werd; zy wisten niet, of zy in veiligheid haren weg langs die straet voortzetten konden, keken

met omzichtigheid rond zich, en meenden iets te ontdekken.

De lamp had haer laetste vlammetje geschoten.

- Nergens ziet men eenig licht, sprak eindelyk Blondina by eene pynelyke beweging: geen het minste gerucht dat de tegenwoordigheid van levende wezens aenduidt; 't is of er alles door het zwaerd der opstandelingen vernield ware.'

Nauwelyks had zy deze weinige woorden geuit, of zy klemde zich aen hare geleidster vast: het gehuil en geroep, waarvan wy zoo even spraken, liet zich op nieuw hooren.

- 't Zyn onze geuzen, Jacoba! zuchtte zy, en trok hare dienstmeid tot in de ingangdeur van het Kapelleken ten Walle. Zy school in een hoek, en stopte de ooren, uit vrees dat de stem van haren verloofde tot haer zou dringen.

Het geroep en de vervloekingen verdubbelden; de naem des Gouverneurs van het slot, weêrgalmde door de lucht; en de opstandelingen, wier woedekreten de harten der burgers met angst vervulden, zwaelden boven hunne hoofden de toortsen, die zy in de kerk opgezocht hadden, en deden een regen van vuer in de verte heen- en weêrvliegen. De vlam, die op hunne aengezichten weêrstraelde, liet gemakkelyk de vernielzucht zien, welke hunne ziel beheerde.

Een hunner opende den togt; regtover

de ingangdeur der schuilplaats onzer twee vrouwen gekomen, schreeuwde de voorganger op een doordringenden toon: - Geuzen! aen my!’

Een bang geroep werd aengeheven: Blondina, die de stem haers minnaers verstond, verschrikte tot in het binnenste harer ziel, en nogmaels ontvloog de naem van Henrik! haren mond.

Hy was 't inderdaed, die zich aen het hoofd der bende had gesteld.

Nauwelyks was het seinwoord gegeven, of Henriks makkers schaerden zich rond hem, wierpen zich met helsche vreugde op het hun aangewezen huis, en donderden de deur, by herhaelde bylslagen, ten gronde. Al de vertrekken worden overweldigd; en eenigen der opstandelingen, de kleederen van den herder die het huis bewoonde, aengetrokken hebbende, vertoonen zich aen de vensters, en hun getier wordt door de ter straet geblevenen, met vreugd beantwoord.

Alles wat zich in deze wooning bevond, was eerlang ten vensteren uitgeworpen, en in het midden der straet op hoopen getast, om verbrand te worden, toen het geroep: de paep! de paep! by honderde stemmen werd uitgegalmd. De herder, die zich een ruimen tyd tegen de opzoekingen kon beveiligen, werd eindelyk ontdekt. Na men hem de strengste behandelingen had doen ondergaen, sleurde

men hem naer buiten, en hy werd voor het vuer op eenen zitstoel gebonden, ten einde hem ooggetuige te doen wezen der vernieling van al hetgeen hy op aerde bezat.

De misdaed, die men aen hem valschelyk oplegde, was den schildknaep des Gouverneurs eene schuilplaets verleend te hebben.

Na men den priester, die deze daedzaak stellig ontkende, de handen had zamengeknoot, leidde men hem naer het koninklyke slot, van waer hy, eenigen tyd later, met de overige Audenaerdsche herders, het einde van zyne smarten in de Schelde zou vinden.

Alles was weêr in de grootste stilzwygendheid gedompeld.

Blondina voelde koud zweet hare wangen afbiggelen, en de vloed van hare tranen bevochtigde de handen heurer dienstmeid, die zy in de hare gesloten hield.

Zy zuchtte: ontaerden! vernam een anderen zucht, en zag in de kapel zich iets bewegen, dat haer toenaderde.

't Was een oud wyf, welke wankelend voorttrad, en eer aen een wonderverschynsel, dan aen een mensch geleek. De ter kerk zynde vrouwen niet erkennende, had zy, toen deze daer aenkwamen, zich sprakeloos voor een afgerukt Madonabeeldtje geplaetst, en was er in de grootste vrees blyven knielen, tot het woord dat Blondinas mond ontglipte, haer verzekerde dat ze zich in de tegenwoordigheid van per-

soonen bevond, die de snoode handelwys der opstandelingen afkeurden.

Eindelyk waegde zy het de beide vrouwen aen te spreken, en by de klaerheid van het ter straet aengestoken vuer, dat door de kruisramen de kapel verlichtte, de gelaetstrekken der onbekenden kunnende bemerken, sprak zy tot Blondina: - Vrees niet, ô edele maegd, 'k ben een oude vrouw, die dagelyks myne avondbede in het Kapelleken ten Walle kom uitstorten. Vandaag heb ik langer dan naer gewoonte gebeden: wie weet of wy morgen hetzelfde lot niet zullen ondergaen, dat onzen hoogballui ten deele is gevallen, en onze deugdzame herders afwacht! ô Jonkvrouw! er zyn oogenblikken in 's menschen leven, waerop men dees aerdsch verblyf gaern zou verlaten! Hoe gelukkig ware ik niet, in het graf myner vaderen te rusten! Dan toch, zou ik geene ooggetuige moeten wezen van de gruwelen die onze stad bezoedelen, en het hartscheurend verdriet niet hebben dit beeld, dat my steeds troost in myne rampen bybragt, en voor 'twelk ik sints vyftig jaren elken avond bidde, door de byl der bloedhonden vermorzeld te zien.'

Deze laetste woorden werden met zulke spyt uitgedrukt, dat de aenhoordsters der oude de grootste deelneming in derzelve smarten namen.

- Edelmoedige vrouwen, zuchtte zy voort,

uw lot is zeker ook betreuenswaardig: misschien is uwe woon, benevens die van andere getrouwe koningsdienaren, door de onroomschen overrompeld.

- Gy hebt het gezeid, myne beste, stamelde Blondina.

- Welnu, ging de onbekende voort, God gaf, God nam: stel uwe trouw in hem, die loutere liefde is, en zyne kinderen nooit ongetroost laet. Hy heeft u tot my gezonden, opdat ik uwe smarten zou lenigen, en u eene schuilplaets aanbieden, die gy misschien elders vruchteloos zoeken zoudt.'

Beide vrouwen aengedaen door de vermaningen, alsook door het dienstwillige aanbod der oude, vonden eerst geene woorden om haer al den dank te betoonen, dien zy gevoelden; doch het meisje stamelde weldra: - Goede vrouw, uw hart heeft het onze verstaen: de woon waerin wy ons ophielden is niet langer veilig, de opstandelingen hebben er alles vernield, en myn ouden oom in de boeijen gesleept. Wy denken ons in Maegdendale te verschuilen.

- Jonkvrouw, de doortogt tot het klooster is te gevaerlyk in dit oogenblik. 't Is nacht: de schelmen sparen de onschuld niet, en welligt kon er u eenig onheil overkomen. Ga tot, in myne wooning, en by het kriecken van den dageraad zal myn broeder Beernaert u naer Maegdendale begeleiden.'

Het meisje aarzede eerst dit aanbod te aenvaerden; doch door de onbekende aengepord, willigde zy het in.

Margaretha, want zoo heette de oude, geleidde Blondina en de dienstmeid tot aen de ingangdeur van het Kapelleken ten Walle, en, der vrouwen hare woon willende aenduiden: - Zet uwe stappen langs daer voort: wanneer gy aen het voorlaetste huis, ter linker zyde van de Bergstraet, gekomen zyt, klopt driemaal op het venster; op de vraeg: wie is daer? zult gy antwoorden: laet ons binnen, uit naem van uwe zuster Margaretha en O.L.V. ten Walle. De deur zal aenstonds voor u geopend worden. Gaet spoedig; myne bede is nog niet geëindigd: gy zyt nat en hebt koude; een lang verblyf alhier, zou u nadeelig worden. Dat de hemel u voor de handen der bloedhonden behoede!

Nauwelyks hadden onze vrouwen Margaretha verlaten, of zy stonden stil voor het huis, waer de priester was uitgesleurd. Blondina, overdenkende dat haer minnaer de opstoker was van de gruwelen, die men er zoo even gepleegd had, voelde haer bloed in de aderen verstyven, en bleef in de diepste smart de verbryzelde meubelen aenschouwen, die nog hier en daer de prooi der vlammen waren.

Zachtere denkbeelden vielen haer eerlang te binnen; en schoon zy duidelyk Henriks stem gehoord had, kon zy echter niet gelooven dat

haer minnaer, wiens gevoeligheid zy altyd had bewonderd, de gepleegde gruwelen begaen zou hebben; meer en meer koesterde zy deze inbeelding, en eindigde met Henrik al de goede hoedanigheden toe te kennen, welke een meisje in het voorwerp harer liefde steeds meent te ontdekken. Zy wendde zich in eens tot hare dienstmeid: - Jacoba, stamelde zy, ware ik verzekerd, dat Henrik aen het hoofd dezer plunderaren staet, ik zou hem trachten te vergeten, om hem met al myne verachting te beladen: maer Henrik..... neen; 'k heb een zeker voorgevoel dat hy zich aen dergelyke schelmeryen niet kan overgeven.'

De oude, die in 's meisjes droefheid deelde, wilde die niet verzwaren, door haer nogmaels de ongebondenheden heurs minnaers aen te halen; doch zy stelde zich voor, die te berde te brengen, wanneer Blondina aen zachtere gewaerwordingen overgelaten zou zyn. - Een verloofd meisje, sprak zy, mag in haren minnaer geene hatelyke voornemens veronderstellen: niets, zoo ge zegt, heeft u tot hier toe overtuigd dat Henrik zich aen baldadigheden pligtig gemaekt hebbe. Welnu, 't is billyk dat gy hem niet beoordeelt: de waerheid zal eerlang doorstralen, en dan zult gy u op alles kunnen beraden.

- Gy spreekt als een beschermengel, beste Jacoba! Morgen zal ik weten of hy myne liefde behouden, dan wel myne verachting ondergaen

zal. Houden wy ons nu met onze veiligheid op: hy heeft my, voor dat Audenaerde door de opstandelingen ingenomen werd, aengeraden in de Bergstraet eene schuilplaets te zoeken tegen de gruwelen der ontaerden, die zich by hem moesten voegen, en verklaerde dat, ter uitzondering van een enkel huis (onbegrepen dit des herders), geheel deze straet door zyne aenhangers bewoond is; verders, dat hy er my heden avond zal komen opzoeken, om ons in eene plaets van veiligheid te geleiden. Hy zal myn verblyf erkennen aen het houten schotelken, dat ik hier heb, en 'twelk ik boven de deur vastmaken moet.

- Waerom zouden wy onze stappen tot in Maegdendale niet voortzetten?

- Om dat de nacht te duister en de reis niet veilig is: schoon Henrik my het seinwoord der opstandelingen gegeven hebbe, vermeen ik dat wy door de eene of andere nachtwacht zouden aengerand worden.

- Uwe vrees is niet ongegrond, jonkvrouw; maer durft gy trouw stellen in de woorden eener onbekende, en zyt ge zeker dat er ons in haer huis geene onheilen zullen overkomen?

- Dit denk ik niet: Margaretha is te godvreezend om ons te verleiden, sprak het meisje, niet wetende wat by te brengen om hare dienstmeid Henriks verzoek, zonder morren, te doen inwilligen.

- Hebt gy niet verstaen, Blondina, dat die

vrouw de opstandelingen niet is toegenegen? Indien hare woon eens dezelfde ware, welke Henrik u als vyandig aen onze zaak heeft aengeduid?’

Het meisje aerselde weder; echter waegde zy 't weldra te antwoorden:

- Maer de onzen zyn meester van der stede, Jacoba: de vyanden zyn verslagen of gekerkerd. Wilde men eenen aanslag op Margarethas huis doen, dit schotelken, erkenningsteeken der opstandelingen, zou hunne voornemens verydelen, en my het genoegen verschaffen Henrik, indien hy pligtig is, tot menschelykere gedachten te stemmen.

- Uw wil is myne wet, antwoordde de trouwe dienstmeid. En Blondina, het aengeduide huis toegenaderd zynde, maekte het houten schotelken boven de halfronde deur vast.

II.

Die de magt voor zichzelve onregtvaerdiglyk aenneemt, zal gehaet worden.

ECCL. XX.

Zoodra Blondina het erkenningsteeken aen den wand gehangen had, neigde Jacoba met het hoofd tegen de vensterluiken, om te luisteren of zy geene beweging in het inwendige der wooning gewaer werd. Spoedig hoorde zy

eene kleine ritseling: zy luisterde met nieuwe aendacht, en er kwam een doove zucht tot haer, als door eenen persoon uitgeboezemd die sterk lydend was. Eenige troostende woorden, doch onbegrypbaer voor onze vrouwen, werden hem toegestuurd.

- Geduld! geduld jonker Pedro! fluisterde eene mededoogende stem.

- Dit huis is het verblyf eens rampzalige, zuchtte Jacoba.

- 't Is ons een geheiligde pligt dien behulpzaam te wezen, was 's meisjes antwoord: en, als tevrede van dit uitvlugtsel gevonden te hebben, helde zy ook tegen de vensterluiken om des te beter de stem des klagers te hooren.

In dit oogenblik zagen onze twee vrouwen eene lichtstrael door de spleet der luik schitteren, en eene schaduw teekende zich op den kalkwitten muer des winkels af. Blondina klopte driemaal op het venster; de schaduw en het licht verdwenen, en zy hoorde iemand op het punt der voeten tot de deur naderen, welke echter niet geopend werd.

Driemaal nog werd hare beweging hernomen.

- Wie is daer? suisde eene bevreesde vrouwstem.

- Doe open, uit naem uwer zuster Margaretha, en van O.L.V. ten Walle, antwoordde het meisje, met eene stem zoo zacht, zoo zacht,

dat ze geen het minste achterdunken aen de toegetredene vrouw inboezemde.

Het licht verschynt weêr; de grendel der deur wordt achteruitgeschoven, en Blondina, benevens hare dienstmeid, bevindt zich in de tegenwoordigheid van een oud rimpelachtig wyf, welke haer een gunstigen groet gaf. - Wees welkom, edele jonkvrouw, sprak zy eensklaps tot Blondina, door wier schoonheid zy scheen ingenomen te zyn; wees welkom; en dank den hemel dat gy in de handen der ketteren niet gevallen zyt.

- En ook om het geluk dat hy ons verschafte uwe zuster Margaretha te ontmoeten, zuchtte het meisje.'

Jacoba leidde beide vrouwen binnen, en hing hare lamp aen den kantsteen der haerdstede, waeronder een man zat, die misschien zeventig jaren kon bereiken. Het hoofd hing hem op beide handen, en de hellebogen leunden op zyne knien, waerop een berookte Bybel rustte.

Door het eerste geklop op de deur gedaen, werd zyne geliefkoosde lezing onderbroken, en hy luisterde met aendacht tot het oogenblik der aenkomst onzer vrouwen, op wie hy een schuinschen blik wierp. Zy waren nat en treurig; hare gesteltenis boezemde hem medelyden in; hy stookte het vuer aen, en verzocht haer plaets aen de haerdstede te nemen.

- 't Is een afgrysselyk weder, jonkvrouw!

sprak hy, na eene verpoozing, tot de bevallige Blondina.

- Zeer afgrysselyk, vader, antwoordden te gelykbeide vrouwen, die door de goede onthaling des huismans van hare ontsteltenis teruggekomen waren.

- Welk ongeval heeft u, zoo laet in den avond, en na de schrikbarende voorvallen die onze stad in rep en roer gesteld hebben, in myn huis doen komen, alwaer gy niemand kent? De vervolgers van Godsdienst en Koning, hebben u misschien aen eenige gevaren blootgesteld, die u genoodzaekt hebben uwe wooning te verlaten. De schelmen hebben onze priesteren de grootste mishandelingen doen onderstaen, en heden avond nog, hebben wy in deze straet, de zwaerste rampen te betreuren gehad, uitgevoerd op bevel van den goddeloozen Henrik...'

Hier hief Blondina een gil op; en had bare dienstmeid heur best niet gedaen om dier krachten op te wekken, ware het meisje voorzeker in bezwying gevallen.

Jacoba, die reeds gewaer werd dat hare eerste vrees, betrekkelyk de onheilen, die haer in dit huis over 't hoofd zouden vallen, verwezenlykt kon worden, riep hare doordringendheid van geest ter hulp, en beantwoordde dervoege de vraeg des gryzaerts. - Vader! de jonge vrouw, die hier eene schuilplaets komt vragen, is de dochter des broeders van den heer Mahieu,

welke heden in onze afwezigheid in de boeijen is geklonken. Zy is eene wees, wier moeder by 's meisjes geboorte ontsliep, en wier vader, nu een half jaer geleden, zyne vrouw zaliger in het graf volgde. By 's mans afsterven, vertrouwde hy den schat, dien hy met zooveel kommer verliet, aen zyn oudsten broeder, pater Mahieu; en ik, die sinds veertig jaren by den herder inwoon, heb de maegd tot moeder verstrekt sedert dat zy aenkwam in het huis van heuren oom, en haer de verschuldigde zorgen toegedragen.

‘Eenige ontaerden hebben den huisraed myns meesters verbryzeld; zyne woon, die nog aen den roof openstaet, levert ons geene veiligheid meer op, en, onmiddelyk na onze aenkomst, vonden wy ons genoodzaekt die te verlaten. Ik dacht de maegd in het klooster van Maegdendale te verbergen, als het schrikvolle tooneel, dat in deze straet plaets greep, ons noodzaekte eenen toevlugt tegen de woede der ontmenschten, in het Kapelleken ten Walle te zoeken, alwaer wy uwe zuster Margaretha, die ons aenraedde hier te vernachten, ontmoet hebben.

- Dat de zegen des Hemels over u dale, ô rampzalige vrouwen, zuchtte Joanna, die tot dit oogenblik de aengekomenen met de grootste nieuwsgierigheid had aenschouwd: vervolgens wendde zy zich tot de weenende Blondina: - Stil uw gemoed, ô edele jonkvrouw, ging zy

voort, uw oom zal misschien de woede der bloedhonden ontgaen.

- God geve, dat hy met de anderen niet omhals gebragt worde, zuchtte eensklaps de bevallige, doch uitgeputte stem eens jongeijngs, die de gordyn eener bedkas met moeite wegschoof.'

Blondina en Jacoba keken om by deze woorden; Beernaert, den Bybel van kant leggende, verliet zynen zetel, en plaetste zich voor de bedsponde des lyders. - In Gods naem, jonker Pedro, sprak hy, houd u stil; de minste beweging zou uwe wonden openen.

- 't Is zoo, vader; maer 't ware balsem voor my, de smarten dier maegd te verzachten.'

De jongeling, die zoo sprak, was 's Gouverneurs lyfknecht, dien men in het huis van Beernaert verscholen had, om hem aen de achtervolging der opstandelingen te onttrekken. Ziende dat hy geen gevaer liep zich aen de vrouwen te doen kennen, die, even als hy, de handelwys der nieuwgezinden afkeurden, en de wreedheid hunner slagen gevoelden, vervolgde hy: - 't Is de bloeddorstige Henrik ook, die het lyk myns meesters aen myne zyde doorboorde, en door het venster van het koninklyke slot wierp.'

Blondina kon deze stellige betigting niet verkroppen: zy sloeg de handen op de borst, en: - ô! 't Is een ontaerde, snikte zy, 't is een ontaerde! Zy voegde er binnensmonds by: -

Van heden af is hy myner liefde onwaardig.’

Het hart klopte haer geweldig; zy vierde aen hare droefheid den vollen teugel.

De deelneming die de jonge lyder in de gesteltenis der maegd nam, had, om zoo te zeggen, zyne krachten geheel uitgeput: moedeloos liet hy het hoofd op zyn oorkussen nederzakken, en bloed leekte uit zyne wonden. Beernaert, bygestaen door zyne zuster en Jacoba, bragt hem spoedige hulp toe.

Blondina, die in hare beslissing eene plotselyke verzachting gevonden had, en het tot eenen pligt rekende 's jongelings smarten te lenigen, naderde de sponde, en vroeg bedeesd aen Jacoba, of hare hulp van dienst kon zyn.

De grootste erkentelykheid glinsterde in de oogen van Pedro by dit aanbod: hy vestigde zyne blikken op de minnelyke Blondina, en het meisje voelde het schaemterood hare wangen beklimmen. Een traen, die Pedro ontsprong, rolde op de hand van de aendoenelyke maegd, welke zich, op een teeken van Jacoba, tot het hoofdeinde der legerstede gewend had, om de openspringende wonden des lyders te helpen verbinden.

Zy bezag ter sluik den jongeling: die lange gekrulde hairlokken, dit aengezicht dat een schilder tot model voor dit eens engels dienen kon, die regelmatige trekken, die teedere en nadrukkelyke blikken, die bekoorlyke en zoet-

luidende stem, alles maekte den grootsten indruk op Blondinas gelaet.

Zyne zachtheid werd aen de wreedheid van Henrik tegenovergesteld: 's meisjes medelyden veranderde eerlang in aendoenelykheid, welke aen nog meer teedere gevoelens plaets scheen te maken; en zonder dat er iemand de oorzaak van kon vatten, verliet Blondina eensklaps de bedsponde van den lyder en weende bitterlyk. Zy werd schaemrood tot eene party te behooren, die zoo talryke gruwelen pleegde, en den jongeling, 't voorwerp harer meêdoogendheid, zoo deerlyk mishandeld had.

De deelneming in 's meisjes smarten was algemeen: Pedro alleen vleidde zich er de oorzaak van te kennen; en Jacoba den jonker verlatende, aen wien de noodige zorgen waren toegebracht, wendde zich tot Blondina om haer troost by te zetten, als in eens drie zware kloppen op de deur, de aendacht der dienstmeid van het meisje aftrokken.

't Was Margaretha, die hare bedde had geëindigd.

- God! God! huilde zy by haer intrede, wy zyn verloren: de geuzen vliegen andermael naer de Bergstraet, jonker Pedro is verklikt, ons huis is aengeduid om door de woede der opstandelingen vernield te worden. Ziet, dit houten schotelken was boven de deur vastgemaekt!

By deze uitroeping werden allen met schrik

bevangen. Blondina, uit hare treurige gedachte gerukt, wierp eenen blik van verstandhouding op hare dienstmeid. Zy wist, dat ze van het schotelken geen gewag maken kon, zonder zich als partygangster der nieuwgezinden te doen erkennen, en bleef Jacoba radeloos aenstaren.

Nogtans moest zy iets besluiten.

Terwyl geheel het huis aen de diepste smart overgelaten was, viel haer eene gedachte te binnen: zonder dat iemand hare beweging bemerkte, nam zy het houten schotelken, dat Margaretha op het venster had geworpen. - Vrienden, sprak ze, onze vrees is welligt ontydig; 't gevaer is zoo dringend niet, als wy het ons inbeelden; de woedekreten verminderen; ik ga aen de deur luisteren, om my te verzekeren of de opstandelingen toenaderen.

- Doe het niet; ô! doe het niet, jonkvrouw, schreeuwde Joanna, de maegd by den arm vattende om ze te weêrhouden: doch Jacoba belette dit, en Blondina was verdwenen. Deze trok het bovenste deel der deur open, en hing het erkenningsteeken weêr op zyne plaets.

By de gedachte dat Henrik, wiens woede tegen de spaenschgezinden zy nu kende, het huis zelf, waer zy zich bevond, niet zou sparen, indien het hem bekend was dat de lyfjonker er zich ook verschuilde, en dat hy hare bede verwerpen zou om zynen wrok bot te vieren, keerde zy tot de bedrukte personen weder en

riep eensklaps uit: - Dees huis is voor ons niet veilig: er blyft slechts nog een middel over om ons voor een zekeren dood te behoeden.

- En welk is dit middel, jonkvrouw? sprak met kammernis de oude Margaretha.
- Aenstonds uwe woon te verlaten, en den edelen lyfjonker met ons mede te nemen.
- En waer naer toe? vroeg de gryzaert.

- Naer het klooster van Maegdendale, was 's meisjes antwoord; 'k ben zeker u allen er in veiligheid te stellen. Vader, ging zy na eene korte verpoozing voort, gauw, gauw, eene draegbaer voor den lyder! beide uwe zusters zullen ons volgen, en wy kunnen jonker Pedro tegen de woede der opstandelingen beschutten.'

De gryzaert spoedde zich om Blondinas verzoek te voldoen: eene draegberrie werd van den wand afgehangen; men legde er donzen beddegoed op, en Beernaert, door zyne zusters, en door Jacoba bygestaen, ligtte den gekwetste uit deszelfs leger, plaetste hem op de draegbaer, en overdekte die, om den schildknaep tegen weder en wind te bevryden.

- Engel! zuchtte eene stem; en Blondina wendde zich naer den bekoorlyken jongeling. Wat er alsdan binnen haer omging, gevoelde Pedro: hy beoogde het meisje met verbazing, en zyne blikken starlings op haer gevestigd houdende: - Engel! zuchtte hy nogmaels, ge zult my redden': en twee tranen van dankbaerheid glinsterden in zyne oogen, en

twee kille lippen zoenden 's meisjes hand, terwyl zy den jongeling met alle mogelyke zorg koesterde.

't Was de eerste kus eener rampspoedige liefde: niets bekoorlyker had ooit de zinnen der maegd gestreeld: niettemin gevoelde zy, dat de oogenblikken te kostelyk waren, om zich aen hare aendoening over te geven. Alsof zy 's jongelings erkentenisbetuiging niet beantwoorden mogt, ruktte zy zich van hem los, en ging nogmaels tot aen de deur, om zich te verzekeren of de boschgeuzen hunne stappen voortzetten.

- Vader, vader, gilde zy; ze zyn reeds voor het uitgeplunderde huis: er blyft ons geen tyd over om jonker Pedro hunner razerny te ontvoeren. Schept moed, vrouwen: en, eenen arm der baer vattende, spoorde zy door haer voorbeeld de drie anderen aen. Die vrouwenstoet, gebukt onder haer heiligen last, begaf het huis van Beernaert, waer deze, ondanks aller smeekingen, zich op Gods genade bleef verschuilen.

Hy nam zyn geliefden Bybel ter hand, en las:

‘De handel der goddeloozen is schrikkelyk voor Gods oogen; maer die de gerechtigheid najaegt, dien zal hy liefhebben.

‘Degenen, die het op kwaed aenleggen, zyn in dwalinge; bermhartigheid en getrouwheid doen het goede bekomen.’

III.

Wil geene leugen en verdichten tegen uwen broeder.
ECCL. VII.

Onze vrouwen wendden zich naer de Bergpoort. Vooraleer er aen te komen, sloegen zy ter regter hand in, en namen den weg achter muren om tot het klooster van Maegdendale te gaen.

Nauwelyks waren zy eenige stappen langs

dezen eenzamen weg gevorderd, of een sterk geroep verschrikte haer. Margaretha liet de draegbaer nederzakken, en viel met het hoofd op den schildknaep.

Deze boezemde eenen zucht uit, welke door een schrikkelyker geroep dan het eerste verdoofd, doch niet verstaen werd van Blondina, te zeer bezorgd om den lyder te verkwikken.

Het geschreeuw klinkt voor de derde mael hevig door de lucht, en het krygswoord: Oranje! trok Blondina van hare zusterzorgen voor den lyder af. Zy herinnerde zich eensklaps het seinwoord door Henrik haer gegeven, en antwoordde: - Geus en Bedelzak!

- Gaet door, riep de donderende stem des nachtwakers; en onze vrouwen, door Blondina aangewakkerd, gingen, halfdood van vrees, tot dichtby den krygsman, die, met brandende lont, zich in het midden van den weg geplaetst had. Hy beoogde nieuwsgierig de vrouwen, alsook het door haer gedragen voorwerp, en vroeg op een bevalligen toon: - Wie daer?

Blondina antwoordde aerzelend: - Broeder, 't is een gewonde vriend.'

Zy dekte den schildknaep, die door eene bevreesde beweging zich de armen ontbloot had; eenige uitdrukkingen van medelyden werden hem door het meisje toegestuurd, en hy onderwierp zich aen haren raed.

De boschgeus liet niet het minste mistrouwen uitschynen; hy keerde op zyne stappen

terug, en sprak tot zichzelf: - Dit meisje schynt liefde voor den gewonde te koesteren.'

Zoodra de vrouwen, die nu haren weg voortzetten, van hare verbazing een weinig weêrgekomen waren, en Blondina de grootste dankbaerheid over de teleurstelling des wakers betuigd hadden, kwamen zy ter plaets, waer de versterkingswerken een regten hoek uitmaekten. Daer klommen zy met moeite de borstwering op, stegen die weêr af, en naderden eenen wal, waertegen zy hare kostelyke vracht nederzetten, welke Blondina met heure huik bedekte, om ze voor den regen, die nu hevig neêrplaste, te bevryden.

- Gy kunt hier zonder gevaer vertoeven, en terwyl gy rust, sprak het meisje tot de vrouwen, zal ik my gaen verzekeren, of alles in het klooster stil is.'

Zy verwyderde zich langs de vestingwerken, en zette hare stappen voort tot tegen een huisje, dat op den oever der Schelde stond, en door den tuinier van Maegdendale bewoond werd. Niemand in deze plaets gewaer wordende, kwam zy eerlang tot de vrouwen weêrom, en kondigde haer aen, dat alle gevaer voorby was.

Groot was de vreugde by deze verklaring; de lydende jongeling, ten hoogste aengedaen over de blyken van genegenheid die het meisje hem gaf, opende den mond, doch vond geene woorden om zynen dank te betuigen.

- Engel! zuchtte hy, en zyne stem verdoofde by deze uitademing.

- Houd u stil, jonker, bidde ik u: uwe veiligheid zal het aengenaemste loon myner opoffering wezen.

- Edelmoedige ziel, zuchtte nu de pagie voort, ô, 't is zoo troostvol, in tegenspoed, een hart te ontmoeten, dat ons verstaet; zyne woorden zyn balsem voor onze wonden. Nimmer zal ik deze diensten kunnen vergelden; kom, nader my, bekoorlyke maegd: de warmte uws adems beurt myne krachten op; uwe zorgen zullen het gapende graf voor my sluiten.'

Hy zweeg. De aendoenelyke Blondina antwoordde niets: zy was tot in het diepste heurs boezems getroffen, en alsof zy Pedros klaegstem niet meer hooren wilde, legde zy hare hand op deszelfs mond, en moedigde de vrouwen aen, den weg naer Maegdendale te verhaesten.

Tot de woon des tuiniers genaderd, zette men de draegbaer neêr; de grootste stilte heerschte by voortdoring rond het klooster, en werd slechts gestoord door het gemurmel van de Schelde en het gekraei van den haen, die den dageraad aenkondigde. De nog regenwangere wolken dreven Westwaerts, en de duisterheid begon in het Oosten plaets voor het licht te maken.

De klok van O.L.V. kerk sloeg vier uren; vier uren sloegen al de klokken der stad, en

die des kloosters, welke onmiddelyk daerna het Angelus klepte, riep de nonnen tot de Metten uit.

Blondina verhaestte zich op het deurtje des tuiniers te kloppen: geen antwoord; alles bleef stil.

Dan, na eenige oogenblikken, trok de hovenier een plankje van voor het tralievenstertje, en niemand erkennende, vroeg hy met ongeduld: - Wie klopt er zoo vroeg in den morgen?

- Ik, Gabriel.

- Wie, ik?

- Blondina Mahieu, die hier, in Gods naem, eene schuilplaets voor eenen rampzalige kom zoeken.

- Myn huis is nooit voor de deugd gesloten, noch het klooster voor den rampspoed, jufvrouw Blondina, zei Gabriel; en hy stelde zyn deurtje wyd open, opdat de vrouwen met haer vracht er gemakkelyk zouden doorgeraken. By het licht zyner lamp, begluerde hy stilzwygend al de rond hem staende personen, en, zyne oogen op den schildknaep gevestigd hebbende, wendde hy zich in eens tot Blondina, en vroeg waerom men dien jonker, wiens aengezicht zoo bleek was, dervoege verminkt had.

De maegd verhaelde aen Gabriel 's jongelings lotgeval, en vervolgens den angst die haer allen voor den pagie en voor zichzelf bevangen

had. De tuinier sloeg de handen te samen, en gevoelde het grootste mededoogen voor den vreemdeling.

- De Hemel zy gedankt, ons tot eenen man gezonden te hebben, die den ongelukkige tegen onbillyke aenrandingen eene schuilplaets verleent, zuchtte de stem des lyders; en Gabriel, vergenoegd om dat hy hem voor alle opzoekingen meende te kunnen verborgen houden, bereidde zich om hem ten beste mogelyk te herbergen. Hy nam zynen sleutelbos van den wand, keerde zich tot de vrouwen, en aenzocht ze hem te volgen.

Eerlang hadden zy den ruimen moeshof van Maegdendale doorloopen, en vestigden zich in het klooster, om er aen de verwoedheid der muitelingen te ontsnappen. Helaes! hare meening werd verydeld!

Nauwelyks waren onze vrouwen uit de woonstede van Beernaert vertrokken, of de roovers schaerden er zich voor. De gryzaert, door diepe vrees bevangen, zette zich onder den schoorsteen, en beefde in al zyne ledematen.

Het dol geschreeuw, dat hy in het eerst hoorde, hield eerlang op, en een der bende naderde de deur van Beernaerts huis. Er ging in dit oogenblik iets buitengewoons in de ziel om des aengekomenen: hy keerde zich tot die-

genen, welke aen het hoofd zyner krygsmannen stonden, gaf hun eenige, voor de overigen onverstaenbare, bevelen, en allen schenen elkander door hunne blikken te ondervragen, wat zoo de woede huns bevelhebers in eens gestild had.

Beernaert luisterde met open ooren: de volgende woorden, die tot hem kwamen, verdubbelden zyne aendacht.

- Lieven! waer is 't, dat de schildknaep schuilt?

- 't Is hier, meester!

- Onmogelyk. Ziet ge dit teeken boven de deur niet? Mannen, dat men dit huis niet aenrake: er houdt zich iemand op, die onze zaek te zeer toegenegen is, dan dat het voor my niet heilig zoude zyn.

Nu voelde de oude Beernaert zich het bloed in de aderen vryer loopen. Zyne geliefkoofde Bybelspreuken kwamen hem nogmaels te stade, en hy zuchtte: 'Het huisgezin der goddeloozen zal vernield worden, maer de tenten der regtvaardigen zullen bloeijen.'

By deze gedachte rees de moed in hem geheel weder op: hy beklaegde grootelyks dat hy zyne zusteren met haer kostelyken schat had laten vertrekken onder het geleide van onbekende persoonen, wier verstandhouding met de nieuwgezinden hy nu eerst kende.

Zyne oplettendheid wordt nogmaels opgewekt: hy hoort weêr eenige onverstaenbare

woorden, en waegt het stilletjes tot voor de deur te gaen, alwaer twee personen redekavelden.

- Is het zeker Henrik, vroeg de eene, dat Blondina er is?

- Heel zeker: niet langer dan eergisteren zyn wy te samen afgesproken, dat zy dit vereeningsteeken boven de deur haers verblyfs hangen zou.

- Wel, dan kan de lyfknecht zich hier niet bevinden: Blondina zou met hem onder hetzelfde dak niet willen vernachten.

- Ik denke als gy, vriend, was Henriks antwoord; en zich omwendende: - Lieven! riep hy, ge zyt een slechte voorlooper, en myner trouw onwaardig.'

De makker werd bleek by dit verwyf, en niet wetende wat by te brengen: - 't Is dan het huis op den hoek, meester, zeide hy.

- Gy liegt als een zakkedragers, mompelde eene stem uit de menigte: 't is de wooning van Jakob De Brouwere, die in het koninklyke slot doodelyk gewond is.

- Dan moet het deze zyn, stamelde Lieven op zoo een bevreesden toon, dat men hem nauwelyks verstaen kon; en hy wees het huis ter linker zyde aen.

- Nog min, schreeuwde zyn tegenspreker: 't is nauwelyks vier uren geleden, dat ik er met Andries Stobbeleere ingetreden ben: de man

is in dienst aen de Beverpoort; hy is een onzer verkleefden.

Henrik stampte van ongeduld tegen den grond, en riep, als een uitzinnige: - Gy hebt ons verraden!

Verraed! verraed! weêrgalmt door de lucht; en Lieven, in wiens lafheid men de overtuiging zag van het hem opgelegde feit, stond der razerny zyner medemakkers ten slagtoffer te verstreken, ware Henrik niet toegesneld om hun zyne bevelen mede te deelen.

- Luister, sprak hy tot den voorlooper; tot morgen ten acht uren, laet ik u tyd om den schildknaep des Gouverneurs te ontdekken; zoo niet - het strop!'

Lieven liet het hoofd voorover zinken, en verwyderde zich, onder het gemor zyner makkers, om, langs al de verholene plaetsen der stad, den lyfknaep op te zoeken.

Vruchteloos waren zyne stappen. Hy overlegde de middelen, om zich door de vlugt te redden, en vervloekte inwendig de strengheid des Kapiteins, als hy eenen zyner vrienden ontmoette, die hem verzekerde dat men den schildknaep in het huis van Beernaert had gedragen.

De moed kwam hem in eens weder; hy wendde zich naer de aengeduide plaets, en stelde zich op de loer dicht aen de deur. Alles bleef stil. Zyn geduld werd eindelyk uitgeput: om te weten of er zich iemand in de woon des

gryzaerts bevond, stampte hy op de deur, en weldra hoorde hy zich iets binnen huize verroeren.

De zaak staet goed, dacht hy in zich zelven; doch de deur niet spoedig geopend wordende, schudde hy derzelve ring. - Laet my maer binnen, vader Beernaert, riep hy.

- Wat is uw verlangen? vroeg deze met bekommering.

- Dat men den lyfknaep van onzen Gouverneur in veiligheid stelle. De zaak eischt spoed: de opstandelingen komen uw huis overrompelen, en er op alles hunne dolheid uitwerken. Red hem gauw; zeg hem, dat ik eene verzekerde schuilplaets voor hem ontdekt hebbe.'

De gryze opende de deur, en daer hy geen het minste wantrouwen in de woorden des onbekende stelde: - Edelhartige vriend, ik dank u over dit aenbod; echter kan ik er geen gebruik van maken: jonker Pedro is in vryheid.

- ô! Dit geloof ik niet, vader!.. In vryheid! God gave, dat gy waer zeide. Hy is immers te zeer gewond om uwe wooning, zonder hulp van andere personen, te ontvlugten. Kom, zeg het hem; ik zal hem op mynen rug laden, en hem voor altyd aen hunne woede onttrekken.'

Beernaert bezag goedgunstig den onbekende, die zich voor jonker Pedro opofferen wilde, en meende hem op nieuw zynen dank over de aengebodene dienstvaardigheid te betuigen, toen

de verklikker uitriep: - Het jammert my, vader, dat ge den gekwetsten lyfknecht aen myne zorgen niet toevertrouwen wilt. 'k Vrees dat uwe weigering oorzaak worde, dat hy eerlang zynen meester in het graf volgen zal.'

Nu loosde hy een diepen zucht, en de gryze, door medelyden bewogen, deelde in 's verraders smarten. Op eenen toon, die Lieven van de waerheid zyns gezegde overtuigde, voegde Beernaert er by: - Ik zweer u by God, dat hy hier niet is.

- Is hy buiten gevaer, vader?

- 'k Heb den Hemel gebeden, om dat hy hem voor de handen der opstandelingen zou bewaren.

- En ik zal hem onder myne bescherming nemen, en hem eene tweede mael van den dood bevryden. *Ik* ben het immers, die den jonker uwe woon ten schuilplaetse heb aengeduid?'

Om Beernaert meer en meer van zyn medelyden met Pedro te overtuigen, riep hy in eene soort van vertwyfeling uit: - Zy zullen hem ombrengen vader! zy zullen hem ombrengen!

- Draegt gy hem eene zoo zuivere vriendschap toe?

- O! 'k bemin hem als eenen broeder, en graeg wou ik myn bloed voor zyn behoud verpanden. Zeg my waer hy is, 'k vlieg er achter. Ik ken het seinwoord der opstandelingen; in-

dien eene nachtwacht hem wilde aenhouden, ik alleen zou hem kunnen redden.

- Uwe openhartigheid, sprak de gryzaert, doet my trouw in u stellen. De onheilen, waeraen hy en de mynen blootgesteld zyn, doorvlymen my het hart; eene onbekende maegd, de opstandelingen toegenegen, dient hem tot geleidster. Reeds zou ik hunne stappen opgevolgd hebben, indien.....

- *Ik* zal het doen, spoedde zich de verrader te antwoorden; zeg, zeg, langs waer zyn zy henen gegaen?’

En de ligtgeloovige Beernaert wees hem de plaets aen achter muren, en sprak van de zorgen der maegd voor den jongeling, en van het huisje des tuiniers, langs waer zy hem in het klooster van Maegdendale moest verbergen!

De verklikker wist genoeg: hy huppelde van vreugde, en sprong ten huizen uit, om de voetstappen der vrouwen op te volgen.

- Dat al de heiligen des hemels uwe onderneming doen gelukken, riep Beernaert hem achterna. Hy sloot zyn deurtje vast, en zuchtte ‘Die de vreeze des Heeren heeft, zal een sterl betrouwen hebben, en God zal eene toevlug wezen voor zyne kinderen.’

Hy wierp zich voor eene tafel, leunde met de ellebogen er op, vlocht zyne vingers door elkaâr, en stortte eene lange bede voor het heil zyner lievelingen.

IV.

Vrees niet voor een plotselingen schrik, en de magt der goddeloozen, die u overvallen.

PROV. SALOM. III.

Zoodra de verrader den hoek der Bergstraet was omgedraeid, riep de schildwacht, waervan wy by den doortogt der karavaen gesproken hebben, hem het seinwoord der opstandelingen toe, 'twelk spoedig beantwoord werd. Na eeni-

ge, nopens de vlugtelingen, genomen inlichtingen, waerin de schildwacht hem van de zorgen en liefde der jonge vrouw voor den gekwetste sprak, zette de voorlooper zyne stappen voort, en kwam juist aen het deurtje des tuiniers, als het toegesloten werd.

Hy keek met helsche nieuwsgierigheid door het sleutelgat, en zag by de glinstering der nachtlamp, dat vier vrouwen eene draegbaer neêrzetten, waerop een jongeling uitgestrekt lag.

- Oef! ik ben verlost, sprak hy; en liep nog sneller dan hy aengekomen was, op zyne stappen terug.

Hy stelde zich voor, aen Henrik al de omstandigheden te verhalen die hy nopens de vlugt van den schildknaep vernomen had; en daer hy nu de reden kende, waer voor zyn meester Beernaerts huis had gespaerd, riep hy zyne doordringendheid van geest ter hulp, om de nieuwsgierigheid van Henrik op te wekken.

By de terugkomst zyns zendelings, ging de Kapitein eenige stappen vooruit, en daer hy het genoeg op deszelfs gelaetstrekken ontwaerde: - Welnu, Lieven? vroeg hy met bedaerdheid.

- Meester! de Spaensche boef, die, gelyk ik het u eerst aenbragt, in het huis van Beernaert was, is nu in het klooster van Maegdendale. Eene jonge vrouw, die het seinwoord der op-

standelingen kende, heeft zich aen het hoofd zyner redders geplaetst.

- Hoe, eene jonge vrouw?

- Ja, meester; eene bekoorlyke maegd, zwart van hair en bruin van oogen; zoo deelnemend in zyne smarten, dat ze 's jongelings zuchten met hare zuchten beantwoordde.

- Gy liegt, Lieven: Blondina is te zuiver, om my.....?

Hy zweeg, en Lieven verschrikte. Schoon diep in het harte gewond, voelde Henrik zyne nieuwsgierigheid vergrooten, by de gedachte der onstandvastigheid zyner verloofde. Hy beeldde zich in dat Blondina, misschien vernomen hebbende dat hy de opligting van haren oom bevolen had, zyne liefde verstooten wou. Nu keek hy zynen uitzending strak in de oogen. - Zeg voorts, Lieven! en dat uwe woorden den stempel der waerheid dragen.

- Meester! nooit ontvloog logentael mynen mond: 'k zal, vervolgde hy met eene soort van zegeviering, u een omstandig, doch echt, verhael doen van myne nasporingen.'

En hy schilderde de liefde en de zorgen van Blondina voor den lyfknaep met zulke treffende kleuren af, dat de bevelhebber zyne spyt niet langer kon verkroppen.

Zinneloos wrong hy de vuisten in elkaër, terwyl hy vervloeking over het hoofd riep van de maegd, wier boezem, zoo lang hy onplichting

was, slechts voor hem joeg, en wier liefdedroomen van hem alleen kwamen.

Lieven, die eene zekere geneugte voelde in het vergrooten van 's mans kommer, haelde alles aen wat zyne inbeelding hem ingaf, en zette zyne rede dervoege voort.

- Meester, als ik den schildwacht naderde, dien gy heden avond achter muren gesteld hebt, ten einde aen den Spanjaert de vlugt te beletten, verhaelde hy my, dat die vrouwen, waervan ik zoo even sprak, zoodanig op zyn geroep verschrikten, dat eene harer boven op den gewonde viel. Deze hief een pynelyken gil op, en de jonge maegd, die er by was, moedigde hem met de zachtste woorden tot geduld aen.

‘De schildwacht, die geen het minste mistrouwen koesterde, om dat hy vermeende dat de lyfknecht des Gouverneurs in geene liefdebetrekkingen kon staen met een meisje, die het seinwoord der opstandelingen kende, schepte genoeg in hare zorgen voor den lyder, en maende ze aen, om hem zusterlyk te behandelen.

‘Als ik hem zeide, wie de gekwetste was, stond hy als verplet, en verzocht my vriendschappelyk, u om versooning ten zynen opzichte te bidden, er byvoegende dat gy wel wist dat hy altyd bereid is om zyn latsten druppel bloeds voor u te vergieten.

- Ga voort in uw verhael, Lieven!

- Nu, meester, 'k verliet den boschgeus, en liep, zoo ras ik maer kon, regt naer het huisje van den tuinier des kloosters. Juist by myne aenkomst aldaer, werd het deurtje vastgemaakt. Om my van alles te verzekeren, loerde ik door het sleutelgat, en zag dat de jonge vrouw vrolyk de handen in elkander wrong, terwyl zy eenige voor my onverstaenbare woorden aen de ooren van den tuinier prevelde. Deze bekeek haer met verwondering, en het meisje, als om zyne nieuwsgierigheid te voldoen, ontblootte het hoofd van den schildknaep, en liet zyn bleek en gemarteld gezicht zien. Zy leunde voorover tot tegen hem, en vroeg aen Gabriel of hy dien jongeling aen de opzoekingen der roovers (want zoo heette zy ons, meester) zou kunnen onttrekken.

‘Wel zeker, jonkvrouw, sprak de tuinier; 'k zal hem in het verborgen celleken opsluiten. Al zochten de bloedhonden twee dagen lang, nog zouden zy hem niet vinden.

ô Myn beste Gabriel, sprak de maegd dan, gy zult my ten uiterste verpligten; draeg zorg voor den ongelukkige: myne fortuin, myne dankbaerheid zyn u.

De Spanjaert bekeek glimlachend de bezorgde maegd, en met eene stem, zoo zacht, dat ik ze byna niet hooren kon: - Myn engel!’ zuchtte hy.

‘Gabriel nam zynen sleutelbos en zyne lamp, en aenzocht de vrouwen hem te volgen.

De draegberrie werd door haer opgenomen, en de maegd, die den gekwetste onophoudelyk liefkoosde, liet haer poezelig handje over zyne wangen glyden, en de Spaensche boef drukte er zyne lippen op.

- Genoeg! genoeg Lieven, riep eensklaps de Kapitein, die door dit verhael als zinneloos geworden was. Zyne oogen schoten vlammen van woede uit, en hy verwyderde zich van den bespieder, om zich aen zyne sombere bedenkingen over te geven. Hy voedde de hoop, zynen wrok den teugel te vieren, verzinde middelen van pyniging, die hy de minnaren zou doen ondergaen, en nog lang ware hy in deze gesteltenis gebleven, had het vreugdegeroep der zynen, aen welken Lieven de ontdekking van den schildknaep bekend maekte, hem er niet uitgetrokken.

- Aen my, makkers! aen my! schreeuwde hy, en sprak tot de hem omringende menigte: - Mannen, naer Maegdendale!'

De gedachte van dit ryke klooster te plunderen, deed de vreugde op aller gelaet uitstralen, en het gegil: - Naer Maegdendale! naer Maegdendale!' werd door honderde stemmen herhaeld, en joeg, aen een aental burgers, den schrik in het harte.

De poorten van het klooster openslaen, er indringen, alles wat er zich in bevindt omverwerpen, is het werk van eenige oogenblikken. Men wringt de kappelledeur uit hare haken, en

de bloedhonden vinden zich in de tegenwoordigheid der Godgewyde maegden, welke allen rond een beeld van O.L.V. knielen, en hare bescherming tegen de aanrandingen der instroomenden afbidden.

Als versteend by dit tooneel, voelden de overweldigers zich de kracht niet om de nonnen aen te randen. Plotselyke stilte heerschte in de kapel, en niemand durfde het zwygen breken. De zuchten en beden van Jezus bruiden, ruischten in het oor der plunderaers, die elkander aenzagen, alsof zy de een den andere raedplegen wilden, om te weten waeraen men zich houden zou. Be brandende fakkels der bende, verspreidden eene schitterende klaerheid in de bidplaets; Henrik had er zyne blikken rondgeslagen, doch ontwaerde de voorwerpen zyner woede niet. De smeekende houding der vrouwen, stak ten sterkste af met de wulpsche drift, die op het gelaet der toegesnelden. stond gemaeld, als Henrik, geheel aen zyne wraek tegen de versierselen der roomsche kerken overgegeven, de toorts uit de hand van eenen zyner makkers rukte, en het vuer aen de kleederen des afbeeldsels van Gods Moeder stak.

Nu wordt het hevigste gehuil door de kloosterlingen aengeheven: de plunderaren werpen zich op de maegden, en noodzaken haer redding in de vlugt te zoeken. Eenigen der schelmen loopen haer achterna; de verwarring wordt algemeen, en de lucht weërgalmt

ten zelfden tyde van de smeekingen der Godzalige vrouwen, en van de vervloekingen der ontmenschte roovers!

Pedro, die zoodra de tuinier hem in een geschikt vertrek verborgen had, als in eene slaepziekte vervallen was, werd, by de aankomst der plunderaren, van de vrouwen verlaten die hem tot dusverre bezorgd hadden. Eene onder haer besloot echter den lyder niet te begeven: zy viel aen het voeteinde van zyne bedstede, rees weêr op, plaetste er zich nogmaels voor, en wachtte het haer en her gunsteling beschoren, lot af. Eerlang benam de vrees haer allen moed, en zy liet het hoofd op de voelen van den lyfknaep zakken.

Deze opende de oogen, en dezelve verwilderd op het meisje slaende: - Blondina! was zyn zucht.

De maegd bleef sprakeloos.

- Blondina, zeide hy nogmaels, 'k gevoel dat myne krachten my begeven, de dood loert op my: eerlang zal ik myn rampzaligen meester wederzien. Vooraleer van hier te scheiden, moet ik u, over uwe zorgvuldigheid bedanken. Hierboven... zal ik...

Zyne ademhaling was by deze weinige woorden verzwakt, en de maegd moedigde hem tot hoop aen.

Het geduchte geraes der woede, die in het klooster geheerscht had, was nu gestild. Blondina, vermeenende dat alle gevaer voorby

was, zette zich in eenen leuningstoel, digt aen het hoofdeinde van den lyder, en deed hem door hare aenhoudende vertroostingen, het bloed zachter in de aderen vloeijen.

Zy dacht het voorgevallene te verhalen, doch daer ze zyn hart niet bezeeren wilde, zag zy er van af, en beschouwde met gemoedsaendoening dit doodsbleek gelaet, die hygende borst, en dien halfronden arm, welke van onder het deksel uitkwam. Zy verbeeldde zich een dier marmeren standbeelden te zien, die op de grafsteden der ingesluimerden, ons geheugen aen hen opwekt.

Die gedachte, de gevaren waeraen Pedro op nieuw blootgesteld kon worden, werkten meer en meer op hare inbeelding; zy kon hare droefheid niet meer overmeesteren.

De lyfknaep zette zich overeind in zyn bed, stak beide armen vooruit tot de maegd, en verzamelde al zyne levenskrachten om hare handen in de zyne te houden. Het meisje had de magt niet om deze liefkozingen te ontvlugten; in vervoering riep de jongeling: - Ik aenbidde u, ô Blondina!

Eene onwillekeurige trilling beving de maegd: zich-zelve onbewust liet zy het hoofd nevens hetgene van den lyder zinken, gaf zich geheel aen hare liefdegedachten over, en voelde een nog onbekenden gloed haren boezem doorwoelen. Zy besloot Pedro nimmermeer te verlaten!...

Helaes! in die zalige oogenblikken was de gedachte, dat Henrik het voorwerp harer aengroeiende min vervloekte, en alles aenwendde om Pedro zyner woede op te offeren, verre van haer!

Terwyl zy geheel aen hare zorg voor den lyder was overgegeven, verzamelde Henrik zyne met buit overladene mannen, in den tuin van het klooster, en gebood hun, op levensgevaer, de grootste stilte te houden, terwyl dat hy, vergezeld van Lieven en nog een anderen makker, het geheime celleken van Maegdendale zou opzoeken, in hoop van den lyfknaep er by Blondina te ontdekken.

Deze zat nog altyd in dezelfde houding waerin wy haer afgeschetst hebben, als het gerucht van mannenstemmen zich in de verte deed hooren. Zy werd, hoe langer hoe meer, verschrikt. Het gerucht staekte in eens, en Blondina begon zich weêr aen hoop over te geven, wanneer men de deur des vertreks openstiet.

Een angstgekryt, door de maegd opgeheven, werd door eenen angstkreet beantwoord van Pedro, welke de handen om den hals van Blondina slingerde, en te wenschen scheen dat dezelfde slag hun levensdraed zou afhouden.

Henrik - want 't was hy die zich voor de verloofden vertoonde - stond als versteend by dit gezicht. Men zou welligt denken dat de man maetregelen beraemde om beiden aen de

strengste pynigingen over te geven, indien men aen de geweldige kloppingen zyner borst, aen zyn halfopenstaenden mond, en verwilderde oogen, niet gezien had, dat hy te sterk geschokt was om een besluit te nemen.

- Meester, wat gebiedt gy? vroeg Lieven, die ditmael met hartzeer 's mans kommer aenzag.

En Henrik, van zyne verslagenheid weêrkomende, toog zyn zwaerd in de hoogte, als Blondina, zich uit de handen van Pedro losrukkende, met eene stem, die den woesteling, als een bliksemslag, over het hoofd viel, uitriep: - Henrik! genade! genade voor...'

Zy viel met het hoofd tegen de knien van den boschgeus, snikte nogmaels: genade! en bleef zonder beweging aen zyne voeten uitgestrekt.

Henrik, ten hoogste getroffen, lightte, in de gedachte van ze tot zichzelf te roepen, de maegd van den grond op, als in eens al de minnenyd, waervoor een verachte verloofde vatbaer is, zyn harte beneep. Hy verwyderde zich met verontwaardiging van de zieltogende Blondina, en gebod aen zyne makkers den schildknaep in den kerker van het nieuw kasteel te brengen. Deszelfs wonden, die door eene te geweldige beweging, om de maegd ter hulp te snellen, op nieuw opengesprongen waren, hadden hem alle krachten benomen.

V.

Word versterkt en wees vroóm; wil niet vreezen en niet vervaerd zyn; ik zal u niet begeven.

JOSUÉ I.

Nauwelyks hadden de opstandelingen het klooster van Maegdendale verlaten, of de abdis, die door Blondinas dienstmeid het geheim der verberging van den lyfknaep aldaer, vernam, wendde zich met deze naer het celleken

waer de maegd zich, ondanks de smeekingē der oude vrouwen, bleef ophouden. By hare aenkomst, werden zy met eene doodsche vrees beklemd, want de rampspoedige lag zonder beweging op den vloer uitgestrekt.

- Jezus! Jezus! zy is onder hunne handen bezweken, gilde Jacoba, en zy liep verschrikt tot de bezwymde maegd. Het flauw en pynlyk zwoegen van Blondinas boezem, stilde echter haer gemoed, en, door de moeder-overste bygestaen, bragt zy hare meesteresse spoedige zorgen toe.

Zoodra men Blondina in eene bedstede had geplaeft, werden hare hartkloppingen levendiger; zy opende de oogen en zocht vruchteloos het voorwerp harer bezorgdheid. Hare lippen verraedden eene krimpachtige beweging; zy kon geen enkel woord uitbrengen.

Jacoba, die de oorzaak kende van 's meisjes smarten, wilde ze verzachten, en sprak van de zorgen der maegd voor den gekwetste, die, zoo zy verhoopte, eerlang aen derzelver wenschen zou weêrgegeven worden.

Blondina, ontwarende dat hare moeije met het gevoel bekend stond, 'twelk zy voor den lyfknaep koesterde, vroeg haer of hy in veiligheid was. De abdis ontweek het antwoord, en de maegd wendde zich tot hare dienstmeid, welke, door heure gebaerden, liet zien dat ook die troost het meisje ontnomen was.

Blondina sloeg de handen voor de borst, en

scheen eene bede te prevelen: weldra zweefde de bitterste klagte op hare lippen.

Jacoba, den moed heurer meesteresse willende opbeuren, waegde het eindelyk te zeggen dat jonker Pedro 's meisjes oom in het nieuw kasteel was gaen vervoegen, doch dat beider boeijen eerlang geslaekt zouden worden.

Die bekendmaking bragt de overmaet aen Blondinas wee toe: zy kende de hevigheid van Henrik, en de losbandige handelwys der boschgeuzen, aen welken haer minnaer overgelaten was. Zich al het schrikkelyke van 's jongelings gesteltnis inbeeldende, riep zy eensklaps uit, terwyl zy zich oprigtte: - Moeije, moeije! ze zullen hem ombrengen!

Nu liet zy het hoofd op heur oorkussen weêr nederzakken, en de naem van Pedro! vermengde zich onophoudelyk met hare zuchten.

De eerwaardige moeder voelde het grootste medelyden voor de lyderes, welke zy, te zeer afgemat door de in 't klooster gepleegde baldadigheden, overliet aen de zorgen van de dienstmeid, bygestaen door eene zuster, die men Clara noemde.

Blondina bleef gedurende eenige dagen in de bedroefdste gesteltnis. Die afrukking van haer minnaer, de woede en minnenyd van Henrik, de gestadige gedachte dat men den jonker ombrengen zou, ontstelden dermate haer gemoed, dat zy van een hevige koorts aengetast werd.

Meer en meer verzwaerde de ziekte, en eenige pynlyk afgebrokene klanken, die slechts nog aen den reutel eener stervende gelyk waren, kwamen van stond tot stond uit Blondinas borst. Toen nog bywylen de slaep hare oogen had gesloten, kon men gemakkelyk zien dat ze door de afgrysselykste droomen gefolterd werd: ook bekleemde de vrees van haer verlies alle harten.

Op zekeren morgen, dat zy slechts door zuster Clara, wie zy veel vriendschap toedroeg, bewaekt werd, zette zy zich regt in hare legerstede, wreef twee of drie malen de handen over haer voorhoofd, en streek hare hairlokken langs de wangen weg.

Clara stond van haren leunstoel op, nam eene zilveren tas, waerin zy eenige artsnydranken vermengelde, en, de linker hand over den schouder van de zieke slaende, bood zy haer den drinkbeker aen. Blondina ledigde dien met gretigheid, en vond verkwikking.

Zuster Clara hield gestadig de oogen op de hygende borst der maegd geslagen, nam de grootste deelneming in die liefdezuchten, en liet ook vryelyk hare zinnen op herinneringen van vroegere tyden spelen.

Blondina, die, in de hevigheid der koorts, Pedros schim steeds voor hare oogen had zien zweven, kon hem uit het geheugen niet verliezen. Meermalen sprak zy er van, en daer zy

nu al de bevalligheden van den jongeling afschilderde, en haren angst voor hem te kennen gaf, verscheurde zy het gevoelige hart der kloosterlinge door hare klagten.

In 't eerste had zy Claras droefgeestigheid niet ontwaerd, doch daer ze nu te hevig werd, om hare aendacht niet op te wekken, wierp zy eenen schuinschen blik op de jonge non, die zich geweld aendeed, om door hare droefheid, die heurer vriendinne niet te vergrooten. Alle aerdsche gedachte van zich willende verwyderen: - Heb geduld, melieve, zuchtte zy, de Hemel zal uwe opoffering met eene spoedige herstelling beloonen.

- Is jonker Pedro nog altyd in de boeijen, Clara?

De jonge zuster zocht een uitvlugtsel, om van de gesteltnis des lyfknaeps niet te moeten spreken; doch daer Blondina hare vraeg vernieuwde, vergenoegde Clara zich te antwoorden: - Stel uwe hoop op God, hy waekt altoos op de zynen.

- Waerom houden de opstandelingen hem gekerkerd?

- Wy hopen dat zyne boeijen eerlang geslaekt zullen worden: de oude Beernaert is bezitter van al de schatten des jongelings, en gebruikt ze tot zyne vrystelling. Jonker Pedro wordt van twee hem verkleefde persoonen bezorgd, en men spreekt van hem naer het kas-

teel van Gent te vervoeren, dat nog in de magt der Spanjaerden is.

- God gave, dat gy waerheid spraekt, ô beste Clara! Uwe woorden verligten my het hart: de onrust, die ik voor hem uitsta, doet my myne nachten in gezucht doorbrengen. ô Clara! Clara! hadt gy ooit bemind; ware ooit een jongeling, wien al de bekoorlykheden van een engel eigen zyn, u op 's levens wandelbaen te gemoet gekomen; had hy uw hart door een heilig vuer doen ontvlammen, enkelyk dan zoudt gy gevoelen hoe rampvol de stonden zyn, die zulk eene onzekerheid als de myne, in ons binnenste doet ontstaen!’

Claras boezem klopte hevig by de hartstogtelyke uitdrukkingen harer vriendinne; hare ontroering was zichtbaer, en zy kon het niet langer uithouden de maegd, op hare beurt, eenige vertrouwelykheden te doen, in hoop dat die aerdsche neiging van Blondina plaets voor hoogere liefde zou maken.

- Stil uw gemoed, ô myne beste, sprak zy, God zal u krachten geven, om uw onheil, hoe groot het ook zy, door te worstelen; het is in de goddelyke liefde alleen, dat men het ware geluk vinden kan.

‘Eens beminde ik als gy, melieve; en Claras stem zette zich uit, naer mate hare herinnering levendiger werd. Ja, eens beminde ik als gy, Blondina: een bekoorlyk sterveling had myn hart overwonnen, en myne liefde voor hem

was vurig en zuiver. Ik werd als opgetogen by het aenhooren zyner woorden; zyne oogten, op de myne gevestigd, verhemelden my van vreugde.

Nauwelyks bereikte ik myn achttiende jaer, als hy my, voor de eerste mael, zyne liefdegevoelens uitdrukte. Zyn gesprek scheen my zoet als dit van een Serafyn. Myne ziel verstond de zyne, en ik, ja ik, arm meisje, kon aen zyne bekoorlykheid niet weërstaen.

Op zekeren dag, dat hy my, in tegenwoordigheid myner moeder, eeuwige trouw beloofde, en my - ô Blondina, ik zou die herinnering uit het geheugen moeten bannen - de woorden: ik bemin u, Clara! toestuerde, werd ik als door een onzichtbare liefdehand aengerækt, die my eene beving in al de ledematen veroorzaekte. Myne tranen biggelden van vreugde, en myne moeder, die de neigingen onzer harten kende, sloeg met welgevallen hare blikken op my, en scheen te zeggen dat ik zonder gevaer den jongeling myne liefde mogt schenken. Ik liet het voorhoofd op zyne handen zinken, en zuchtte: 'k bemin u ook, vriend!'

Blondinas blikken werden vuriger, en een blos verlevendigde hare wangen.

- ô, Indien ge wist, vervolgde Clara, hoevele smarten die wereldsche liefde my gekost, hoe diep myn minnaer zich der trouw onwaardig gemaekt heeft, die ik in hem gesteld had, en hoe hy my het bittere des kelks tot den

bodem toe heeft doen uitdrinken, gy zoudt vast een traen van medelyden over uwe vriendinne storten.'

De droefheid belette haer die mededeeling voort te zetten, en er heerschte in het vertrek eene lange stilzwygendheid, welke slechts door de verdoofde zuchten van beide maegden afgebroken werd.

Clara, die gewaer begon te worden, dat ze den moed van het meisje opbeuren moest, spande al hare krachten er toe in, en van de aerdsche liefde tot de hemelsche overgaende, begon zy eindelyk al de rust en de zaligheden aen te halen, die het klooster oplevert. - Myne teedere vriendinne, sprak zy, vermeende ik u de wisselvalligheden van het leven eener werldsche vrouw te moeten afschetsen, 't was om u al de vreugde daer tegen over te stellen, die eene Godgewyde maegd geniet. Allen aerdschen kommer legt men aen de deur des kloosters af: God alleen, de bron van goed en deugden, wordt het voorwerp onzer wenschen, en de in hem gestelde hoop, is de eenigste die zich altyd verwezenlykt.'

Blondina, wier nieuwsgierigheid niet voldaan was, bragt de jonge zuster ongevoelig terug op hetgene zy verlangde te weten.

Clara, niet onbewust dat men eene ongelukkige minnares vertroosten kan, met haer over liefde, en byzonder rampspoedige liefde, te onderhouden, legde voor een oogenblik den

afkeer, dien zy er voor gevoelde, van kant, en vervolgde: - Als myn verloofde geheel van myne teederheid voor hem verzekerd was, vernam ik weldra dat zyne liefdeverklaringen zich tot my niet bepaelden: hy herhaelde die aen eene andere maegd, die, even als ik vroeger, zich voor zyn eenige beminde hield. Helaes! hoe smartelyk viel my deze tyding! Ik beklaegde my, en de ontrouwe bezwoer my driftiger zyne verkleefdheid: 'k geloofde hem, deed myzelve verwytingen over het verraed, dat ik in hem vooronderstelde, en belaedde zyne verklikkers met verachting.

'Eens gebeurde het nogtans, dat men my verzekerde dat myn minnaer zyn hart aen eene bekoorlyke maegd opdroeg, welke, met haren vader, in de omstreken van Audenaerde leefde, en 'k nam vast besluit van hem af te zien. In deze gedachte verslonden, hoorde ik de deur van myn vertrek stillekens opendraeijen; ik meende myne treurigheid te verbergen, doch myn minnaer - want 't was hy die inkwam - bemerkte die, en vroeg er my de oorzaak van. Hy wilde myne hand in de zyne drukken; ik stiet ze van my weg, en duwde hem het woord: ontrouwe! met bitsheid toe.

De jongeling, die sedert lang de gelegenheid zocht, om zyn woord niet gestand te doen, wierp my een medelydenden blik toe, en met eene stuerschheid, die ik nog nooit in hem ont-

waerd had: - Vaerwel! sprak hy, en verwyderde zich.

- Vaerwel! zuchtte ik op myne beurt; volgde met de oogen zyne stappen, en beweende met spytige tranen den onstandvastige, dien ik nooit herzag.

‘En hy, dien ik zoo teeder beminde, was, Blondina..... ach! was dezelfde Henrik, die u zyne liefde schonk!...’

Blondina hief een hartscheurenden gil aen: by de gedachte dat zy hare min den goddeloozen Henrik had opgedragen, wrong zy zich als uitzinnig de handen samen:

- Clara! Clara! huilde zy, wy beide zyn slagtoffers: beide zyn wy beklagenswaerdig!

- Slagtoffers ja; doch niet beklagenswaerdigen. Blondina, ik heb u dit verhael willen doen, om u tegen de ontrouw der mannen te wapenen. Nooit - en God zal er my de kracht voor geven - nooit zal een woord van aerdsche liefde meer mynen mond ontglippen: het heil, dat ik zocht, heb ik in de godsdienst gevonden.’

Blondina meende te antwoorden, maer hare oplettendheid werd opgewekt door de voetstappen van eenige persoonen, die zich in den gang lieten hooren. De beide maegden trachtten, ten spoedigste mogelyk, eene bedaerde houding aen te nemen.

’t Was de eerwaardige moeder, gevolgd door Beernaert en de oude Margaretha, die blygees-

tig het vertrek der maegden binnentrad. De gryzaert maekte eene bevallige beweging, naderde met eerbied het bed der lyderes, en daer hy nog op haer aengezicht de smarten lezen kon, die zy zoo even gevoeld had, sprak hy statig:

‘Degenen die op God betrouwen, zullen de waerheid begrypen, en de geloovigen zullen hem met liefde onderdanig zyn, want de genade en de vrede is voor zyne uitverkorenen.’

- Ja, ja, jufvrouw Blondina, ging hy voort; de vrede is voor u; de genade voor jonker Pedro. Voeg uwe bede aen de myne, want er moet dezen nacht iets omgaen, dat uw hart vervrolyken zal.

- Spreek, vader, uwe woorden vertroosten my steeds.

- Eerwaardige moeder, zei Beernaert, zich omkeerende tot de abdis, ik hoop dat dit geheim onder ons blyven zal. - Jonkvrouw, sprak hy weêr tot het meisje, 'k heb het middel gevonden, om den schildknaep uit de boeijen te verlossen: alles is gereed; morgen zal hy in vryheid zyn!

- Goede gryze! stamelde Blondina, ga voort, zeg my alles.

En de man voldeed aen haer verzoek.

Daer de avond begon te dalen, verliet Beernaert de lyderes: hem volgden de heilwenschingen der vrouwen, die den zegen des He-

mels vuriglyk voor den lyfjonker en diens verlosser afsmeekten.

Toen de beangste maegd alleen gelaten was, voelde zy zich den geest door onderscheidene denkbeelden bestormen: dan, door moeite en kommer afgemat, viel zy in eene sluimering, die hare krachten een weinig herstelde.

VI.

Wees der gevangenen gedachtig, alsof gy mede gevangen waert.

HEBR. XIII.

Beernaert, die van de sommen, hem door den lyfknecht behandigd, geen beter gebruik meende te kunnen maken, dan met er diens vrystelling door te bewerken, had zich daegs na Pedros opligting, tot den gevangen-

hoeder van het nieuw kasteel gewend, om dezen, ware het mogelyk, uit te koopen. Zyn poogen werd verydeld: de cipier, die de wraek der opstandelingen vreesde, liet Beernaert opmerken dat hy zynen pligt tegen geen goud verruilen wilde, en verklaerde, aen Henrik onder eede beloofd te hebben, alle middelen tegen te werken, die tot slaking van den Spanjaert strekken zouden.

Beernaert, gevoelende dat verdere poogingen hem de gunst des cipers onttrekken konden, of dat deze misschien zyn voornemen tot het bewerken van 's jongelings verlossing aen de opstandelingen ontdekken zou, besloot er niet verder van te gewagen, en trachtte meer en meer in 's mans vriendschap te dringen.

Op zekeren avond, dat Beernaert het doodvonnis zyns gunstelings vernam, werd hy als door eene uitzinnige vrees getroffen. By de gedachte dat die onschuldige jongeling het slagtoffer zou worden van de razerny der nieuwgezinden, en dat Blondina het voorwerp harer liefde niet zou overleven, besloot hy nog eene pooging te doen, om diens vryheid te bekomen.

De ombrenging van den cipier, die steeds met zorg de sleutelen van Pedros kerker op zich bewaerde, kwam hem als het eenigste middel voor; doch de opoffering eens onschuldigen voor de verlossing der onschuld zelve

geene verschooning by hem kunnende vinden, bleef de gryzaert in de grootste radeloosheid.

Men briefde hem over, dat het doodvonnis van Pedro des anderendaegs, in den ochtend, ten uitvoer moest gebragt worden. De Bybel, die hem in 's levens stormen altyd troost had geboden, wordt van de schouwplaet genomen en doorbladerd. Het boek Jobs versterkt Beernaerts moed, en hem lacht de gedachte toe, dat hy zynen gunsteling zou kunnen redden.

Hy wordt overstelpt van vreugde, en smeekt den Hemel om bystand. Na eene halve uer in 't gebed overgebragt te hebben, stelt hy zich aen het werk, en voelt zyne krachten door eene inwendige stem opwekken.

Hy wendt zich tot eenen visscher, op wiens dienstwilligheid hy rekende, en biedt hem de kostbaerste voorwerpen des jongelings aen, wilde hy hem begunstigen, om denzelven het koninklyke slot te ontvoeren. Dees aanbod aengenomen zynde, wordt er besloten dat een schuitje te middernacht achter het slot zal gedreven worden, om Pedro tot aen de abdy van Eename te brengen, alwaer een andere schuit, met vier gespierde roeijers, den lyfknaep moest afwachten, en hem naer het kasteel van Gent vervoeren.

't Was na deze beschikkingen genomen te

hebben, dat de gryzaert Blondina met zyne voornemens bekend had gemaekt.

Als alles ten beste geschikt, en de avond geheel gedaeld was, wendde Beernaert zich naer het koninklyke slot, en drong er binnen, zonder door iemand gezien te worden. - Vriend, sprak hy tot den cipier, ik heb de ter dood veroordeeling van den edelen lyfknaep met hartzeer vernomen; niets is er tegen te doen, ik weet het, doch ik kom u, uit naem der menschheid, een laetsten troost voor den ongelukkige vragen.

- Die is hem reeds gegeven, vader Beernaert, want ik heb op 's jongelings verzoek een vreemden priester laten komen, welke hem den troost der godsdienst heeft medegedeeld. Daer de lyfknaep morgen in den ochtend sterven moet, heb ik het bevel ontvangen hem den wyn der veroordeelden toe te dienen.

- Hebt gy het reeds gedaen? vroeg de gryzaert nieuwsgierig.

- Nog niet; doch ik zal hem eene goede flesch gaen dragen, op dat hy in zyne laetste stonden nog eenige verzachting geniete.

- Eenige verzachting? herhaelde Beernaert; terwyl hy den cipier met verwondering in de oogen keek.

- Wel zeker, eenige verzachting: als men sedert veertien dagen niets dan water gedronken en droog brood geëten heeft, is het dan geene verzachting nog met eene goede flesch

kennis te maken? Ha, ha, ha! als ik er aen denke, komt het water er my in den mond van.

- En als men den dood voor zich ziet zweven, kan men nog wel iets vertroostends in al de wereldsche geneugten vinden, sprak Beernaert. ô Die edele jongeling, wien men slechts de getrouwheid aen zyn meester tot schuld rekenen kan.....

- En die Henrik het hart der lieve Blondina Mahieu ontruikt heeft, viel de cipier hem in de rede.

- Die edele jongeling, ging Beernaert voort, alsof hy het gezegde zyns tegensprekers niet gehoord had, moet nu door de afgrysselykste inbeeldingen gefolterd zyn! Ach, stond het in uw vermogen, my eens met hem te laten spreken, 'k zou hem aenporren om den dood met moed onder de oogen te zien.

- Niemand dan ik mag hem naderen, antwoordde de bediende, en 't is my op lyf en kop verboden, hem een enkel woord toe te sturen.

- Is hy dan in het geheim?

- Wel zeker; hy wordt met de grootste zorg bewaerd: de yzeren deur zyns kerkers, moet met verschillige sleutels geopend worden, en de grendels.....

- Hoe! hy zit in den kerker? sprak Beernaert, verschrikt.

- 'k Geloof het wel, bliksems: als men zulke kerels te bewaren heeft, kan men ze niet

te goed verstoppen. Sedert gisteren heeft men hem den kerker, ter linker zyde, op het einde van den smallen gang, tot verblyf beschikt; een yzeren band, die met eene keten aen den muer vast is, en wiens sleutel ik zorgvuldig op my draeg, omknelt zyne voeten, en er wordt hem slechts een weinig strooi toegediend, om er zyne leden op uit te rusten.'

Beernaert verdoofde een zucht: hy wist nu, zonder dat de cipier iets vermoedde, alles wat zyne onderneming vergemakkelyken kon; en daer hy op 's mans te groote genegenheid voor den wyn rekende, keerde hy tot die redekaveling terug. Al zynen moed byeenzamelende, sprak hy: - De middelen, die de jongeling my gelaten heeft, om zyn lot te verzachten, zyn nu nutteloos geworden: ik denk, dat het niet slecht zou zyn, die ten onzen voordeele te gebruiken. Zie, hier heb ik nog eene beurs met kroonen, en vermits gy gaern eene flesch ledigt, en ik er ook geen vyand van ben, kunnen wy die op de gezondheid van jonker Pedro opdrinken.

- Edele gedachte, Beernaert, antwoordde de cipier; 'k zal ditmael iets van het patersvatje uitlangen. De heeren der Inquisitie, rampzaliger gedachtenis, vonden er ook smaek in, en als zy den eenen of anderen beschuldigde de ledematen een duim of twee uitgerekt, of hem by het vuer geroost hadden, om hem zynen haet tegen de dweepery van Philips,

of zoo al iets de keel uit te wringen, dronken zy op de gezondheid van den lyder, en maekten zich sterk om het met dit kettergespuis, gelyk zy het noemden, te klaren. Nu hebben zy het hazenpad gekozen, en zullen waerschyndlyk eerlang in Spanje hunne *aiútos-da-fe* moeten voortzetten. Wel, tot daer: laten wy eens zien of dat wyntje ons ook smaekt, al zyn wy zoo vroom niet, vervolgde hy, en verliet lachend het vertrek.

Beernaert dankte den Hemel, om dat deze laetste pooging zoo wel slaegde; niet te min gevoelde hy dat de gevangenhoeder het slagtoffer zynere eigene aengekleefdheid voor den lyfknaep zou kunnen zyn; doch dacht, dat hy zich wel door 't gevaer zoude heenworstelen.

Hy zuchtte by het aendenken, dat hy den man, die hem met goedheid belaedde, verraden moest, als in eens eene edele opoffering hem te binnen viel, en het gevolg, dat zyn besluit hebben kon, zonder verderen kommer deed over het hoofd zien.

Alle vrees voor den cipier van kant leggende, sprak hy tot zichzelf: - De jaren hebben myn hoofd vergrysd en myne beenderen als verdord: er blyft my, wel is waer, nog eenigen tyd op aerde te verslyten, doch eerlang zal ik ten grave dalen. Pedro is jong, en de dood verschrikt de jeugd: ja, 'k zal er hem van bevryden, om een minnaer aen zyne minnares weêr te geven; hy heeft nog ten minste drie vierde

deelen van zyne levensbaen te doorloopen, gedurende welke hy my zyne erkentelykheid betuigen, of wel zyne bede toe kan sturen, Geene aerzeling meer: indien de ontaerden bloed moeten hebben; indien zy den cipier de straf willen opleggen voor den jongeling bereid, zal ik moeds genoeg bezitten om my voor hun te werpen, en uit te roepen: My! my! Ik ben de pligtige! ik ben 't, die den onschuldige verklikte, om de onschuld te redden: verzaedt al uwe woede aen my alleen: de zwaerste tormenten kunnen my die opoffering niet doen bejammeren!.....'

Nu kwam de cipier weêrom, en Beernaert deed zich geweld aen, om bedaerd te schynen.

- Hier zyn ze, vader, riep overluid de teruggekome, die onder elken arm en in iedere hand eene flesch witten wyn droeg. Wy zullen ook eens op de afschaffing der Inquisitie drinken.' En hy plaetste zyn dierbaren schat op de tafel.

De bekers werden gevuld, de cipier reikte er eenen van aen Beernaert over, en op het drinkvat turende, dat hy blymoedig voor zich hield, bragt de man het tegen dit van zynen vriend. - Op onze gezondheid, beste, sprak hy, en ledigde den beker tot den bodem.

Beernaert bragt ook zyn drinkvat aen de lippen, en beantwoordde den groet des cipers, welke, op zyn medegezel weinig acht slaende, dapper schonk en dronk, tot dat er twee fles-

schen geledigd waren, die hy zingend tegen den wand deed rollen.

Onder het drinken der twee andere flesschen, van wier inhoud de cipier ook het grootste deel inslokte, overwon de vrolykheid meer en meer zyn harte, en terwyl men van onderscheidene zaken sprak, bromde de klok.

- Ust, deed hy in eens tot Beernaert, en met open ooren toeluisterende, telde hy: twee, drie, vier, vyf, zes, zeven, acht, negen, tien en elf. Bliksems! de klok slaet elf uren op O.L.V. kerk.' En de hand tot Beernaert uitreikend: - Vriend, 't is tyd van scheiden, sprak hy spytig; morgen vroeg moet ik op mynen post zyn, om den veroordeelde ter galg te vergezellen, 't Is jammer dat wy zulk een leven niet dagelyks vernieuwen mogen. Kwamen er veel van die kerels, ha, ha, ha! wy zouden dikwyls eene kan op hunne gezondheid ledigen.'

Hy wrong zich de handen vrolyk in elkaâr.

Beernaert voelde zyn bloed in de aderen verstyven by deze onmenschelyke uitdrukking; doch in het genoegen van den cipier deel schynende te nemen, sprak hy op eenen toon, die zeer wel aen deszelfs inzicht beantwoordde: - Morgen kunnen wy nog eens die gelegenheid waarnemen.' En de beurs uit zynen zak trekkende, deed hy er het goud in klinken. De cipier beloerde dezelve met vonkelende oogen, en vroeg aen Beernaert hoeveel stukken zy inhield.

- Genoeg om nog een gansch jaer te drinken, was dezes antwoord; en, twee of drie gouden kroonen uit de beurze nemende: - Wel, wel, sprak hy driftig voort, laten wy nog eene flesch ledigen, vooraleer van elkander te scheiden, en dan - tot morgen.

- Ja, ja; 't gaet u voor nog één fleschken.' De cipier ledigde zynen beker, en stelde zich zwymelend op den gang, een lied neuriende dat op drinken uitkwam.

Zoodra de man verdwenen was, sloeg Beernaert de handen te samen, en geheel opgebeurd tot den Hemel: - God van Abraham, Isaïc en Jakob, zuchtte hy, geef my den moed, die uwe dienaers Judith bezielde, toen zy het hoofd van Olophernes, in het midden zyner krygsbenden, afhouwde: doe, ô God! dat ik de kracht bezitte, die gy aen Abraham gaeft, wanneer gy hem geboodt u zyn eenigen zoon te slagtofferen; doe, dat uw engel myn arm geleide, en zich, als by uw uitverkoren dienaer, tegen alle bloedstorting verzette!

Hy trok uit zyn wambuis een toegevouwen papiertje, opende het sidderend, en liet een wit poeijer in den beker des cipers vallen. Hy goot uit zyn drinkvat eene teug wyns er in, en roerde alles onder elkander.

- Tra, la, la, la! hier is nog een kannetje, zong de cipier intredend; en plaetste het nevens de twee ydele flesschen, die nog op de tafel stonden.

- By de passie Christi! schreeuwde hy eensklaps, 'k heb vergeten myn beker te ruimen; dit valt my raer voor.' En hy sloeg den overblyvenden wyn in.

Beernaert zag hem met kommer aen; hy werd gewaer dat 's mans oogen verduisterden, en dat zyne krachten hem begaven. Hy naderde dien toe, greep hem in de armen, juist op het oogenblik dat hy ten gronde zonk, en plaetste hem in eenen leuningstoel, alwaer hy eerlang aen den zachtsten slaep overgelaten was.

De gryzaert beroofde hem van zyne sleutels, en wierp er een medelydenden blik op. Zyne lippen tegen 's mans roode wangen drukkende, sprak hy met statigheid: - Ik beloof u, by het heilig bloed onzes Zaligmakers, dat ge nooit, voor eene misdaed, welke de uwe niet is, opgeknoopt zult worden, zonder dat ik my, als den eenigsten pligtige, en u als onschuldige voor allen, uitroepen zal!

Nu nam hy de lamp, die op de tafel brandde, en wendde zich regtstreeks naer den kerker van den lyfknaep.

VII.

Schud het stof af, sta op ontbind de banden van uwen halze, gy gevangene
dochter van Sion.

ISAIAS, LII.

Terwyl Blondina aen een verkwikkenden slaep overgelaten was, zat de rampzalige
Pedro, die al de, tot zyne verlossing aangewende, middelen verydeld meende, in
diepe smart verzonken, en zag met yzing het oogenblik

te gemoet, waerop zyne doodstraf uitgevoerd moest worden.

In deze geestontsteltenis naderde middernacht.

Dit uer, dat voor elken rampzalige iets akeligs medebrenge, werd ook door den schildknaep met kommer afgewacht: de zwartste inbeeldingen kwelden zynen geest, en by de tormenten, die hy vermeende te onderstaen, hief hy eene bittere klagt aen, waerin de naem van Blondina onwillend gemengeld werd; die naem schynt hem op eens uit zyne verslagenheid te trekken.

Hy slaet zich de handen voor het voorhoofd; vermeent eene stem, zacht als die eens Serafyns, te hooren, en vergeet voor een oogenblik zyne smarten. Hy wendt de oogen rond den kerker, luistert toe, en wordt eindelyk gewaer dat zyne inbeelding hem bedriegt.

De straf, die hy moest ondergaen, kwam, hem weêr in het geheugen: hy zuchtte nogmaels: Blondina! en de echo, die tegen het gewelf des kerkers weêrgalmde, herhaelde den geliefden naem. Slechts dan kon hy zich een denkbeeld vormen van de stem, die in zyne ooren gesuisd had.

Met verrukking gaf hy zich aen al zyne liefdedroommen over, en stamelde: - ô Blondina! die u op myne levensbaen hebt gesteld, om my reine geneugten te laten smaken, wees gegroet! Uwe

woorden verrukten my, even als het snarengeluid eener harp; de blikken, die ge met medelyden op my sloegt, de zedigheit uwer houding, de bekoorlyke blos uwer wangen, alles in u verhemelde my. Gy waert het, Blondina! die my in den kommer eene vriendenhand toereikte, en de mededeeling, die gy er in naemt, maekte my dien min drukkend. Ach! waerom moesten wy van elkaêr gescheiden zyn? Waerom moest de wreede hand van Henrik ons aen alle aerdsche genietingen voor eeuwig onttrekken?

‘Voor eeuwig!’ herhaelde hy, en drukte sterk op deze woorden. Op nieuw kwelden de ysselykste folteringen zyne gedachte, en de naem zyner beminde werd dit mael met de woorden: dood! scherpregter! vermengd.

Hy zat aen deze zielmartelingen ten prooi, toen de klok, twaelf uren slaende, hem meer en meer verschrikte. Hy werd als zinneloos, verbeeldde zich den beul te zien, die zyn doodvonnis moest ten uitvoer brengen, het schavot, dat voor hem opgerigt stond, Blondina, die met natte oogen zyne gesteltenis aenstaerde, en hy riep met een pynlyken zucht: - Vaerwel, Blondina! vaerwel, myn engel!’

Nu wil hy het goddelyke meisje in de armen drukken, vliegt ze te gemoet, en valt op den grond neder. De keten, die hem aen den wand vasthechte, had zyne beweging weêrhouden! Door zwakheid en kommer afgemat, bleef hy

op het strooi uitgestrekt, en sloeg zich de handen voor de oogen, als om zich aen een vreeslyk tooneel te onttrekken, dat zyne verbeelding begoochelde.

De grootste stilte heerschte in den kerker. Pedros oplettendheid werd opgewekt door iets, dat met omzichtigheid voorttrad, en weldra hoorde hy onderscheidentlyk de voetstappen van een toenaderenden persoon. Eenige lichtstralen drongen door de spleten der deur, en de gevangene werd als dood van vrees, toen men den sleutel op het slot des kerkers stak. De grendels werden opengetrokken, en nauwelyks kryschte de deur op heure harren, of hy riep met eene gebrokene stem: - Ik ben bereid om te sterven!

- Stil, stil, jonker Pedro! ik kom om u te verlossen,' lispelde een man, op een zoo zachten toon, dat hem de lyfknaep moeijelyk hooren kon. Deze spalkte de oogen open, en nauwelyks had hy Beernaert herkend, die hem als een uitzinnige tegen de borst drukte, of hy stortte eenen vloed van dankbare tranen.

De gryzaert, als bevleugeld door de hoop om den jongeling uit het nieuw kasteel te vervoeren, sleutelde zyne boeijen los, en: - Gauw, gauw, sprak hy, gy kunt den dood ontvlugten.'

Pedro vatte de hand, die zyn geleider hem aenreikte, volgde dien door den engen gang, en beide kwamen tot aen de voordeur van

het slot. Daer hoorden zy eene nachtwacht aenklotsen, welke hare stappen kasteelwaerts voortzette. Beernaert stiet zynen gunsteling vooruit, en verhaestte zich dervoege, om met den jongeling te verdwynen, dat hy de deur openliet.

De wacht ontwaerde eerlang den strik, dien men haer geleid had, en een hunner riep uit: - Mannen! wy zyn verklikt!

Men ylt naer den kerker waer de jongeling vroeger geboeid zat, en ziet dat de ketenen losgerukt waren: aller toorn klom ten top; die plaets, welke zoo even nog door de klagt van den ramspoed vervuld werd, weêrgalmt nu van het getier en de godslasteringen der roekeloozen, die deze ontsnapping op den cipier bloedig zwoeren te wreken.

In aller spoed loopt men naer het slaepvertrek van dezen laetste, en men vindt het ledig: vruchteloos ook worden al de plaetsen des kasteels doorzocht, tot dat eindelyk een der bende aen zyne makkers komt verklaren, dat de cipier in de onderkeuken zyner woning, op zynen zetel sliep.

Inderdaed, men vindt hem tusschen flesschen en glazen. De razerny bekruipt meer en meer de harten der opstandelingen, en Henrik, die de ontsnapping van zyn medevryer aen de toegevendheid van den gevangenhoeder toeschreef, trekt zyn zwaard uit de scheede, en de rampzalige valt levenloos ten gronde!

Inmiddels vervolgden onze vlugtelingen hunne stappen, en Pedro, die eene vrye lucht inademde, voelde zyne krachten versterken, naer mate hy het gevaer scheen te ontwyken.

- Volg my, jonker, sprak de gryzaert, die, na het gelukken zyner eerste onderneming, zich, als het ware, het bloed der jeugd door de aderen voelde stroomen; volg my spoedig; nog een weinig tyds, en wy zyn in vryheid!’

Toen zy buiten alle gevaer meenden te zyn, en terwyl Beernaert den jongeling met, de tot zyne verlossing gebruikte, middelen bekend maekte, vroeg de nieuwsgierige Pedro, of Blondina het slagtoffer van de wulpschheid der opstandelingen niet was. De gryzaert verhaelde de byzonderste omstandigheden van 's meisjes gesteltenis, en verzekerde hem van hare standvastige liefde.

De lyfknaep smaekte het grootste genoegen in Beernaerts woorden; en daer hy vreesde misschien in lang de gelegenheid niet meer te vinden om iemand over zyne gevoelens, rakende Blondina, te onderhouden, nam hy die te bate, en zeide hem dat de maegd zyn hart had overwonnen. Hy eindigde met te verklaren dat, indien het noodlot hem immer van haer verwyderd hield, hy zyne liefde aen geene andere vrouw zoude schenken.

- Zeg haer, ô beste Beernaert, voer hy voort, alsof hy aen zyne tegenwoordige gesteltenis

niet meer dacht, zeg haer, dat ze my onontbeerlyk geworden is, en dat ik haer de zuiverste liefde drage, die ooit een sterveling gevoelde. Opdat zy gestadig aen my denke, schenk haer, uit myn naem, het portret dat ik u behandige: geene vrouw heeft het nog op den boezem gedragen; dat het by Blondina getuige zy van hare hartskloppingen voor my.'

Hier scheen zyne geheele ziel in verrukking versmolten te zyn.

Ter nauwernood had hy deze vertrouwelykheid aen zynen leidsman gedaen, of Beernaert sloeg de handen te samen, en stamelde, met eene pynlyke uitdrukking: - Jonker Pedro, ze komen herwaerts!'

En inderdaed de nachtwacht ging in hare opzoekingen voort, langs denzelfden kant waer beide vlugtelingen zich bevonden. Beernaert, welke by zyne aankomst den ingang van den tuin des kasteels, langs waer hy zich eerst gewend had, gesloten vond, was op zyne schreden teruggekeerd, en werd genoodzaekt de wacht te gemoet te komen, wilde hy den jongeling tot zyne bestemming brengen. Hy maende Pedro aen om zyn voorbeeld te volgen, en plaetste zich achter eenen der drummers van den hofmuer. De volgende redekaveling trof de ooren der beide vlugtelingen:

- Kapitein! de cipier was u immers aengekleefd; zou het niet mogelyk zyn, dat hy geene schuld in deze ontsnapping hebbe?

- 't Is waer; maer de woede had my te zeer ingenomen. 'k Had misschien beter gedaen hem in de boeijen te klinken, om zyn bloed voor 't gene van den Spaenschen schelm te doen stroomen, indien wy dezen niet weêrvinden. Is hy niet pligtig aen deszelfs ontsnapping, bah! 't is tot daer; hy heeft toch myne bevelen miskend: myn zwaard heeft er regt over gedaen!'

Een geroep van afgryzen, de borst van beide vlugtelingen ontvlogen, was op het punt hun te verraden, had het geklikklak der wapenen, dat zich in dit oogenblik geweldig liet hooren, dit geroep niet verdoofd.

- De ontdekking van den Spaenschen boef zal niet moeijelyk zyn, meester, ging de eerste spreker voort: al de uitgangen der stad zyn bezet, nachtwachten doorkruissen de straten, en indien hy de vestingen wil verlaten, zullen onze poortwachters hem aenhouden. Het bevel zal ras gegeven zyn om niemand door te laten.

- Ik wedde met u dat de schelm van dien Beernaert hem nogmaels eene schuilplaets bezorgd heeft. Zetten wy onze stappen langs hier voort, en indien wy den Spanjaert niet vinden, zullen wy ons regtstreeks naer dien ouden nest begeven, en ze allen, op het minste bewys hunner pligtigheid, aen de galg knopen!'

Reeds waren de krygsmannen een weinig

verwyderd, en hun gesprek verloor zich in de verte.

- Vader, vader! zuchtte Pedro, uwe opoffering zal welligt uw onheil, en dit uwer zusters te wege brengen!

- Vrees niet, jonker! bewerk uwe vlugt; de Hemel zal op ons waken.'

Onder het uitboezemen van eenige wederzydsche vertrouwelykheden, en het beweenen des doods van den ongelukkigen cipier, kwamen onze twee vlugtelingen ter plaets waer het visscherschuitje den lyfknaep afwachtte. Vooraleer het in te stappen, omhelsde deze teederlyk zynen boezemvriend, welke hem eene voorspoedige reis wenschte, en, met eene soort van vrees en genoegen, het bootjen de Schelde zag afvaren. Hy rigtte, zoo ras hy maer kon, zyne stappen huiswaerts.

Joanna en Margaretha zaten neêrslagtig onder den schoorsteen de terugkomst haers broeders af te wachten, als de voordeur, die met haest opengedaen werd, hare nieuwsgierigheid opbeurde. Zy sloegen de oogen op den ingang der kamer, en hoorden Beernaert, by zyne inkomst, met eene blyde stem uitroepen: - Jonker Pedro is gered, zusters!

- God zy dank!' klonk door het vertrek: beide vrouwen, nieuwsgierig om al de byzonderheden dier verlossing te kennen, wierpen zich voor Beernaert, en zonder hem den tyd

te laten iets verders te verklaren, overlaedden zy hem met vragen, die hy voor het oogenblik niet beantwoordde. Hy verhaestte zich te zeggen, dat de lyfknaep buiten gevaer was, doch dat men denzelven in hun huis dacht te zyn, alwaer de opstandelingen zich eerlang zouden begeven, om er navorschingen te doen.

De droefheid beneep de harten der oude vrouwen, welke echter door de raedgevingen heurs broeders vertroost, zich te bed legden. Zy stelden al hare hoop op God, en smeekten hem om redding.

De nachtwacht had hare ronde voltrokken, en nauwelyks had Beernaert zich op zyne legerstede geworpen, of hy hoorde het gedreun van zware voetstappen door de Bergstraet weêrklinken.

De krygsmannen stonden voor zyne deur stil!

De gryzaert waegde het zich tegen het venster zyns slaepvertreks te plaetsen, om de aengekomenen te bespeuren, als wanneer, op een sein door Henrik gegeven, de voordeur onder de byslagen instortte.

Twintig opstandelingen springen ten huize in; verraed! verraed! is de kreet van allen, en Beernaert, zich ten uiterste verwonderd latende, biedt zich den overweldigers aen, en vraegt hun wat ze begeeren.

- Den lyfknaep des Gouverneurs! schreeuwt men van alle kanten: gy hebt hem nogmaels verdoken; lever hem, zoo niet...

- Is de jongeling uit de boeijen? vroeg de gryzaert met eene geveinsde bedaerdheid.

- Is de jongeling uit de boeijen? schreeuwde Lieven, de stem van den gryze met bidsheid nablauffende; is de jongeling uit de boeijen? alsof gy 't niet wist, oude snoever! Gy zyt het, die den cipier verraden en zynen dood veroorzaekt hebt. De Spaensche boef is weêr in uw huis.

- Indien ge my verdacht houdt hem te herbergen, was Beernaerts antwoord, staet het u vry alle opzoekingen te doen, en my, over myne handelwys, zoo ze misdadig is, te straffen. Ik zweer u by God en zyne heilige Moeder, dat hy zich hier niet bevindt.'

De overige manschappen, die gedurende deze onderhandeling de vertrekken van het huis afgezocht, en aen de vrouwen den eed ontwongen hadden, dat zy niet wisten waer de lyfknaep was, kwamen nu in de tegenwoordigheid van Beernaert. Zy belaedden hem met scheldwoorden en verwytingen, en dreigden hem den kop te verpletten, wilde hy het verblyf des Spanjaerts niet kenbaer maken.

Beernaerts gemoed begon te wankelen: de vrees verwekte hem eene trilling door 't geheele lichaem, en hy was op het punt alles te bekennen, en zich alleen als pligtig aen 's jongelings verlossing te doen doorgaen, ware aen Henrik niet verzekerd geweest door Lieven, welke

den gryzaert Pedros eerste vlugt naer het klooster van Maegdendale had afgeperst, dat de Spanjaert zich ter woon van Beernaert niet bevond, en dat de man geene pligt in deszelfs verlossing had.

Ten gevolge dezer verzekering, gebod Henrik zynen makkeren 's gryzaerts huis te ontruimen.

Beernaert was eerlang van zyne verslagenheid weêrgekomen: zyne zusteren vlogen hem in de armen, en zich wederzyds gelukwenschende over hunne verlossing uit de handen der geuzen, vierden zy den vryen teugel aen hunne blydschap.

Zy wierpen zich op de knien, en dankten vuriglyk den Hemel, om dat hy den lyfknaep, benevens hen, van het dringendste gevaer bevryd had.

Beernaert beweende sterk den dood des cipiers, dien hy aen zyn eigene zorg voor de vrystelling van Pedro toeschreef. Zyn geweten, dat steeds zoo zuiver was, baerde hem thans onrust, doch de bede die hy dagelyks voor den overledene stortte, deed hem hopen dat 's mans ziel genade voor den Allerhoogste zou bekomen. Eerlang vond hy de gerustheid van geest weder, by het gedurig herhalen dezer heilige woorden:

‘De zielen der regtvaerdigen zyn in Gods hand, en de smerte des doods zal hen niet

aenraken. Zy schynen voor de oogen der dwazen te sterven; hunne uitgang wordt voor ellende geacht, en hun afscheiden van ons voor eene vernietiging gehouden; maer zy zyn in vrede.'

VIII.

Vertroost de kleinmoedigen en ondersteund de zwakken.

THESSA. V.

Onmiddelyk na de opzoekingen, ten huize van Beernaert gedaen, zette men dezelve voort in de wooningen van al de spaenschgezinden, en weldra werd het gerucht verspreid, dat de vlugteling zich andermael in het klooster van Maegdendale ophield.

Henrik werd door eene helsche gramschap ontstoken by deze tyding. De jaloersheid deed zyn hart meer en meer bloeden, en daer hy zich inbeeldde dat hy Blondina nogmaels voor de bedsponde zyns medevryers zou vinden, om hem hare zorgen toe te wyden, zwoer hy, zich ongenadig over beiden te wreken.

Na al de pynigingen overwogen te hebben, die hy den Spanjaert opleggen zou, gaf Henrik bevel het klooster met de grootste nauwkeurigheid op nieuw te doorzoeken. De nonnen, als dood by dit berigt, gingen zich, op Gods genade, weêr in de kapelle verschuilen, alwaer zy, zonder hindernis, in hare bede verdiept bleven.

Blondina, wier krachten, door Beernaerts stellige beloften van haren gunsteling te redden, alsook door den verkwikkenden slaep, waeraen zy overgelaten was geweest, een weinig versterkt waren, zat, met de armen over elkander geslagen, nadenkend, den uitslag van 's gryzaerts voetstappen af te wachten. Clara, die sedert de openbaringen, welke zy aen het meisje gedaen had, en wier geheimen zy ontving, haer de zachtste vriendschap droeg, zat aen heure zyde bezig met het boek der psalmen te doorbladen, wier uitlegging zy aen de bekommerde maegd dede, toen eene verwarring van mannenstemmen, aen beiden een geroep van afgryzen veroorzaekte.

Al hare aendacht vestigt er zich op: echter

by de vervloekingen die tot haer kwamen, stopten zy de ooren, en het gerucht scheen te eindigen. Clara deed een teeken aen heure vriendin, om derzelver verdwenen moed weêr op te beuren, en Blondinas dienstmeid, die zoo even het vertrek was ingedrongen, ten einde het meisje tegen alle aenranding te beschutten, liep tot de deur om ze sleutelvast te maken, toen dezelve werd opengestooten. Beide maegden verschrikten by het zien der intredende personen, en uit beider mond te gelyk, vloog de naem van Henrik!

's Mans razerny maekte ylings plaets voor vertroostende gewaerwordingen, en de roeke looze geus, die nooit voor zwaerd of magt gesidderd had, werd als versteend by dit geroep: Blondina! Clara! waren de eenigste woorden die hy kon uitspreken, en hy bleef met eerbied en vrees staen.

Er was een oogenblik stilte.

Henrik naderde wankelend tot de maegden. Zuster Clara deze beweging naoogende, liet zich tegen eene tafel vallen, waerop een zilveren Christusbeeld stond; en alsof zy bevreesd was, hare oogen, door het aenschouwen heurs vorigen minnaers, bezoedeld te hebben, hield zy die nu gestadig op het kruis gevestig.

Alles duidde aen dat de jonge nonne der pynlykste herinneringen ten prooi was.

Blondina, in tegendeel, hevig geschokt door de handelwys van Henrik, ten opzichte van

haren oom en van jonker Pedro, liet de grootste minachting voor den geus uitschynen, en alsof zy zyne wraek trotseren wilde, legde zy het hoofd op de linker hand, en keek hem strak in de oogen.

's Mans gesteltenis werd onverdragelyk; hy vreesde Blondinas uitbersting, doch besloot die met geduld te onderstaen, en zich te verontschuldigen. De aanwezigheid zyners makkers, diende hem tot last; hy keerde zich om en zeide: - Mannen, dat men my alleen late.' Dezen ontruimden de kamer.

Nu slechts waegde Hendrik het Blondina aen te spreken, en deed haer gevoelen dat de opligting haers ooms eene noodzakelykheid was, om de zaak der opstandelingen te doen gelukken.

Blondina schudde stilzwygend met het hoofd, en daer de aenhaling dezer daedzaak haer hart op nieuw verscheurde, gaf zy den vollen teugel aen hare droefheid, welke voor een oogenblik de uitboezeming harer gedachten belette.

Henrik, ten hoogste aengedaen over 's meisjes wee, zette zich in den zetel, dien zuster Clara verlaten had. Blondina bereidde zich ter vlugt, doch de jongeling haer willende weêrhouden, waegde het haer zachtjes den arm te drukken. Hy werd verstooten. Echter door dees eerste proeve vrypostiger, herhaelde hy zyne streelingen. De maegd, een weinig bedaerder geworden zynde, weerde die, met meer ver-

smading dan te voren, en zich in eens al de gruwelen en de wraekzucht van den boschgeus herinnerende: - Neen, nooit! sprak zy; alles is tusschen ons geëindigd: gy hebt door uwe onmenschelykheid de zaak, die ge verdedigt, met den stempel der ondeugd bezegeld! Denk aen my niet meer, Henrik! Nimmer zal ik my aen eenen man hechten, wiens handen met het bloed der onschuld bezoedeld zyn! Nimmer zal men zeggen dat het hart van Blondina Mahieu klopte voor hem, die haren oom opofferen wil.'

Zy verliet haren zetel, wierp zich nevens zuster Clara, en liet het hoofd op de tafel neêrzakken.

Verzekerd als hy was, dat de Spanjaert het harte zyner minnares onwederroepelyk had weggedragen, voelde Henrik dat de ontrouw van Blondina, die hem verstiet, de late, doch verdiende straf zyner eigene trouweloosheid werd, ten opzichte van Clara.

Deze zat nog altyd in hare bedde verzonken. Door den schrik die haer by Henriks aenkomst bevangen had, en hare beweging om hem te ontvlugten, was haer hoofddoek afgevallen.

Die zilverwitte hairlokken, die haer om de slapen krulden, en golvend op haer nonnekleed neêrvielen; die verbleekte wangen, welke in evenredigheid met heur hoofdhaar stonden, en die lange tengere vingers, zoo godvruchtig

door elkander gevlochten; dit alles, gepaerd met hare opgetogenheid tot den Hemel, bragt Henrik in verrukking. Hy beoogde beurtelings Blondina, en zuster Clara, wier beider verlies hem nu ter harte lag, en voor wie hy al de liefde gevoelde, waardoor zyn boezem immer had geblaekt. Eene sombere droefgeestigheid overmeesterde zyne ziel.

Eindelyk begreep de boschgeus, dat die houding hachelyk moest voorkomen; en hy wendde zich eene tweede mael tot Blondina, die, zyne tegenwoordigheid willende ontvlugten, aen zuster Clara zegde dat die plaets haer geene veiligheid meer aanbod, en zy er niet langer verblyven kon.

De jonge nonne rees op, nam de wankelende Blondina onder den arm, en leidde ze in een ander vertrek, welks deur zy op den boschgeus toesloot.

Nu werd Henrik eerst gewaer dat Jacoba, in eenen hoek der kamer zat; hy naderde die toe, en de vrouw, van haren zitstoel opspringende, wierp zich voor zyne voeten: - Ach! jonker Henrik, snikte zy, verlos mynen meester uit de boeijen!' Zy prangde met beide armen de knien van den boschgeus, en bevochtigde die met heete tranen. Geen enkel woord kwam haer meer uit den mond. De droefheid had heur harte, als het ware, toegenepen, en zy bleef, met natte oogen op Henrik gevestigd, de verlossing van den heer Mahieu afsmeeken.

De boschgeus liet een zucht: hy rukte zich van de oude af, die, zyn medelyden in hare smarten ontwarende, een laetste geweld deed om nogmaels uit te roepen: - Red myn meester!

Toeft Henrik het vertrek verlaten had, alwaer hy Blondinas verachting, die hem als een vloek over het hoofd was gevallen, had moeten vernemen, stond hy ylins stil; hy werd als radeloos, en nog lang zou hy in zyne donkere bedenkingen gebleven zyn, hadden eenige toesnellende opstandelingen hem er niet uitgetrokken, door de aenkondiging dat de Spanjaert zich buiten de stad in vryheid bevond.

De teêrhartigheid, die wy een oogenblik in Henrik gezien hebben, verdween by deze tyding: hy besloot de maegd te begeven, en bevestigde met eede, dat hy den Spanjaert overal vervolgen en opzoeken zou, om hem Blondinas trouweloosheid te doen bezuren.

De nasporingen werden voortgezet; groote sommen gouds stelde men op het hoofd van 's Gouverneurs lyfknaep, en eerlang vernam Henrik, dat men den jongeling in het kasteel van Gent bewaerde.

Nauwelyks hadden de opstandelingen het klooster van Maegdendale verlaten, of Beernaert begaf zich tot de abdis, om haer de vlugt van den pagie te verhalen. De moeder-overste, verzekerd dat die mededeeling hare nicht troos-

ten en versterken zou, leidde den gryzaert in derzelve vertrek.

Blondina kuste de hand harer moeije, wier zegen zy ontving, en groette bevallig den gryze, welke zich, op bevel der eerwaardige moeder, voor 's meisjes bedkoets plaetste. Beernaert ontdekte zich het hoofd, drukte zynen hoed onder beide duimen, en deed, den regter voet uitstekende, eene zoo bevallig mogelyke groetenis aen de lyderes.

Deze, de geneugte ziende, die het welslagen van Beernaerts onderneming op zyn gelaet en voorkomen geprent had: - Spreek, vader! zei ze; deel my alles mede wat den toestand van jonker Pedro raekt: uwe stem zal my verkwikken.

- God zy gedankt, edele maegd! hy is uit de gevangenis!

Blondina hief, ten teeken van erkentelyke dankbaerheid, hare blikken hemelwaerts, en die nu weêr op den gediensstigen gryzaert slaende: - Is hy in veiligheid, vader? vroeg zy op een nadrukkelyken toon.

- Ja zeker, jufvrouw, in veiligheid: op het oogenblik dat ik u spreek, moet hy reeds in het kasteel van Gent zyn, alwaer hy de slagen van den snooden Henrik niet te vreezen heeft. Hier, hoop ik, zal hy ze ook niet meer moeten ontvlugten, want hy heeft misschien voor altyd onze stad verlaten!

Deze laetste woorden vielen Blondina zoo

bitter, dat al de verdere aenhalingen des gryzaerts derzelver uitwerksel niet konden wegnemen; doch de deelneming, die Beernaert in 's meisjes lot nam, verkwikte haer ongevoelig, en zy leende op nieuw het oor aen al de kleenere omstandigheden van Pedros ontsnapping.

- Ik begryp, ô edele jonkvrouw, sprak de gryzaert, getroffen door het belang dat de maegd stelde in alles wat zyn gunsteling aenging; ik begryp, dat die afrukking van een hart, het uwe verstaende, u pynlyk moet vallen. Jonker Pedro heeft zich met smarte van onze stad verwyderd, om dat hy er iets duerbaerder dan zich zelve liet. 't Is ook niet zonder tranen, dat hy u een vaerwelgroet gedaen heeft. Blondina! was de naem dien hy altyd uitsprak, en hy heeft my sterk aenbevolen u de verzekering zynner onwrikbare liefde mede te deelen, er byvoegende, dat hy uwe diensten nimmer zal vergeten, en dat gy steeds op zyn erkentelykheid aenspraek zult mogen maken. Die beeldtenis, welke hy my schonk, opdat ik ze u behandigen zou.....

- Zyne beeldtenis, vader! zyne beeldtenis! schreeuwde het meisje, zich in hare bedstede opregtend; ô! geef my die; zy zal my gestadig van hem spreken.' En als een uitzinnige rukte zy Pedros portret uit de handen van den gryzaert, en drukte het tegen haren boezem.

Het bezit van dit heilige pand verzachtte de hartkloppingen der lyderes, en op eenen toon,

welke aen al de omstanders eene trilling veroorzaekte: - Pedro! sprak zy, ik zweer u eene zuivere en onverbreekbare min toe: ik zweer u, dat myn harte nooit voor anderen meer kloppen zal, en dat ik, van u afgescheiden, mynen God tot bruidegom zal nemen, om myne dagen in de zuiverheid van het kloosterleven door te brengen.'

Hare alleenspraek liep hier ten einde, en Beernaert, de schouderen ophalende, bleef herdrukt voor hare bedstede staen. Zy bedankte hem over de zorgen, die hy in haren lieveling gesteld had, en zegde dat zy dagelyks den Hemel voor 's gryzaerts geluk en dat zyner zusteren zou bidden.

Beernaert, die, om 's meisjes lyden niet grievender te maken, tot dan toe zyne droefgeestigheid beteugeld had, deed een laetste geweld op zich zelve, en sprak, doch met moeite tot Blondina, dat hare erkenenis het grootste loon zyner opoffering was, en dat hy zyn bloed voor haer geluk, even als voor 'tgene heurs minnaers, zou verpanden. Hy verliet het klooster onder de zegeningen van allen, zich voorbehoudende den visscher de omstandigheden van Pedros reis, en deszelfs aenkomst in het kasteel van Gent, te gaen vragen, om ze onmiddelyk aen Blondina, die er hoogst nieuwsgierig voor was, mede te deelen.

De moeder-overste, op wier gelaet de beslissing harer nicht, tot het kloosterleven, den

zachtsten indruk liet, en die weinig acht geslagen had op de er aen gestelde voorwaerden, wilde de maegd meer en meer in die gedachte vestigen. Zy eindigde met aen derzelve oor te fluisteren dat die genomen beslissing haer byzonder gelukkig maekte. - God alleen is liefde, vervolgde zy; de liefde komt van hem, 't is hy, die ons op aerde het ware geluk kan verschaffen. Myn kind, stel uwe hoop op Hem, die den ramspoed der godvruchtigen lenigt: uwe onpasselykheid zal van korten duer zyn; de Hemel zal u in uwe heilige gedachte versterken, en u, tot zyne uitverkoorne bruid aennemen.'

Zy verliet het vertrek, vertrouwde Blondina aen de gestadige zorgen van zuster Clara, die ze niet meer wilde verlaten, en deelde aen de nonnen de gelukkige nieuwstyding mede van de roeping heurer nicht tot God.

Blyde herhaelde zy: - God alleen is lief de, de liefde komt van hem, 't is hy die ons op aerde het ware geluk kan verschaffen.

- Amen!' riepen al de Godgewyde maegden, en gingen, op bevel der abdis, zich in beur celleken ophouden, ten einde den Hemel te bedanken, om dat hy haer voor de bloedige handen der nieuwgezinden bevryd had.

IX.

Die tegen u niet is, die is voor u.

MARC. IX.

By de duisterheid van den avond doorliep een man het grootste gedeelte der straten van Audenaerde, en ging over het Jezuitenplein langs Ste-Barbelstoreken, tot aen het laetste huis van den Woeker. Daer keek hy met om-

zichtigheid rond, luisterde toe, en, verzekerd dat niemand zyne stappen bewaakte, zette hy die regtstreeks langs den tuilmuer van het Kapucynenklooster voort, en stond eindelyk stil voor een poortje, dat den toegang langs de versterkingswerken tot het Zwartzusterhuis vry liet. Dit poortje bevond zich aen den voet van eenen heuvel, waerop een stulpje stond, dat bewoond werd door den visscher, met wien myne lezeressen reeds bekend zyn; in een woord, door dengenen, die op zich genomen had, jonker Pedro naer het slot van Gent te vervoeren.

Deze man, had sinds het vertrek van den pagie zyne woon niet verlaten. Uit vrees dat men er opzoeking doen, en hem vermoeden zou, den jongeling opgeligt te hebben, had hy maetregelen beraemd om dien argwaen van zich af te keeren, en stelde die, gelyk wy zien zullen, eerlang in bewerking.

Hy zat by twee zynere knechts, voor een smeulend houtvuer, het verbael van 's Spanjaerts vlugt af te luisteren, toen een gerucht, veroorzaekt door iemand die aen 't gemeld poortje klopte, zyne aendacht opwekte, en zyne twee makkers van vrees deed opspringen.

Dezen verdoken zich achter een slordig tapyt, dat tusschen een der vensteren van het vertrek, en de slaepkast des visschers hing, welke laetste, al zyne tegenwoordigheid van

geest inroepende, zich aen het breijen eener net zette, en op een zachten toon het volgende gezang aenving:

Brusselaers, met couragie
 Voleynt uw saecken wys;
 Ghy cryght voor uwe gagie
 In alle steden prys.
 Want elck is wel ghedachtigh,
 Hoe dat ghy onbelaên
 Den thienden penninck krachtigh
 Hebbet wederghestaen.

De nachtwandelaer kon, als het ware, zyne ooren niet gelooven: hy luisterde met meer aendacht toe. De visscher verhoogde een weinig den toon, en ging voort:

Nu roept met accordatie
 Heel den Ghemeynen Raet:
 Kraemt op, ghy Spaensche Natie,
 't Is beter dat ghy ghaet.
 Elck is op u verbeten,
 Want ghy zyt hier suspect.
 Ghy sult worden ghesmeten,
 Soo ghy niet en vertreckt.

De aengekomene stond als versteend: hy had duidelyk de stem des visschers verstaen, en durfde het niet wagen eene tweede mael aen

te kloppen. De huisbewoner zong, met grover stem dan te voren, voort:

Elck roept: ghaet heen nae Spangien,
 Met wercken ongheveert;
 Want app'len van Orangien
 Syn hier seer wel begheert.
 Gaet henen, maeckt kabassen,
 Snyt vyghen en rozyn.
 Die vruchten zyn ghewassen,
 Bequame is den termyn.

De onbekende bonsde nu sidderend den klophamer tegen het poortje, en de visscher, als willende doen denken dat hy die beweging niet gehoord had, brulde met eene stem, die geheel zyne stulp weêrgalmen deed:

't Is waert om te vertrecken,
 Dat ghy nu moetet vlien,
 Ghy die in alle plecken
 Soo seer hier waert ontsien.
 En nu syt ghy versteken,
 Van elck int generael.
 't Is t'Ouw' naerde ghebleken,
 Te Brussel principael.

De toelusteraer, in de gedachte dat de visscher zich alleen te huis bevond, om dat hy niemand anders hoorde, klopte met heviger

geweld dan te voren. De zanger, hem toeroepende: - Ja, ja; ik kom,' legde zyne naeld uit de hand, en steeg traegzaem den heuvel af, onder het neurien dezer woorden:

Dit is myns herten wenschen
 Daer ick nae heb ghehaeckt,
 Dat nu voor alle menschen
 Den peys magh syn ghemaect,
 Datmen in allen steden
 Godt mochte pryzen vry.
 Hy is een Godt vol vreden,
 Die blyft ons altyt by.

Spoedig trekt hy den grendel open, en heft een hartelyk, doch stil gelach aen.

- Goede God! sprak Beernaert, - want 't was hy, die met zooveel kommer dit geuzengezang had afgeluisterd; - goede God! ik dacht dat ge een warm Koningsgezinde waert, en 'k hoor u met geestdrift het lied der opstandelingen zingen.'

De visscher vatte Beernaert by den arm, en fluisterde hem toe: - Bah, bah! men moet altyd huilen met de wolven: 'k meende dat het geuzen waren, die my een bezoek kwamen afleggen, en 'k zong hun lied, om dat ze my niet verdenken zouden eenen Spanjaert gered te hebben.'

Hier bragt hy den gryzaert binnen, en riep tot zyne verborgene makkers: - Vreest niet,

jongens; 't is peetje Beernaert.' Hy trippelde van genoegen, en gaf den man eenen slag op den rug, waardoor deze gewis voorover getuimeld zou hebben, ware hy niet met het hoofd tegen eenen der visschersgasten, die juist hunne schuilplaats verlieten, gaen stooten.

Beernaert, misnoegd over deze zonderlinge liefdebetuiging, mompelde iets tusschen de tanden; doch de Bybelspreuken kwamen hem ylings in het geheugen; zyn gelaet nam een bevalliger plooi, en hy verzwolg ootmoedig die kleene mishandeling.

Nauwelyks had de man zich onder den grooten mantel der haerdestede geplaetst, of de visscher opende eene groote kas, waerin er eene tinnen kruik stond. Hy reikte die over aen den jongsten zyner knechten, gebod hem eenen stoop van den besten bruinen te gaen halen, en maende hem zoo spoedig mogelyk weêr te komen.

De huisman trok een zware houten tafel naby het vuer, en plaetste er drie tinnen drinkbekers op. Hy zette zich langs den tegenovergestelden kant der schouw, regtover Beernaert, en de te huis geblevene makker plaetste zich aen de linker zyde des gryzaerts.

Deze, die aen de vreugde der visschers ontwaren kon, dat hunne onderneming goed gelukt was, legde de verwondering af, die het hooren van het geuzengezang hem had ge-

baerd, en vroeg een omstandig verhael nopens de reis naer Gent.

- Ust, stilte, vader, mompelde de visscher: alles is goed; er hoeft hier veel omzichtigheid: op den minsten achterdocht, zou men ons opligten, en ons lyf den vogelen ten prooi hangen. De drommel! wist men, vader Beernaert, dat gy de oorzaak zyt van den dood des cipiers, en dat ik my pligtig gemaekt hebbe aen het vervoeren van den lyfknaep, zeker dat wy van morgen af onzen reiszak tot de andere wereld zouden moeten gereed maken!’

Hier loosde de gryze een pynlyken zucht, en de visscher, na een lang verhael van 's mans opoffering gedaen te hebben, onderbrak in eens zyne redekaveling. Hy plaetste zich den vinger voor den mond, en alsof hy zyne aenhoorders tegen eenig gevaer verwittigen wilde, liep hy tot aen de voordeur, en riep met verlegenheid: - Dierk, zyt gy 't.

- Ja meester! er was geen dubbel bruinen in *den Groenen Boom*, en 'k heb er in *den Baes* moeten gaen halen.’

Nu was de gast zynen aenspreker toegenaderd, en deze, hem de kruik uit de hand nemende: - Dierk, blyf hier op wacht, vervolgte hy; en als ge iemand myn huis hoort naderen, stamp met den voet op den grond: wy zullen ons verduiken, en gy zult zeggen dat ik er niet ben.

- Goed, meester,' was het antwoord; doch de keerl, misnoegd, om dat hy zich met den goeden bruinen, dien hy zelf opgezocht had, niet mogt vergasten, stak de tong achter den visscher uit, en morde eenige onverstaenbare woorden.

- Nu zullen wy eens op de gezondheid van jonker Pedro drinken, vader Beernaert, zei de visscher, die de op tafel staende bekers reeds gevuld had. Hy nam er eenen van op, en slokte het bier in éenen teug door.

- 't Is lekker,' sprak hy tot den gryze; en eerst nu bragt hy den man eenen beker toe. Beernaert deed zynen buer bescheid.

Nieuwsgierig om de vlugt van jonker Pedro omstandig te hooren verhalen, bragt de gryzaert zyne eerste vraeg nogmaels op het tapyt.

Nu maekten de mannen er hem mede bekend, en schilderden al de vreugde af, die de pagie by zyne verlossing betoond had. De visschersknaep zegde daerby, dat Pedro hem sterk had aenbevolen deszelfs vriend Beernaert op nieuw te bedanken, en hem uit zynen naem te smeeken aen 's jongelings laetste verzoek te voldoen.

De gryze, hoogst vergenoegd, dankte den Hemel, dankte den visscher, dankte den knecht; en allen beloofden, by wederzydsche eeden, dat zy niemand, wie het ook zyn mogte, ter uitzondering der persoonen, die er reeds mede bekend waren, het geheim van

Pedros slaking, noch de middelen, die men er toe gebruikt had, ontdekken zouden.

- Pieter, sprak de visscher, tot zynen makker, gy hebt ons het verhael gedaen van uwe reis, die, zoo gy zegt, zonder gevaerlyke ontmoeting afgeloopen is; maer zeg eens aen Beernaert, hoe men in het Spaenjaerskasteel te Gent, met den lyfjonker van onzen Gouverneur gehandeld heeft.

- Ha, ha! zei Pieter, fier over het belang dat zyn meester in hem stelde. Hy sloeg de beenen over elkander, nam eene statigere houding, en: - Vader Beernaert, vervolgde hy, zet u wat nader: de muren hebben ooren; en schoon Dierk de wacht houde, ben ik niet geheel en al op myn gemak. In tyden van omwenteling kan men niet te veel oplettendheid gebruiken: de eene verklikt zynen vriend, om dat men hem in bediening zou houden; de andere, om dat hy ook aen 't schotelken zou kunnen zitten; een derde, wil met al de partyen welstaen, en spouwt kwaed van diegenen waeraen zyn toelusteraer niet behoort; een vierde.....

- De drommel!..... Zyn er nog al niet genoeg? riep de visscher eensklaps, half toornig, half lachend uit; voor zoo verre dat ge al wat slecht is, aenhalen wilt, zult gy zeker morgen ochtend nog niet gedaen hebben. Er is weinig goeds te ontdekken: de Geuzen zyn van de beste soort niet, en wat de Spanjaerden en

Spaenschgezinden raekt, zouden wy, even als de Vlamingen te Groeninghe riepen: ‘al wat Walsch is, valsch is,’ ook wel stilletjes mogen zeggen, dat al wat Spaensch is, verrader is! Dit moet ik u toch bekennen, vader Beernaert, vervolgde hy, zich oprigtend, en den gryzaert zoo sterk op den schouder slaende, dat de man eenen half pynlyken gil aenhief; ja, dit moet ik bekennen; want, 'k zou beter met de helsche geesten, dan met dit gespuis kunnen omgaen.’

Beernaert zuchtte, maer antwoordde niet.

De visscherknaep, die gedurende deze redekaveling den stoel des gryzaerts digt tegen den zynen had getrokken, bleef met de regter hand den knie van Beernaert drukken, welke hem naer het einde van zyn verhael vroeg.

- Toen wy aen de eerste brug kwamen, vervolgde de jongeling, vermeende men dat het Spanjaertskasteel door de geuzen overvallen werd (want te Gent begint het er ook al slecht uit te zien), en de schildwacht riep, zoo luid hy maer kon: *Id allà, y no os acerqueis aquí!* (Ga heen, en nader hier niet).

‘Onze oplettendheid door dat geroep gaende gemaekt zynde, verhaestte jonker Pedro zich ook in het spaensch te antwoorden, dat wy vrienden waren. Een tweede geroep werd ons toegezonden, en de keerl gebod ons stil te staen, zoo niet.....’

De gryzaert hief in eens het hoofd op, en

bekeek verbaesd zynen aenspreker, welke, ofschoon hy Beernaerts beweging ontwaerd hadde, er geen acht op sloeg, en voortging: - Zoo niet, dreigde hy op ons te schieten.

- En wat is er dan van u geworden? vroeg de gryze.

- Gelyk gy het denken kunt, vader Beernaert, wy roeiden stilletjes tegen stroom op, om te beletten dat onze schuit de brug door zou varen. Het geroep des wakers deed dat de geheele wacht onder de wapenen kwam, en aller zinkroeren waren met brandende lont op ons gemikt, tot dat de bevelhebber aenkwam, om ons in oogenschouw te nemen. De zon hing reeds lang boven de kim, en, daer men gemakkelyk kon ontwaren dat er geen andere schuiten achter ons vaerden, gebod de bevelhebber van het slot, wien wy de reden onzer aenkomst kenbaer maekten, dat men ons inlaten zou, en hy ontving met hoogachting jonker Pedro, wiens moed en dapperheid hy meermalen had hooren verhalen, schoon de lyfknaep, gelyk de man het zegde, nauwelyks der kindsheid ontwassen was.

‘Pedro verhaelde den bevelhebber al de wreedheden, in ons koninklyk slot begaen, de middelen, die de opstandelingen gebruikt hadden, om het te belegeren, en de onmenschelyke wys, waerop Henrik den hoogballiu om het leven bragt. Die herinnering maekte een zichtbaren indruk op den pagie, wiens

verhael een geroep van, verontwaardiging en wraek tegen de opstandelingen by allen deed ontstaen.

- En hoe zyt gy er van teruggekomen? was de nieuwsgierige vraeg van Beernaert.

- Om alle vermoedens van ons af te weeren, en onze afwezigheid te Audenaerde niet te doen bemerken, kwamen wy, zoo ras mogelyk, weêrom. De avond was juist aen het dalen, toen wy de gemeente Eyne naderden; twee onzer verlieten de schuit, wy wierpen onze rammen de Schelde in, en Dierk en ik zetten onze zakken een weinig hooger dan de pesthuizekens. Toen wendden wy ons stedewaerts, en drongen langs de Bergpoort in, terwyl onze overige makkers langs een anderen kant hunne vrouwen en kinderen vervoegden.'

Hier eindigde de jongeling zyn verhael, en Beernaert, de handen over de borst kruisende, riep met geestdrift uit: 'ô God, onze toevlugt en onze sterkte! Gy zyt in de benauwdheden, die ons overgekomen zyn, met alle kracht onze helper geweest.'

Hy voegde er nog, na een weinig bedenking, by: 'De Heer heeft behagen in degenen die hem vreezen, en die hun betrouwen stellen in zyne goedheid.'

De gryze stond van zynen zitstoel op, en Dierk, dien de visscher geroepen had, kwam aenstonds binnen. Beernaert drukte de drie mannen de hand, stopte er hun een drink-

gelaegje in, en liep nog dien zelfden avond naer het klooster van Maegdendale, om die gelukkige nieuwstyding aen Blondina te verhalen, welke ten hoogste dankbaer hem wel tienmael haren dierbaren vriend noemde.

Zy werd door de streelendste hoop geveleid, en de aengenaemste herinneringen, waervan de lieveling heurer ziel het eenigste voorwerp was, bragten zachte verkwikking in het hart der maegd, op wier lippen zuster Clara van stond tot stond een glimlach bemerken kon.

X.

Gy hebt de kracht van zyn zwaerd te niet gedaen: gy hebt hem in den stryd niet ondersteund.

PS. LXXXVIII.

Jonker Pedro, die voor de slagen van Henrik niet meer te vreezen had, dacht ook onophoudelyk aan het bekoorlyke meisje, voorwerp zyner liefde. Die gedachte, gevoegd aan de vreugd, welke zyne verlossing hem veroor-

zaekte, deed hem de eerste dagen zyner aenkomst in het kasteel van Gent, te midden der Spanjaerden vermakelyk doorbrengen.

Eerlang echter maekte hem de beduchtheid treurig, die hy voor Blondinas gesteltenis begon te gevoelen, om dat zy in de magt der opstandelingen was: in niets kon hy verkwikking vinden. Tot slot van onheil, beeldde hy zich in, dat de liefde, die de maegd hem droeg, by zyne afwezigheid verflauwen, en dat zy hem misschien geheel vergeten zou. Helaes! hy wist niet, de ramspoedige jongeling, hoe diep Blondinas hart getroffen was, en hoe duerbaer zyne gedachtenis haer bleef.

Op zekeren morgen, dat hy in zyne treurigheid geheel en al verslonden was, en onophoudelyk het middel bepeinsde om met het lot zyner minnares bekend te kunnen zyn, en haer ook niet langer in de onwetendheid van zynen toestand te laten, werd de tyding hem aengebragt, dat er zich een jongeling in het slot had weten te dringen, met eenen voor hem uit Audenaerde bestemden brief.

Verrukt liep hy tot den aengekomene, en liet zyne tevredenheid nog meer uitschynen, toen hy in den drager van dit schrift eenen der mannen herkende, die zich met zyn vervoer gelast hadden. Vooraleer het zegel los te scheuren, dacht hy aen zyn ouden vriend Beernaert. Hy vergistte zich niet; want de gryze, die het nog altyd tot eenen pligt rekende, het

lot zyns gunstelings ter hart te nemen, had Pieter, wiens behendigheit hy in het verhael van Pedros vlugt bewonderd had, heimelyk tot zich geroepen, en hem met het uitvoeren dezer boodschap gelast.

Pedros gelaet, waerop kommer en hartstogtelyke bedenkingen reeds eenige, doch schier onmerkbaar, rimpeltjes geprent hadden, werd meermalen, hy het lezen van Beernaerts brief, door een minnelyken lach verhelderd; want de jongeling kon zyne oogen niet verzadigen by het zien der bevallige uitdrukkingen, waervan de gryze zich bediend had.

Inderdaed, dit schrift sprak over de vreugde, die Blondina gevoelde by het ontvangen van de beeldtenis heurs lievelings, alsook over het zielsgenoegen, dat zyne verlossing haer baerde. Beernaert briefde den jonker het verlangen over, dat het meisje koesterde om hem weêr te zien; deed een omslagtig verhael van hetgeen er sinds Pedros vlugt, te Audenaerde voorgevallen was; van zyne eigene ontsnapping aen de opzoekingen der nieuwgezinden; van de onwetendheid, waerin dezen waren, nopens de medehulp des visschers, en eindigde met in Blondinas naem te zeggen, dat hare liefde uitsluitend voor Pedro bleef, en dat diens beeldtenis de kloppingen van haer harte steeds gevoelde.

Welligt kan men zich inbeelden, welke geneugte al deze byzonderheden aen den pagie

veroorzaakten: hy las die twintigmael, en nauw kon hy zyne tranen bedwingen, by de overweging der in hem gestelde bezorgdheid van allen, die hem aen het hart lagen. Hy overlaedde den brenger dezer gelukkige tydingen met giften, behandigde hem eenen brief voor Beernaert, waerin hy dezen zyne onvergeetbare erkentelykheid betuigde, deszelfs zusteren en de Godgewyde vrouwen van Maegdendale over hare zorgen voor hem en Blondina bedankte, en eindigde met deze laetste van den kommer te onderrigten, dien hy voor haer gevoeld, en het zielsgenoegen dat de verzekering harer liefde hem verschaft had. Hy noemde zich den ootmoedigen dienaar en vriend van allen, en beval hun in de zegeningen des Heeren aen.

Geheel aen zyne liefdedroomen overgelaten, zag hy den nacht naderen: 't was niet met dien schrik, welken hy den slapeloozen ramspoedige altyd baert, door hem onophoudelyk zyne onheilen voor de oogen te houden, maer met de vleijende gedachte eens verloofden, die zich in de armen van den slaep werpt, om by het ontwaken den dag zyner langgewenschte verbindtenis met het voorwerp zyner zuchten te zien ontkiemen.

Nauwelyks was hy ingesluimerd, of al die zalige inbeeldingen streelden meer en meer zynen geest: de aengenaemste droomen lachten hem toe, en hy zag die engelachtige Blon-

dina, met zusterlyke zorg, zyne wonden heelen. Zy bedekte hem met heure huik, tegen den neêrstortenden regen, en Pedro voelde hare poezelige vingeren ligtjes over zyne wangen heenstryken. Hy lag opgetogen van verrukking, opende den mond, doch vond geene woorden om de maegd over die zorg te bedanken. De blikken van erkentelykheid die hy haer gestadig toewierp, werden met welgevallen aenvaard; een blosje, dat de geneugte harer ziel te kennen gaf, bekleurde Blondinas wangen, en een glimlach, zoo zacht als die eens gelukzaligen, zweefde om hare vermiljoene lippen.

De aendoening, welke dit zicht op den jongen lyfknaep maekte, een weinig verflauwd zynde, kreeg hy de spraek weder, en voegde het meisje de zuiverste liefdewoorden toe, die door steeds nog zachtere uitdrukkingen beantwoord werden. Pedros ooren dronken de melody dier maegdelyke stem in; de beeldtenis des jongelings, die Blondina uit haer keurslyf haelde, werd hem met bevalligheid getoond, en weêr als een heiligdom verdoken.

Het ware geluk, dat slechts in de inbeelding bestaet, steeg by Pedro ten top. Als een ander Rainald bleef hy zich in de oogen zyner Armida spiegelen, en riep met verrukking uit: - ô Blondina! Blondina! hoe zuiver is niet de liefde die ik u draeg, en met welk ongeduld zie ik het oogenblik onzer onverbreekbare

vereeniging niet te gemoet! Kom, nader my, bekoorlyke maegd, en zeg my dat uw hart steeds voor den minnaer, dien gy verkoren hebt, zal blyven jagen.'

Een blos verhoogde nogmaels 's meisjes wangen: met vurige blikken lonkte zy Pedro aen, boezemde een dier zuchten uit, die vaak meer beduidend zyn, dan de krachtigste woorden, om den jongeling van hare liefde te verzekeren.

Hy vlecht zyne vingeren in die der maegd, legt de hand op hare slapen, en, even alsof hy nog een stilliger bewys heurer minne ontvangen kon: - Blondina! myn engel! zuchtte hy, belooft ge my trouw tot den dood?

- Die belooft ik,' stamelde de maegd; en zy liet onachtzaam het hoofd op de borst heurs aanbidders rusten. O toppunt van geluk! die zuivere, die goddelyke Blondina, opende beide armen, en prangde er het hoofd heurs minnaers in!...

Door al te felle aendoeningen getroffen, werd Pedro uit zyne sluimering gerukt. Hy spalkte de oogen open, zag de maegd als eene schim verdwynen, en riep nogmaels: - Blondina! Blondina!'

De schemering, die zyne oogen benevelde, maekte plaets voor de duisternis van den nacht, en Pedro, nu verzekerd, dat hy gedroomd had, gaf zich weêr aen zyn vorigen ramspoed over.

Echter werd hy tot zachtere vooruitzichten

gestemd: den streelenden slaep niet kunnende vinden, riep hy zich de hem uit Audenaerde medegedeelde tydingen in het geheugen terug, en verliet zyn vertrek by het kriecken van den dageraad.

Pedro bragt nog eenige dagen in deze gelukzalige gesteltenis door: de wensch, die Blondina had geuit, gepaerd met zyne onwederstaenbare begeerte, om de maegd weêr te zien, doorwoelde zynen geest. Verscheidene middelen, om deze byeenkomst te vergemakkelyken, werden bedacht, doch steeds verworpen; en op nieuw voelde de jongeling zyn geluk, hoe langer hoe meer, verdwynen.

Op zekeren nacht, dat hy slapeloos in de somberste bedenkingen gedompeld was, beeldde hy zich in, dat het hem misschien gelukken zou, vermomd, gelyk de hem toegezondene visschersknaep het was, Audenaerdes vesten in te dringen; en schoon hy het gevaer overwoeg, waeraen dergelyke onderneming hem blootstellen kon, besloot hy echter het kasteel van Gent te verlaten, om zich voor de voeten zyner Blondina te gaen werpen.

Dit besluit werd te meer verhaest, daer de jongeling vernam dat de boschgeuzen Audenaerde ontweken waren, en zich in de omliggende steden begeven hadden.

Pedros reis en vermomming nu onwrikbaer

vastgesteld zynde, besloot hy, by het aenbreken van den toekomenden nacht, het kasteel van Gent te verlaten, ten einde, vooraleer de zonne weêr was opgerezen, onbekend tot zyne beschikking te kunnen aenkomen.

In vreugde opgetogen, trok hy het gewaad van een schippersgast aen; de wyde rok verving zyn spannend wambuis; een hoed, langs voren opgestoken, en wiens boorden hem op de schouders en den rug nederhingen, drukte zyne blonde hairlokken, die, ofschoon voorbedachtelyk in verwarring gebragt, met bevalligheid langs zyne wangen afglydden. Een toleedsche dolk zwierde hem op het hart.

By het zien zyner uitrusting, kon hy niet nalaten te glimlachen. De gedachte, dat die verrassing Blondina vervrolyken zou, maekte hem gelukkig; hy trok het Spanjaertskasteel uit.

De eerste brug werd voor Pedro neêrgelaten; hy drukte de hand des bevelhebbers, die hem eene voorspoedige reis wenschte, en hem ter noodige voorzichtigheid aenmaende, ingezien de pagie, gelyk de man het verklaerde, zynen raed, van het kasteel niet te verlaten, met wrevel verstooten had.

Nauwelyks was Pedro de laetste valpoort van het slot toegenaderd, of zyne opgetogenheid veranderde in nieuwsgierigen kommer. Hy staet stil, en hoort in de verte woeste kreten aenheffen. Hy luistert meer en meer

toe: eerlang schateren de afschuwelykste vervloekingen tegen de Spanjaerts, hem in de ooren. Hy siddert, blyft een oogenblik nadenkend, en wordt door de nachtwacht, welke de krygsliden van het slot te wapen roept, uit zyne radeloosheid getrokken.

De moed maekt plaets voor zyne liefdedroomen; hy rukt zyne vermomming los, en springt het Spanjaertskasteel weêr binnen. Het harnas had den visschersrok vervangen; het rapier, den dolk; de onverschokken held, den jeugdigen minnaer.

Pedro stelde zich aen het hoofd der bezettingsbenden, die, schoon door deze schielyke overvalling in wanorde geraekt, zich reeds in reijen geplaetst hadden, en by eede staefden, liever onder de puinhoopen van het slot begraven te worden, dan het gezag van hunnen wettigen Koning te laten krenken!

Middelerwyl werd het Spanjaertskasteel door de boschgeuzen overrompeld, welke, met verlies van veel volks, waren teruggestooten geweest, doch meester bleven van de valpoort, die hun den toegang tot het inwendige van het slot vryliet.

Zoodra zy er ingedrongen waren, ving het gevecht weêr aen, en de overwinning bleef een ruimen tyd onbeslist. Echter begonnen de bestormers op nieuw de onderlaeg te bekomen, en zich ter vlugt te bereiden, toen de opstandkreet, by honderde stemmen, buiten het Span-

jaertskasteel werd aengeheven, en hunnen moed weêr opbeurde.

't Waren de Audenaerdisten, die hunne Gentsche broeders ter hulp snelden.

De stryd werd hoe langer hoe heviger: de bylen der boschgeuzen sloegen onbarmhartiglyk den schedel der Koningsknechten aen stukken, en de overblyvende Spanjaerden schaerden zich rond hunnen bevelhebber, zwoeren nogmaels niet zonder wraekneming te sterven, en rukten los op de nieuwgezinden, die zich eene verschanzing van de lyken hunner tegenstrevers maekten.

Nu vertoonde zich de maen van tusschen de wolken, en verspreidde hare heldere blikken het Spanjaertskasteel rond. De klaerheid, die op de harnassen, bylen en rapieren lynregt neêrviel, veranderde het kamp in eenen starrenhemel, en liet eenieder vry, by den slag, dien hy zynen bestryder toebrengen wilde, met juistheid te mikken.

In het midden dezer algemeene moordery, alwaer Vlamingen en Spanjaerden wonderen van moed deden, bemerkte men byzonder twee helden, die zich wederzyds eene opening baenden, en, om tot elkander te komen, de rond zich staende vyanden verdelgden. In hunne oogen fonkelden vlammen van woede; hunne vuisten knelden met eene stuiptrekkige razerny lange rapieren, en eerlang vonden zy zich tegenover elkander.

Een dolle kreet vliegt uit beider mond, en de woorden: Henrik! Pedro! weêrgalmen schrikkelyk door de lucht!

Zoo dapper vielen de slagen van den Audenaerdschen bevelhebber, dat onze jeugdige minnaer die nauw afwenden kon. Steeds sloeg deze de rigting van Henriks zwaerd gade. Geen enkele beweging ontging hem: hy besloot zyn geweldigen kampvechter te vermoeijen, en gelukte reeds in zyn poogen, wanneer Henrik, deze teleurstelling gewaer wordende, des lyfknaeps aenranding op zyne beurt afwachtte.

Geweldige doch gepaste, slagen worden door Pedro Henrik toegebracht, welke laetste die telkens met buitengewoone behendigheid afweert. Een vreugdegeroep, door de opstandelingen aengeheven, verdappert den moed van Henrik, ten zelve tyde dat het de woede van Pedro aenhitst; en de wraek woelt sterker dan ooit in beider boezem.

De kracht der kampvechters verdubbelt by deze hartstogtelyke gevoelens: hunne rapieren kruissen over elkander, klikklakken in de hoogte, en vallen met zoo hevig geweld neder, dat het zwaerd van Pedro aen stukken springt, en hem zonder verdediging, aen de slagen zyns aenranders blootstelt. De pagie het gevaer niet willende ontwyken, roept: - Hulp, makkers! hulp!' en Henrik,

als een getergde leeuw, werpt zich op zynen aertsvyand.

- Sterf, wangedrocht!' brult hy uit, en met zyn rapier een halven kring in de lucht trekkende, slaet hy hetzelfde hevig naer het hoofd van jonker Pedro. Zyn zwaerd ontmoet dit van een Spanjaert, welke den toegebragten houw afwendende, zyne opoffering duer boette; want Henrik, razend om die bescherming, stiet hem den degen in 't harte, en wierp hem zielloos ten gronde.

Spoedig raept de pagie het zwaerd van den gesneuvelden kryger op, en eer dit van Henrik neêrviel, stak hy zyn wapen vooruit, en verdoofde nogmaels den slag van zynen kampvechter, uit wiens mond 't woedeschuim, by deze tweede teleurstelling, uitborst.

Beide springen een stap vooruit, stooten elkander met het gevest hunner degens tegen het aengezicht, deinzen weêr terug, en zwaeijen het wapen nogmaels in de hoogte. Henrik braekt helsche vervloekingen tegen zyn medevryer uit. Blondina, wordt door dezen als een beschermengel, aengeroepen, en de rapieren van beide makers storten eene laetste mael neder, om niet meer opgeheven te worden!

De schedel van Henrik was verbryzeld, en Pedro had eene diepe wonde in den linker schouder bekomen, en versmoorde in zyn bloed.

De boschgeuzen, geen enkelen vyand meer te

vernielen vindende, verlieten het Spanjaertskasteel, en galmden overal de vreugde uit, die deszelfs overwinning hun baerde, terwyl twee hunner de menschlievende gedachte opvatten Pedro aen een gewissen dood te ontrukken.

Deze opende zyne verzwakte oogleden, en viel in bezwyming by het uitboezemen der namen van: Dierk en Pieter!...

Onze visschersgasten, die op verzoek van vader Beernaert gestadig den lyfknaep hadden bewaakt, bezuerden, even als Pedros verdediger, hunne edele opoffering; want nauwelyks wisten hunne makkers, dat zy het lyk van den pagie vervoerd hadden, of zy werden op dezelfde plaets, waer deze gevallen was, opgeknoopt, ten einde den anderen tot voorbeeld te strekken, en hun te doen zien dat alle verstandhouding tusschen Vlaming en Spanjaert met den dood gestraft werd.

XI.

Wendt u van my af, opdat ik my verkwikke eer ik henen ga.
Ps. XXXIX.

Jonker Pedro, die door de zorg onzer twee visschersknappen in eene plaets van veiligheid was gedragen, en wiens wonde, volgens het verklaren van den arts, die ze geheeld had, niet gevaerlyk was, kon, dewyl de boschgeuzen

overal den scepter zwaelden, niet lang en zonder gevaer in de stulp vertoeven, waer men hem verborgen had. Dien ten gevolge werd het besluit genomen den jongeling naer het leger van Alva te vervoeren.

De overmeestering van het Spanjaertskasteel, en de ontmoeting van Pedro en Henrik, waren eerlang te Audenaerde gekend. Men verhaelde er den dood van dezen laetste, en zegde ook dat de lyfknaep des Gouverneurs aen het gevolg zyner wonden was overleden.

Hoe zeer deze tyding, en de opknooping der twee visschersknappen, die, even als de gevangenhoeder, slagtoffers hunner opoffering waren, de ziel van Beernaert trof, kan elkeen zich gemakkelyk inbeelden. De gryzaert, by dit verhael, sloeg zich de handen voor het voorhoofd, en als een krankzinnige liep hy rond al de vertrekken zyner wooning.

Zyne zusteren, ten hoogste met hem bewogen, herhaelden onophoudelyk dat de Hemel Beernaert die slagen behouden had; dat God, hier op aerde, zyne uitverkoornen door onheilen beproefde, en dat de slagtoffers reeds het loon der gelukzaligen genoten; niets kon hem vertroosten: hoe meer men hem van zyne treurige gedachte aftrekken wilde, hoe grievender zyne smarten werden.

Hy rukte zich van de zorgen zyner zusteren los, sloot zich in zyne slaepkamer op, en viel

voor een Christusbeeld neder. Zyn voorhoofd rustte tegen den grond, dien hy met heete tranen bevochtigde, en die onschuldige gryzaert kon de zielevreugd, zelfs voor het afbeeldsel zyns Zaligmakers, niet vinden!

Hy rees op, nam zyn geliefkoosden Bybel, doorbladerde en sloeg dien weêr toe, en liet zich afgemat, doch ootmoedig, op zyne legerstede neêrzakken.

De tranen, die hy gestort had, stilden een weinig zyn gemoed, en maekten plaets voor diepe, doch verkwikkende, zuchten. Hy opende den Bybel, dien hy op zyne bidbank gelaten had, en vond de gerustheid weder.

Na een weinig het boek der Psalmen doorbladerd te hebben, sloeg hy zich de regter hand driemaal voor de borst, en zuchtte met David: ‘God! neem acht om my by te staen; ô Heere! haest u om my te helpen; want gy zyt myne sterkte en myne toevlugt!’

Na deze korte, vurige bede, dacht hy aen Blondina. Die gedachte vergrootte zynen kommer; en vooraleer de middelen te beramen, om het meisje dien zwaren slag, zoo min drukkend mogelyk, te maken, riep hy zyne zuster Margaretha tot zich, en bad haer naer het klooster van Maegdendale te gaen, om de eerwaardige moeder den dood van Pedro, en dien der visschersgasten te verhalen. Hy beval haer stellig, de abdis te verzoeken, de bekendmaking van dit onheil, door niemand aen hare

nicht te laten doen, er byvoegende dat hy, in den loop van den volgenden dag, er zich zelven mede zou belasten.

De moeder-overste voldeed zeer gaerne aen Beernaerts verzoek, daer zy wist dat de man met de meeste behendigheid die taek uitvoeren zou, en allen beloofden er zich aen te gedragen. Doch of het hiermede was, gelyk men het algemeenlyk wil doen gelooven, dat een vrouwenhart geen geheim verbergen kan, voor zoo verre het haer noch eigen, noch nadeelig is; of wel dat de onverzadelyke lust, haer ingeboren om nieuwstydingen te verhalen, er aenleg had toe gegeven, blyft het zeker dat men er iets aen het jong meisje van gewaegd had.

Gelyk elke myner lezeressen, die zich ooit het hart van zuivere liefde heeft voelen kloppen, weet dat eene minnares, by het verhael der onheilen, waeraen haer afwezige verloofde is blootgesteld, zich die vaek zwaerder voorstelt, dan ze wezentlyk zyn; zoo ook was 't met onze minnelyke Blondina, die, ofschoon men haer slechts had verhaeld, dat de boschgeuzen het kasteel van Gent overmeesterd, en de Spanjaerden verdreven hadden, zich inbeeldde dat de lieveling heurer ziel of doodelyk gewond, of onder de slagen van den wraekzuchtigen Henrik gesneuveld was.

Hoopeloos bleef het meisje, aen het grievendste wee ten prooi.

Beernaert, die nu alles rypelyk by zich zelve had overwogen, en vermeende dat hy zyn geweten niet bezoedelen kon, met de maegd de wreedste omstandigheden te verzwigen, die noodzakelyk heur harte verpletten moesten, ging bedrukt naer het klooster van Maegdendale, en besloot Blondina slechts te verhalen, dat Pedro, met de overige Spanjaerden, de vlugt had genomen, en zich in veiligheid bevond. Hy wischte nog eenen traen af, die hem uit het oog sprong, en verscheen, zoo bedaerd mogelyk, voor Blondina.

Deze, wier roodbeschreide oogen, en zwoegende borst aen den achterdochtigen blik van Beernaert niet ontsnapten, stond van uit den zitstoel op, waerin zy uitgestrekt lag, en liet den gryze, verontrust by het zicht harer kommernis, den tyd niet zyne gedachten byeen te zamelen.

- Is hy buiten gevaer, vader Beernaert?' sprak zy in eens; en alsof ze beducht ware geweest een antwoord te bekomen, dat haren kommer nog vergrooten zou, wierp zy zich weêr in den stoel, en hernam hare vorige houding.

Er heerschte een oogenblik stilte, en niemand dorst het zwygen breken.

Doch Beernaert, die zich zyne zending herinnerde, trad de maegd eenen stap nader toe, en zonder op hare vraeg stellig te antwoorden, waegde hy het te zeggen, dat de mede

te deelen nieuwstydingen, ditmael min voordeelig waren dan voorheen, en dat het Gode behaegd had, haren vervolger, den snooden Henrik, onder de slagen heurs minnaers te doen vallen.

Een diepe zucht werd door het meisje verdoofd, en zuster Clara hief een gegil aen, dat zy vruchteloos door eene kushing verbergen wilde. Een ongewoone blos verwde haer geheel aengezicht rood.

Even alsof Blondina van alle gevoel beroofd ware geweest, bleef zy, met half open mond, zitten. De man zette zyne rede voort, en sprak: - Er zyn slagen, jufvrouw Blondina, wier gevolgen onherstelbaer zyn; doch de Hemel heeft u allen troost niet ontzegd: jonker Pedro.....'

Hier hief de maegd het hoofd op, luisterde nieuwsgierig toe, en Beernaert, wien het onmogelyk was iets aen te halen, dat met de waerheid niet overeenstemde, vond geene woorden ter uitdrukking zyner gedachten.

Jacoba, die Beernaerts aerzelen, en den angst heurer meesteres, gezien had, trok den man uit zyne netelachtige gesteltenis, en: - Jonker Pedro, vervolgde zy, is uit de handen der opstandelingen verlost, en door de zynen in eene veilige plaets vervoerd.'

Beernaert, ten hoogste te vreden over de doordringendheid van geest der vrouw, viel haer in de rede, en geen woord van Pedro meer

reppende, verhaelde hy al de omstandigheden van de belegering des kasteels, en het middel dat de verraste Spanjaerden gebruikt hadden om te vlugten. Hy voegde er by, dat de tydsomstandigheden in 't kort eene andere wending moesten nemen, dat 's Konings troepen, als overwinnaers, het land weêr indrongen, en dat hunne terugkomst aen menige maegd, beducht om dat het voorwerp heurer wenschen van haer verdwenen was, eene hemelsche vreugde zou baren.

Blondina glimlachte, en Beernaert, gelukkig door het geluk der maegd, besloot dien heilstand niet te verbreken, en verliet het vertrek zonder ook iets stelligs, nopens de opknooping der visschers, te verklaren. Hy herhaelde aen de moeder-overste zyn eerste verzoek, rakende de bescheidenheid die hy haer, nopens Pedro, had doen voorhouden, en er werd ditmael stiptelyk aen den wensch des gryzaerts voldaan.

Blondina was min treurig dan naer gewoonte, doch Beernaert, altyd in de vrees dat men haer met het lot zyner gunstelingen zou bekend maken, begon de gerustheid van geest te verliezen. De bezorgdheid, die hy in het meisje stelde, gevoegd by zynen kommer, matte hem af, en hy werd genoodzaekt zyn vertrek te houden. Echter spande hy het mogelyke in, om nog eene bezoeking aen de maegd af te leggen, en haer met al het voorgevallene ge-

meen te maken, toen het gerucht, dat de boschgeuzen weêr Audenaerde kwamen bezetten, zyn besluit verydelde. Men briefde hem over, dat de opstandelingen bekend waren met alles wat hy tot de verlossing van den pagie des Gouverneurs gedaen had; dat de visscher, met zyne twee overblyvende knapen, de vlugt had genomen, en dat het bevel gegeven stond te worden, om hem, benevens zyne zusteren, in de boeijen te slaen.

Deze tyding verschrikte Beernaert zoodanig, dat hy aen zyne veiligheid niet peinzen kon; en schoon men er hem de middelen toe aen de hand stelde, weigerde hy stellig die te gebruiken, en onderwierp zich aen den wil des Hemels.

Inmiddels naderden de boschgeuzen stads wallen, en bragten den schrik in aller harten. Het lot, dat men den deugdzamen gryzaert beschikte, werd overal uitgebazuind, zyne opoffering gekend, en allen, door wier aderen er vlaemsch bloed vloeide, zwoeren den boschgeuzen eenen onverzoenbaren haet toe, en beloofden zich onderlingen bystand, om de straf, die men den godvreezenden gryzaert opleggen wilde, te keer te gaen.

In deze geestwoeling der burgers, stroomden de opstandelingen, van alles onderrigt, stads poorten in. De blikken, die zy rond zich wierpen, waren fier als die van overwinnaren, en met het rapier in de vuist, met de byl op den

schouder, zetten zy hunne stappen tot voor de woon van Beernaert voort, en tartten, als het ware, den wrok der toesnellende burgers, die, verschrikt voor de magt der overweldigers, zich vergenoegen moesten hunne dolheid, by de wringing hunner vuisten, en het knarzen hunner tanden, te beteugelen.

Beernaerts aenhouding werd bevolen. Slechts een geroep van afgryzen klonk de geheele stad rond, zoodra men den gryzaert uit zyne woonstede bragt.

Ofschoon hoogst ongelukkig, viel deze slag Beernaert min zwaer, dan dat men het zich wel zou inbeelden. Te zeer beklemd door al den, hem in eens overvallenden, tegenspoed, was hy als ongevoelig geworden. Zuiver van geweten, vond hy troost in de Godsdienst, en zag den dood met eene volkomene overgeving te gemoet. Kwam nog soms een traen zyne wangen afdruipe, en hoorde men nog eenen zucht zyne borst ontvliegen, 't was niet voor zich zelve, doch voor zyne zusteren; voor Blondina, die hy troosteloos liet, en die, beroofd van zyne zorgen, weldra aen het gevolg heurer smarten zoude bezwyken.

Ter nauwer nood had men hem in dezelfde boeijen geklemd, waeruit hy zynen hartsvriend verlost had, of Margaretha spoedde zich naer het klooster van Maegdendale, om er den troost, zoo noodzakelyk aen heure ziel, te zoeken.

In hare ontsteltenis, gebruik te zy niet de minste omzichtigheid, en verhaelde aen Blondina, reeds zoo hevig geschokt by het vernemen van Beernaerts opligting, alles wat zy nopens jonker Pedro vernomen had!

De maegd stortte overvloedige tranen, en alsof zy vreugde in hare droefheid scheppen wilde, verstiet zy gestadig de vertroostingen haer door de moeder-overste, en zuster Clara, aangeboden.

Niets kon dit verbryzeld harte opbeuren.

Na de eerste uitboezeming harer droefheid, aenzocht zy Margaretha het gedane verhael te vernieuwen. Deze voldeed des te liever aen 's meisjes bede, by eene mededeeling die heur eigen wee verligtte, en terwyl ze gewaer werd dat het Blondina allengskens zacht viel, hare vertroostingen te ontvangen.

Eerlang genoot de maegd eenige schynbare rust, doch de jongeling bleef steeds het voorwerp harer zuchten. Zyn naem werd dagelyks, als dien eens heiligen, in hare bede aengeroepen, en dit teeder harte, dat nog te weinig schokken onderstaen had, om 's levens tegenspoed te trotseren, poogde vruchteloos hare eerste zielkalmte weêr te vinden.

Echter, gelyk de tyd aen 's menschen grievendste smarten verzachting schenkt, begon Blondina, haer maegdenblosje weêr te krygen. Het hart sloeg haer zachter onder den

boezem, hare krachten kwamen ongevoelig terug, en de jonge vrouw, de ydelheid der wereldsche liefde meer en meer overwegende, besloot nogmaels heure ziel nimmer aen een anderen sterveling te verknochten, en trachtte in de Godsdienst de vergetelheid van heur vorigen levensloop te vinden.

In het midden der vurigste bede, hoorde men haer soms uitroepen: - God! ô myn God! wees my, arme zondares, genadig! maek dat ik myne aerdsche liefde geheel uit het geheugen verlieze, en u, als myn bruidegom, als de redplank myner schipbreuk, omhelze. Heb medelyden met myne zuchten; neem my onder uwe bescherming; dat de naem van Pedro, als dien eens minnaers, nooit meer myne lippen ontrolle!

En alsof de onnoozele beducht ware geweest dat de Hemel haer dit laetste verzoek zou hebben toegestaen, weende zy iedermael dat zy het uitstortte, en Pedro! werd onwillig in hare zuchten versmolten.

Aen de raedgevingen harer moeije, en die van zuster Clara gehoor gevende, besloot zy eindelyk hare zuiverheid God op te dragen, en het nonnenkleed aen te trekken, onder 'twelk helaes! een hart, dat de wereldsche geneugten scheen te beklagen, nog zoo dikwerf kloppen moest!

XII.

Oordeel niet, opdat men u niet oordeele: met welke mate gy meet, zal u wedergemetten worden.

MATTH. VII.

- God zegene u, vader Beernaert,' suisde een man, die de grendelen van 's gryzaerts gevangenis opentrok, terwyl deze bezig was met niezen.

Beernaert, verwonderd over de zachtheid dier stem, keerde het hoofd, bezag zynen

aenspreker met goedheid, en herkende eenen der gasten, die hem geholpen hadden, om jonker Pedro uit het gevang te verlossen.

- Zyn myne regters vergaderd? vroeg de gryze bedaerd.

- Uwe ondervraging is slechts op morhen vastgesteld, vader. Er heerscht eene groote beweging in de stad; de burgers, vermoeid van de slaverny der opstandelingen, zien met hoop het oogenblik naderen, waerop de benden van den Koning stads muren weêr in zullen dringen. Wat meer is, ik heb van den cipier vernomen, dat uwe aenhouding veel gemor veroorzaekt, en dat, indien men u veroordeelt, de doodstraf niet ten uitvoer zal gebragt worden.

- En wie zou er zich tegen verzetten, jongen lief?

- Al de burgers der stede: men hitst de oneenigheid onder hen aen, om de nieuwgezinden te verpletten. De landlieden der Kasselrye zyn het eens met de Audenaerdsche Koningsgezinden, en 'k verzekere u, vader, dat er iets buitengewoon zal omgaen.'

Beernaert zuchtte by dit verhael, en de sleuteldrager vervolgde:

- Het schynt ook dat de opstandelingen bevreesd beginnen te worden, want zy hebben besloten Kapitein Blommaert af te wachten, welke heden alhier moet toekomen. Men zegt dat deze bevelhebber, die steeds de bil-

lykste maetregelen werkstellig heeft gemaekt, om het stadsbestuer trouw aen Willem te doen beloven, en om de Spaenschgezinden langs zynen kant te krygen, een vredeverdrag van wege den Prins van Oranje medebrenge, en dat de gevangenen zullen geslaekt worden. De cipier is dezen ochtend uitgegaen, om naer alles te vernemen, en indien het my mogelyk is, zal ik, met uw verlot, nog wel eens weêrkomen, om u de nieuwstydingen mede te deelen.

- Uw aenbod is my ten hoogste aengenaem, brave jongen; maer wees voorzichtig: byna allen, die my aengekleefd waren of dienst betuigd hebben, zyn vlugtig of gedood!’

Hier zuchtte de gryze nogmaels. - Ik zou, vervolgte hy op een statigeren toon, ik zou slechts éenen wensch uiten, en 't ware die van gerust te mogen sterven. De opstandelingen zyn magtig: wilde men hun te keer gaen, 't ware zeker dat de straten van Audenaerde in een bloedbad zouden veranderen; en ik, die altyd afgryzen voor de bloedplengingen heb gehad, zou er nogmaels de oorzaak van zyn!... Neen, vriend, dit is myn verlangen niet: ik stierf liever tienmael, dan een enkelen man, om mynent wille, te zien ombrengen. ô Jongeling! wist gy hoeveel tranen de dood van uw vorigen meester, en die der visschersknepen my nog dagelyks kost, ge zoudt my beklagen hen te overleven.’

Hy zweeg, en de sleuteldrager 's gryzaerts kommer ziende, riep hem met geestvervoering toe: - Neen? neen, vader Beernaert! gy zult niet sterven; er zal geen bloed vergoten worden; want Kapitein Blommaert is een man van vrede.

- En waerom heeft hy dan onze priesteren en regeringsleden geboeid?

- Om dat het eene opgeleide pligt was, en dat men door vrees bekomen wilde, 'tgeen men door zachtheid niet verkrygen kon. Ware de Kapitein hier geweest, 'k verzekere u, vader Beernaert, dat men u niet zou aengehouden hebben, want hy draegt u, zoo men zegt, eene zekere vriendschap toe, uit hoofde der diensten, die gy zynen vader bewezen hebt.

- Zyn vader zaliger, was de speelgenoot myner jeugd: toen wy de jaren onzer jongelingschap bereikten, en hy zich aen het hoofd zyner tapytwevery bevond, belastte ik my met het vervaerdigen der teekeningen, die men er gebruikte; en 'k durf u verzekeren, myn goede jongen, dat meer dan een Vorst, zelfs onze groote Keizer Karel, zaliger gedachtenis, my met een bezoek vereerde, myne teekeningen bewonderde, en mynen vriend Adriaen (want zoo heette Jakobs vader) eene aenvraeg deed van tapyten, die de wanden hunner vertrekken versierden, en den schoonsten huisraad hunner paleizen beschaemden.

‘Jakob is my niet min verschuldigd dan

meester Adriaen: deze, na het kind by deszelfs geboorte in de armen gedrukt te hebben, reikte het my, als een anderen vader, over, en beval het aen myne zorgen. Ik ben 't, sprak hy voort, met de regter hand op zyne borst slaende, ik ben 't, die het knaepje zyne eerste bede ten Hemel leerde sturen, en hem de heilige spreuken des Bybels gestadig voorhield, opdat hy ze zich in het geheugen zou geprent hebben. Maer de erkentenis is het erfdeel van allen mensch niet.'

Naermate Beernaert sprak, hernam hy al de levendigheit der jeugd. Hy vergat zyne gesteltenis, en nog lang zou hy in zyne redekaveling volhard hebben, had de sleuteldrager de stem des cipiers, in den gang van het koninklyke slot, niet gehoord.

De jongeling ontrukte zich aen Beernaerts liefdebetuigingen, sloeg met geweld de grendelen van de kerkerdeur toe, en rigtte tot den gevangene eenige stuersche woorden, om geen vermoeden van verstandhouding met den gryze by zynen meester op te wekken.

By hunne ontmoeting bekeek de cipier hem strak in de oogen, opende een korfje, dat de knaep in de hand hield, en verwyderde zich zonder hem aen te spreken.

- Jan! riep hy eensklaps, zich omwendend, zorg dat de zael tegen morgen ochtend kant en klaer zy: Kapitein Blommaert zal den raed

voorzitten, welke over het lot van dien ouden snoever beslissen moet.

- Wel! meester; alles zal in orde wezen, was het antwoord; en de sleuteldrager verdween.

- Men kan niet te veel oplettendheid gebruiken met die kerels, wil men het slagtoffer hunner toegevendheid niet worden,' mommelde de gevangenhoeder tusschen de tanden; en hy ging zich aen het traliedeurtje des kerkers verzekeren, of de gevangene er zich bevond.

Beernaert, die nu weêr aen zich zelven overgelaten was, overwoog rypelyk de tyding, die de jongeling hem had medegedeeld. De gedachte dat men zich, om zynent wille, tegen het bestaende gezag verzetten zou, maekte hem treurig, en hy hield zich den ganschen dag op, met de plaetsen des Bybels aen te halen, die van bloedplengingen gewagen, ten einde daerdoor zyne medeburgers tot bedaren aen te manen, wilden zy de hem opgelegde straf te keer gaen.

De nacht verstreek even als de dag, zonder eenig aenmerkelyken voorval, en men kondigde den gevangene aen, dat hy voor den raed der opstandelingen, verschynen moest.

By zyne intrede in de groote zael, deed de man eene diepe buiging, en bezag met

fierheid, den eenen na den anderen, al zyne regters. Dezen verwonderd over de gemoedskalmte des gryzaerts, verwisselden onderling eenige onverstaenbare woorden, en men gebood Beernaert plaets te nemen.

Kapitein Blommaert bekleedde den hoofdzetel. Aen zyne regter zyde zaten jonker Hembyse, en meester Pieter De Rycke, die uit Gent herwaerts aengekomen waren; de linker kant der tafel was bekleed door jonkheere Van den Ryne, en Kapitein Ghuys, die, by de afwezigheid des Audenaerdschen bevelhebers, de stad bestuerden. Vóór de tafel, en ter regter zyde van den beschuldigde, was de plaets van den griffier, die de aenteekeningen deed, welke de voorzitter noodig oordeelde. Achter den voorlaetste, stonden twee geregtsdienaren met gedekten hoofde op hunne rapieren te leunen.

- Gryzaert! zeg ons uwe namen, beroep en ouderdom, sprak de bevelheber, zoodra de man neêrgezeten was; en de griffier schreef: Tobias Beernaert, oud, een en zeventig jaren of daer omtrent; in myne jeugd teekenaer der modellen, die in de vermaerde typytfabriek van meester Adriaen Blommaert, zaliger gedachtenis, vervaerdigd werden, en den luister onzer moederstad uitmaekten.'

De voorzitter steunde met den elleboog op de tafel, en liet zyn hoofd in de regter hand zinken. Herinneringen aen vroegere tyden

bedwelmden zynen geest, en hy bleef sprakeloos in deze houding, tot dat jonker Hembyse hem er uittrok.

- Men zegt, Beernaert, sprak de bevelhebber langzaam, dat gy de party der opstandelingen niet verkleefd zyt.

- 't Is waer, meester Jakob! maet ik denke niet dat men iemand zyne staetkundige gevoelens ten laste leggen kan: 'k vermeen dat de vryheid van denkwyze, den mensch ingeboren, door geene dwangmiddelen kan beteugeld worden.

- Waerom hebt gy u verstout den lyfknaep des Gouverneurs uit de boeijen te slaken? vroeg de voorzitter in eens, alsof hy den gryze beletten wilde zyn antwoord verder te ontwikkelen.

- Om dat ik zyne opsluiting als eene willekeurigheid aenzag, meester, vermits men hem niets tot misdryf aenrekenen kon. De lyfknaep was my verknocht: 'k bemin hem als eenen broeder, en graeg verpandde ik myn eigen leven, om het zyne te redden.

- En moest gy onzen getrouwen cipier, die opoffering met den dood doen bezuren?' vroeg Van den Ryne bitsig.

Deze vraag maekte den gryzaert diepdenkend. Hy bleef sprakeloos.

Blommaert, wetende dat men het bloed der Spaenschgezinden, door de al te wreede slagen der opstandelingen fel verhit, met zacht-

moedigheid koelen moest, schein geene acht op de woorden van zynen ambtgenoot te slaen, en zette de ondervraging voort:

- Beloof gy, Beernaert, indien men uwe boeijen losrukt, uwe medewerking in eene zaak, die het herwinnen der vryheden onzer vaderen, en het verbryzelen der dwingelandy van de Spaensche beheerschers ten doele heeft?

- Dit kan ik, zonder myn geweten te kwetsen, niet beloven, meester! Nooit heb ik voorstander geweest van muiteryen, om dat de gevolgen er te schrikkelyk van zyn. De Gentenaers hebben zich tegen onzen goeden Keizer Karel verzet, en het is ons allen bekend, welke belooning zy ontvangen hebben. Ook heeft men aen de wederspannige Audenaerdisten al hunne voorregten ontnomen, om dat zy met de muitelingen in eng verbond waren getreden. Wat meer is, de gunst, die de goede Keizer my dede, toen hy myn huis met een bezoek vereerde, om de teekening van het tapyt, dat *uwe* geboorte afmaelde, te bewonderen, ligt my te zeer ter harte, dan dat ik ooit de verpligting voor dit bezoek, en voor 's Vorsten liefdebetooningen verschuldigd, vergeten zou. Men moet eenen zoon liefhebben voor de weldaden, die zyn vader ons betoonde, even als een echt Vlaemsche telg den weldoener en vriend zyns vaders beminnen moet!

De gryze drukte met kracht op deze laetste woorden.

Een andere vraag zweefde reeds op Blommaerts lippen, toen een dof rumoer de regters het hoofd deed opsteken. De dienaren gingen tot aen de ter straet gevende vensters, en eene doodsche bleekheid kwam op hun aengezicht.

Beernaert liet zich het hoofd in de handen zinken, en steende met eene stem, die al de aanwezigen trillen deed: - Het bloed der onschuld zal over de goddeloozen storten, en de Heer zal de kinderen en kindskinderen over de boosheid hunner vaderen straffen!'

Deze woorden, die uit den mond vloeiden van een gryzaert, wiens deugd en godvrucht de gansche stede ten voorbeelde strekten, verpletterden 't gemoed der bevelhebbers, en eerlang hoorde men het geroep: genade! genade! verheffen.

De regters sprongen van hunne zitbanken op, en zagen een aental gewapende burgers rond het koninklyke slot geschaerd, welke by het ontwaren dezer heeren, op nieuw hun geroep aenhieven. Hier en daer, vertoonde zich een dreigend zwaard. Eensklaps werd de rust hersteld, en de menigte verspreidde zich, om vryen doorgang te laten aen eenen stoet, die het kasteel naderde.

Allen ontdekten het hoofd.

't Was de vrouw abdis, die, op verzoek van Blondina en de zusteren des gryzaerts, Kapitein Blommaert de vergiffenis voor haren vriend ging afsmeeken. Margaretha en Joanna volgden

haer op de hielen, en achter deze bedrukte vrouwen, stapten eenige ouderlingen aen, die allen het grootste deel in den toestand des gevangenen namen.

- Dat men Beernaert in een andere zael leide,' sprak de Kapitein, bewogen by dit schouwspel.

Nauwelyks had men aen zyn gebod voldaan, of Blommaert vervolgde:

- De Prins, wiens bevelen ik ontvangen heb, heeft my sterk aenbevolen de gematigste middelen te gebruiken, tot staving onzer duergekochte vryheden. Myns dunkens, kunnen wy heden de harten van onze medeburgers, aen de heilige zaak der volken ontrukkt, herwinnen. De beslissing eischt spoed: de ontevredenen beginnen de wapenen op te vatten, en willen wy in ons poogen gelukken, dan moet de zachtaerdigheid in onze handelwys steeds doorstralen. Wat my betreft, ik stemme toe dat men Beernaerts boeijen slake!

Hembyse, De Rycke, en Ghuys schenen in het gevoelen van Blommaert te deelen; doch Van den Ryne, die altyd door overweldiging heerschen wilde, en niet inzag dat de begane gruwelen noodlottig werden voor de zaak, die hy verdedigde, sprak Blommaert hevig tegen, en hield er op aen, dat men het volk schrik moest aenjagen, om 's Prinsen party onwederroepelyk te doen zegepralen.

Men was aen het wederleggen van 's mans wreede maetregelen, toen de stoet door eenen dienaer van het slot werd aengekondigd. De ter straet staende menigte hief geene genadeschreeuwen meer aen, en allen wachtten in stilte de beslissing van den Raed der stadsbeheerschers af. De deur der groote zael werd voor de aengekomenen opengezet, de vrouwen naderden met eerbied tot de regters, en de ouderlingen plaetsten zich langs de wanden.

Zoodra de orde hersteld was, kruiste de moeder-overste zich de armen over de borst, en bragt den Raed al de gruwelen te voren, die sedert de overmeestering der vryheidsgezinden, in haer huis gepleegd waren. Zy maelde zoo gevoelig en zoo juist de omstandigheden af, die den aanval van het klooster van Maegdendale gevolgd hadden, dat de bevelhebber, dezelve innerlyk betreurde.

- Het valt my pynlyk, meester Blommaert, sprak zy voort, uw hart door dit verhael te doen bloeden. Ik maek u er slechts mede bekend, om dat ik overtuigd ben dat alles buiten uw weten is voorgevallen, en voede de hoop, dat gy, als bevelhebber onzer stede, de deugd en de bedaerdheid, die men altoos in u bewonderde, uwen aenhangeren met strengheid zult voorhouden. Eene andere zaek, waerdoor de uwen de genegen-

heid van het grootste deel onzer medeburgers kunnen weêrwinnen, is de slaking van een onschuldige voor wien ik, zyne troostelooze zusteren, en al de dekenen der neeringen u te voet komen vallen.'

Nu wierp zy zich op beide knien. Margaretha en Joanna volgden haer voorbeeld; de dekenen bogen het hoofd, en allen, als met ééne stem, riepen: - Genade! voor de deugd!' Dit geroep werd door de ter straet staende menigte herhaeld, en dreunde in de ooren der regters.

Blommaert, sterk bewogen, wendde zich tot de vrouw abdis, ligtte die van den grond op, en sprak met eene stem zoo zacht, dat het ter straet heerschende gerucht de aanwezigen belette die te hooren: - Mevrouw, het belang dat ik stelle in 't bewerken van 't geluk myner stadsgenooten, en het volbrengen hunner wenschen, waervan uwe eerwaardigheid, en de achtbare dekenen, die u vergezellen, de tolken zyn, maekt dat ik met liefde uw verzoek toestemmen zou, indien.....'

Een geroep van genoeg doorliep de gansche zael, en verdoofde de stem des sprekers. Deze gaf meer en meer klem aen zyne woorden, naer mate de uitboezemingen van tevredenheid vermeerderden, en vervolgde overluid: - De buitensporigheden, begaen in het klooster, door uwe zorgen bestuurd, bekommeren my des te meer, om dat ik de zedigheid

en de gewoonten van dit huis ken. In een oogenblik van opstand, kan men, wel is waer, moeijelyk de gemoederen beteugelen, doch ik verzekere u, dat, zoo lang ik over myne moederstad heerschen zal, ik tot de regtvaerdigste middelen toevlugt nemen, en alle verdere buitensporigheden streng straffen zal!

‘Myne heeren, sprak hy voort tot zyne mederegters, myn wensch is dat men Beernaert aen zyne vrienden weêrschenke.’

Alle oogen werden op Blommaerts ambtgenooten gevestigd. Dezen deden eene toestemmende knikking, en men kon ligtelyk zien dat zy over 's bevelhebbers voorstel hoogst vergenoegd waren. Van den Ryne echter, toonde er zich afkeerig voor; doch stemde, onder het fronsen van zyn voorhoofd, de vrystelling van Beernaert toe, welke weêr in de zael werd gebragt.

By het zien heurs broeders, wierpen Joanna en Margaretha zich aen zyn boezem, en overlaedden hem met liefkozingen, tot het oogenblik dat de regters, onder de toejuichingen der omstanderen, de zael verlaten hadden.

Beernaert, te zeer aengedaen, om allen, die zich met zyne vrystelling onledig hadden gehouden, in oogbeschouw te nemen, zag nu eerst de moeder-overste, die, fier over den invloed, welken zy op de hoofden der boschgeuzen had uitgeoefend, heuren gunsteling glimlachend beoogde. De gryzaert, onderrigt van

heuren voetstap, betuigde haer alle mogelyke dankbaerheid.

Middelerwyl was Beernaerts vergiffenis ter ooren van de ter straet zynde horden gekomen, die het koninklyke slot indrongen, en het door 't geroep: leve Blommaert! deden weêrgalmen. Hunne erkentenis voor 's gryzaerts beschermster was zoo groot, dat zy deze, onder het geleide van de dekenen en ouderlingen, tot aen de poort des kloosters vergezelden, alwaer de nonnen en Blondina haer in stoet ontvingen.

Beernaert ook, kon zich aen de liefdebetuigingen der menigte niet onttrekken: men hief hem in de hoogte, droeg hem in de armen tot aen zyne woon, en de geheele stad aenzag 's mans verlossing en de beheersching van Blommaert, als een middel van overeenkomst tusschen de opgeligte priesteren en de nieuwgezinden.

XIII.

De goddeloozen hebben het zwaerd uitgetrokken, om te slagten die opregt van wezen zyn.

Ps. XXXVII.

Myne lezeressen zullen zich welligt nog herinneren, dat vader Beernaert, vooraleer Blondina met den slag bekend was, die haer van den lieveling harer ziel moest afrukken, de maegd vertroostte, met te zeggen dat de Span-

jaerts eerlang het land weêr zouden beheerschen, en dat hunne terugkomst aen menige minnares het grootste genoegen verschaffen zou.

Dit gezegde zag men gedeeltelyk door de tydsomstandigheden bewaerheid, en de opstandelingen werden in meest al de steden van Vlaenderen, overrompeld en verslagen.

Beernaert, schoon een warm Koningsgezinde, vernam met afgryzen de zware straffen, die men de muitelingen deed onderstaen. By dit afgryzen voegde zich de vrees, dat de Spanjaerts zyne moederstad weêr overmeesteren, en de, er vroeger gepleegde gruwelen, vernieuwen zouden. Die vrees werd by den gryzaert des te grooter, om dat de Audenaerdsche bevelhebber, door zyne bevredigende maetregelen, 's mans achting ten hoogste verworven had.

Voegen wy hier by, dat Blondinas neiging tot het kloosterleven, Beernaert ook eenige achterdocht begon te geven, daer hy de vurigheid van 's meisjes vroegere liefde kennende, zich nu inbeeldde, dat Pedro, misschien niet gesneuveld zynde, in Audenaerdes muren na de opoffering zyner minnares zou kunnen weêrkeeren.

Hoeverder de Spaensche krygsmannen Vlaenderen indrongen, hoemeer die gedachte Beernaerts geest ophield. Overal deed hy navorschingen nopens zynen gunsteling, en overal

zeide men hem, dat de jongeling, wel is waer, gevaerlyk gekwetst, door de twee visschersknapen was weggedragen, doch niemand kon diens dood verzekeren, of het huis aenduiden waer de pagie verborgen was geweest.

Beernaert gaf zyne zusteren kennis van zyn kommer: deze baden hem er geen enkel woordje van te reppen, zeggende, dat de maegd die liefde reeds vergeten had, en zich, met vast voornemen, tot hare nieuwe roeping bereidde.

Beernaert beloofde het, doch besloot zich naer Gent te begeven, om verder met het lot van den lyfknaep des Gouverneurs bekend te worden.

Hy nam er de nauwkeurigste inlichtingen, en men zeide hem dat jonker Pedro, uit een huisje, dicht aen het Spanjaertskasteel staende, was weggevoerd. Meer kon hy voor het oogenblik niet vernemen.

Echter, na menigvuldige en onvermoeibare navorschingen klopte hy aen eene hem aengeduide stulp, en tot zyne groote verwondering, vond hy er eenen vriend zyner jeugd. Deze was een Audenaerdist, dien de twee visschersknapen, na de belegering van het slot, opgezocht hadden, en aen welken zy, uit Beernaerts naem (want zy hadden den hospes van onzen gryzaert gesproken), eene schuilplaets voor eenen van deze hartsvrienden hadden gevraegd, die deerlyk gekwetst was,

en voor wiens verbergen zy den huisbewooner rykelyk betalen zouden.

Toen de man zyne deur opentrok, sloeg hy de handen te samen, en riep met vreugde: - Gy zyt Tobias Beernaert, of zoo niet, is 't zyn geest!

- Ja ja, ik ben Beernaert, sprak de gryze, en gy zyt Albinus Stortewagen, myn oud gebuer.' En de twee vrienden wierpen zich in elkanders armen, en omhelsden zich broederlyk. Zy waren zoodanig bewogen, dat ze sprakeloos in deze houding bleven staen.

- Hoe! gy zyt Beernaert? hernam weldra de bewooner van het huisje, terwyl hy den gryzaert tot by zyne vrouw leidde; gy zyt Beernaert, dien ik sinds twintig jaren niet meer gezien heb; Beernaert, de boezemvriend myner jeugd, welken ik, vóór de aenkomst der twee jongelingen, die my tyding van u bragten, reeds lang dood meende te wezen, en dien men, slechts nu eenige dagen geleden, my nog verzekerde het slagtoffer zyner menschlievendheid voor den lyfknaep geweest te zyn! ô, Tobias! Tobias!' riep hy met verrukking, en hy sloot den gryze nogmaels in de armen.

Na eenige wederzydsche uitboezemingen van vriendschap, vroeg Albinus de rede van Beernaerts aenkomst te Gent. Deze verhaelde ze hem, en de hospes, 's gryzaerts geest willende bevredigen, zeide dat de knaep (zoo

noemde hy Pedro), vóór zonnenondergang van den morgen, die de belegering van het Spanjaertskasteel volgde, door vier getrouwe mannen in een schip gedragen was, vanwaer men hem, ingezien zyne wonden niet gevaerlyk waren, naer Spanje vervoerd had.

- Hemel! zuchtte Beernaert, mogt ik Blondina die gelukkige tyding mededeelen!

- Maer wie is die Blondina, waervan gy met zoovele belangstelling spreekt?

- Wel, de dochter van jonker Mahieu, de nicht van onzen achtbaren pater, die door Zyne Majesteit, Philips den tweede, tot bisschop van Deventer benoemd werd, doch 's Konings gunst weigerde, om dat zyne hooge jaren hem niet toelieten dit eervolle ambt te bekleeden. Gy kent die familie. Blondinas moeder, God beware hare ziel, strekte al de vrouwen van Audenaerde ten voorbeelde; en heur eenig kind, een beeld van schoonheid, een engel van zachtmoedigheid, in één woord, een schepsel, die al de gaven, al de bevalligheden, al de godvrucht verzamelt, welke men wenschen kan, dit meisje, zeg ik, was smoorlyk verliefd op den jongen pagie, dien gy in uw huis hebt verborgen.

- En zou het dien engel niet aengenaem zyn te vernemen, dat heur minnaer reeds van zyne wonde hersteld moet wezen? vroeg de vrouw van Albinus, misnoegd om dat

Beernaert al die bevalligheden aen het meisje toeschreef, zonder één woord te reppen van haer, die al het mogelyke insgepannen had, om zich ten opzichte des gryzaerts beleefdelyk te gedragen.

- Ongetwyfeld, beste vrouw, zei Beernaert, doch ik durf het op my niet nemen haer die nieuwstydingen mede de deelen, om dat ik niet verzekerd ben dat de lyfjonker nog immer te Audenaerde zal komen, en ook om dat de maegd een ander besluit genomen heeft.

- Indien gy haer met de gesteltenis des jongelings bekend maekte, sprak Albinus, ze zou de kap op de haeg kunnen werpen, en vruchteloos haren lieveling blyven opwachten, die, zoo ge verklaert, haer eeuwige trouw heeft beloofd, en misschien in de onmogelykheid zal wezen, zyn woord gestand te doen. Wat meer is, in de eerste jaren der jeugd, draegt een jongeling niet altyd die bestendige liefde, die men wel zou wenschen. Wie weet of een Kastiljaensch meisje, door hare aenlokkende bevalligheden, de openhartigheid en zedigheid onzer Vlaemsche vrouwen by den pagie niet zal doen vergeten. Ook is Blondinas proefjaer nauwelyks ingetreden, en indien zy het voorwerp der zuchten heurs minnaers blyft, zal deze, met de eerste gelegenheid, Vlaenderen weêr indringen, en hy kan zyne hartvriendinne nog, vooraleer zy gelofte

van zuiverheid gedaen hebbe, tot echtgenooten vragen.’

Na dees gezegde, dat Beernaert rypelyk overwoog, en ten grooten deele goedkeurde, deden onze twee vrienden zich honderde wederzydsche vertrouwelykheden en vragen. De avond was, onder het nemen van den maelyd, reeds lang gedaeld, en de vrouw van Albinus, die Beernaert als vriend heurs echtgenoots had ontvangen, bad den man in haer huis te vernachten. Dit aenbod werd aenvaard, en de gryzaert drukte zynen vriend de hand, wenschte den goeden avond aen deszelfs gemalin, en betrok het hem beschikte vertrek, welks deur de gediensstige vrouw toesloot, en uitriep: - Goeden avond, vader Beernaert.

- Dat ziet er een goed man uit, Albinus, sprak ze, zoodra zy den dorpel weêr afgestegen was, en terwyl zy het oorkussen van hare slaepkoets opschudde.

- Een waerlyk braef en deugdzaam man; wy zullen er morgen vroeg van spreken, vrouw. Ik ben vermoeid van klappen,’ zei Albinus, stak de armen omhoog, geeuwde overluid, trok zyne tyken slaepmuts voor de oogen, en ronkte reeds, terwyl zyne weêrhelft nog bezig was met hare nachtijk aen te stroopen.

Nauwelyks had Beernaert zyne lamp op een eiken koffer neêrgezet, of hy sloeg de oogen door zyn slaepvertrek. By het zicht der kostbare tapyten, die de wanden bekleedden, be-

rimpelde een lach van herinnering aen gelukkiger tyden zyn gelaet. Hy nam de lamp weêr in de hand, ging de kamer rond, en kon, als het ware, zyne oogen niet verzadigen. Hy glimlachte nogmaels, en die lach werd eerlang door eenen zucht opgevolgd.

Na zyne bede ten Hemel gestuerd te hebben, legde hy zich ter rust, en kon, door al te levendige inbeeldingen gekweld, den slaep niet vinden. Honderde malen besloot hy, in weêrwil der beloften aen zyne zusteren gedaen, Blondina de gelukkige tyding mede te deelen, die hy nopens Pedro vernomen had, en steeds veranderde hy van beslissing, uit vrees dat de maegd zich met ydele hoop kon streelen, dat ze van haer voornemen afzien zou, dat hy zich van wege de moeder-overste ondank op den hals kon halen, en dat Blondina misschien vruchteloos de terugkòrst van Pedro zou afwachten. Van een anderen kant, de gedachte eener te laettydige terugkomst van Pedro, de kommer, die dezen zou grieven, en Blondinas eeuwige smarten, doorvlymden meer dan ooit zyne ziel. Hy werd hoe langer, hoe radelooser.

Na vruchteloos den slaep te hebben afgewacht, besloot hy den raed zyner zusteren te volgen, en de maegd in de gedachte te laten, dat Pedro hare liefde op aerde niet meer deelen kon, en in den schoot der eeuwigheid rustte.

Ter nauwer nood kondigde eene flauwe schemering aen, dat de dag aenstaende was, of hy rees van zyn bed op, wenschte den goeden morgen aen zynen gastheer, alsook aen diens vrouw, en terwyl hy zich bereidde om zyne stappen huiswaerts te rigten, kon hy niet nalaten het verhael te doen van het voorwerp zyner bewondering des vorigen avonds.

- Gisteren, sprak hy, heb ik eene aengename verrassing gevoeld, by het zien der tapyten, die de wanden van myn slaepvertrek omringden. 't Is eene der natuerlykste teekeningen, die ik ooit vervaerdigd hebbe, en een der schoonste tapyten, die in de fabriek van meester Adriaen geweven zyn.

- Is het een tapyt van Blommaert? vroeg Albinus nieuwsgierig.

- Zeker; 't is hetzelfde over welks modellen de goede Keizer Karel my hartelyk geluk wenschte: 't verbeeldt het huwelyk van Adriaen Blommaert, de geboorte van den Audenaerdschen bevelhebber, en het genoeg dat de opvoeding van het knaepje den ouderen baerde. De man, die in 't midden staet, en het pas geboren kind uit de armen zyner vrouw ontvangt, is het levendige portret van meester Adriaen, en die ter linker kant des vaders, ben *ik!* Herkent gy de speelgenooten uwer jeugd niet meer, Albinus?

- Wel, wel! 't is waer, als ge 't my zegt, sprak deze: wie zou er ooit aen gedacht heb-

ben? Sinds dat het tapyt te mynent is, heb ik het menigmael bezichtigd, en 'k wilde de personaedjen steeds erkennen, doch nooit kon ik my inbeelden dat het vrienden waren. ô Beernaert, Beernaert! wat ben ik te vreden zulks te vernemen; van heden af zal het my meer en meer dierbaer worden. 't Bekleedde, vóór de belegering van het Spanjaertskasteel, het kabinet des bevelhebbers, en de bondgenooten wilden het aen flarden scheuren, om dat ze vermeenden dat het de geboorte van onzen tegenwoordigen Koning verbeeldde!'

Dit gezegde perste Beernaert een glimlach af. Nu nam hy afscheid van zynen vriend en diens vrouw, kwam naer zyne moederstad weêr, en verhaelde am zyne zusteren al wat hy nopens den pagie vernomen had, alsook zyne ontmoeting met Albinus. Hy liet niet na de beschryving van het tapyt te doen, 'twelk, ofschoon voor myne lezeressen van weinig belang, hem vreugdetranen kostte.

Eenige dagen waren sedert 's mans terugkomst verlopen, en hy zag met eene soort van vrees, dat Blondina in de volstreckte onwetendheid bleef rakende Pedro. De rust was in Audenaerde hersteld, en er werden maetregelen genomen, om de priesters en regeringsleden uit de boeijen te slaken, toen men het gerucht verspreidde, dat de Spaensche horden herwaerts aenrukten, om de stad weêrom onder de afhankelykheid van Philips te stellen.

Deze tyding bragt de boschgeuzen in verwarring. Vooraleer de vlugt te nemen, vierden zy den toom aen hunne bloedzucht, en ontmaekten zich van de gevangene priesters, en van eenige der byzonderste burgers en stadsraden. De verslagenheid was algemeen, doch niemand durfde die gruwelen beletten, en Blommaert, welke met eene nieuwe zending tot den Prins van Oranje afgevaerdigd was, kwam slechts by tyde in zyne moederstad terug, om den Burgemeester en een deel der regeringsleden te redden^(a).

Toen de Spaensche beheerschers Audenaerde indrongen, stelde Beernaert zich, met ontdekte hoofde, op eene steenen zitbank, die digtby stads valpoort gemetseld was, en aenschouwde, één voor één, de intredende Koningstroepen. Hy verwachtte zich gestadig aen eene ontmoeting met jonker Pedro, voelde zyn harte kloppen by het zicht van elken kryger, die zich door zyne uitrusting van het gemeen onderscheidde, en zuchtte iedermael dat hy in zyne meening te leur gesteld was.

- Dáér is hy, goede God!' sprak de man tot zich zelve: hy sprong, met al de snelheid der jeugd, van de zitbank waerop hy

(a) Men zie voor het historische dezes verhaels myn *Kapitein Blommaert of de Boschgeuzen te Audenaerde*.

stond, drong door de menigte, en naderde, in uitzinnige vreugde, het voorwerp zyner wenschen: - Jonker Pedro! jonker Pedro!' schreeuwde hy, den kryger toeschietende, welke den gryzaert met eene soort van medelyden bekeek!

Beernaert zag, tot zyn groot misnoegen, dat hy zich vergistte; hy verstrekte eenige krygslieden en straetjongens ten spot, en ging, nadenkend en met gebukten hoofde, naer zyne haerdstede terug, alwaer Blondina nogmaels het voorwerp zyner kommernis werd.

Dagen en maenden verliepen zonder dat Beernaert iets verders over jonker Pedro vernam. Hy was genegen om de gedachte te koesteren dat de pagie zyne hartvriendinne vergeten had, en de kommer, dien hy over het lot dezer laetste gevoelde, verdween allengskens. Hy begon zelfs eenig behagen in de aenhoudende onderwerping der maegd te vinden, die toebereidselen maekte, om het nonnekleed aen te trekken.

Hy moedigde ze aen, deelde in de vreugde, die de abdis en zyne zusteren by het onwederroepelyk besluit der maegd betoonden, en uitte nog gestadig den heimelyken wensch, dat jonker Pedro nimmermeer Audenaerde zou komen bezoeken, ten einde Blondinas opgetogenheid tot den Heere door geene hartscheurende herinnering te kwellen.

Het proefjaer, na welks verloop er tusschen Pedro en zyne geliefde eene eeuwige hinderpael moest gesteld worden, was voorby. Beernaert en zyne zusteren gaven een laetste bezoek aen de wereldsche Blondina, en zagen in 's meisjes opoffering de bron van haer geluk! Maer, belaes!...

XIV.

Als gy den Heer uwen God eene gelofte doet, zult gy niet uitstellen die te volbrengen. Is 't dat gy lang beidt, zoo zal zulks u tot schuld aangerekend worden.

DEUT. XXIII.

Schoon Blondina het vast voornemen gemaekt hadde, heure dagen in het klooster van Maegdendale over te brengen, en slechts aen Pedro dacht als aen een voorwerp, dat op aerde haer geluk niet meer kon uitmaken,

vestigde de jongeling steeds zyne hoop op haer. Henrik gaf hem geen kommer meer: de zorgen die de maegd hem had togedragen, de angst, welken zy tydens zyne gevangenschap onderstaen, en de zachte liefdedoorden, die zy hem toegestuurd had, bleven hem onuitwischbaer in het geheugen. Geheel aen zyne droomen overgelaten, dacht hy soms nog het meisje te ontwaren, die zich voor het zwaerd zyns onverbiddelyken medevryers wierp, om het leven heurs minnaers te bevryden.

- ô Zeker, riep hy dan, zeker denkt zy ook gestadig aen my: hare blikken worden dikwerf op myne beeldtenis gevestigd, en hare wenschen rigten zich tot my, want ik ben de verkoorne heurer ziel. Zy is aen de aerdsche vrouwen niet gelyk, wier liefde ydelheid is, en wier betuigingen van min, door een teederen mond uitgesproken, doch door het harte niet gevoeld worden. Neen! nooit bezoedelde logentael die bekoorlyke lippen. Zy heeft my hare ziel geschonken, die altyd voor andere liefde koud blyven zal.'

En de jongeling, al zyne trouw stellende in Blondina, zag met ongeduld het oogenblik te gemoet, waerop heure hand hem zou aangeboden worden.

Hy wist niet, de rampspoedige, dat de tyd zoo dringend, en dat de dag heurer opoffering door Blondina zelve bepaeld was.

Eindelyk verscheen dit langgewenschte oogenblik. De kapelle van het klooster werd met geestelyke zinnebeelden omhangen; de nonnen in wit gewaad, zaten knielend in het koor; een zetel, die de jonge boetelinge moest ontvangen, stond in haer midden, en de priester wachtte op het altaer de bruid Jezus af.

In eens werden de hoofden van de ter kerk zynde menigte met nieuwsgierigheid naer de ingangdeur gewend; een dof rumoer borst los, en: - Zy is daer!' was aller woord.

Inderdaed de abdis, gevolgd door zuster Clara, leidde de maegd, die de oogen ten gronde geslagen hield, aen de hand, en bragt ze tot voor de voeten des priesters.

- Hoe schoon! ô! hoe schoon!' suisde eene stem; en allen, als versteend by het zicht van Blondina, herhaalden onwillig: - Hoe schoon! ô! hoe schoon!'

Blondina, wier gitzwarte lokken op hare lelieblanke schouderen golfden, scheen, in hare kostbaerste kleederen opgetooid, de Moeder Gods in schoonheid te evenaren. Een band, met de fynste steenen bezaeid, glinsterde op haer voorhoofd; een wit kanten kleed, zinnebeeld van zuiverheid, omsloot hare tengere leden, en een groene halsdoek, wiens kleur 's meisjes hoop op troost en zaligheid kenschetste, en met gouden franjen omzet,

haer op de knien zwierde, gevoegd by die zedige houding, verrukten de omstaenders.

Slechts een enkele scheen in die algemeene bewondering niet te deelen, want hy lonkte de maegd met medelyden aen, en een zucht, dien hy te laet weêrhouden wilde, ontvloog hem met den naem van: Pedro!

Margaretha, die deze uitroeping hoorde, stiet met haren elleboog tegen 's mans rug, en wekte hem, door hare gebaerden, tot zoetere gewaerwordingen op. Beernaert - want 't was aen hem dat de naem van den pagie ontsnapt was - schudde stilzwygend met het hoofd, en zyne blikken eerst op Blondina, dan op zyn gebedenboek vestigende, bad hy, met volkomene onderwerping.

Blondina knielde reeds, met saêmgewouwen handen, voor de voeten des priesters. Deze schetste, door eene zielroerende aenspraek, het geluk af dat de Godsdienst den mensch op aerde schenkt, en legde den aenhoorders het genoeg uit, dat eene maegd, die heur harte vroeger door wereldsche liefde had voelen ontvlammen, smaken moest, wanneer zy zich waardig vond, haren God, de bron van troost en vreugde, tot bruidegom te nemen.

Na deze herderlyke aenspaek, die eenen traen uit alle oogen lokte, en een zucht uit ieders borst opstygen deed, nam de Godsdienaer de hand der maegd, en leidde haer tot in het midden des koors, alwaer zy zich

van hare versierselen ontmaken moest, en de wereld met hare ydelheden afzweeren.

Blondina, met al den moed beziend, dien een meisje in dergelyke omstandigheden bezitten kan, hief handen en oogen hemelwaerts, om Godes zegen af te smeeken. En even alsof een engel haer boodschapte dat heure bede met welgevallen aenhoord, en zy onder de vrouwen verkoren was, bestemd om zich door een eeuwige verbindtenis aen haren Heiland te hechten, rees een glimlach op heure lippen, en hare wangen werden met een purperblosje verhoogd.

De band, die haer hoofd omklemde, werd zonder aarzeling afgerukt, en aen zuster Clara overhandigd, welke de zyden hairlokken heurer vriendinne, onder de kryschende snede eener schaer drukte. Beurtelings ook werden de groene halsdoek en het kanten kleed, als onwaardige sieraden van eene Godzalige maegd, door nonnekleederen vervangen.

Iets dat Blondina boven alles kostbaer bleef, en haer zoo menigen traen van zoetere herinnering had afgeperst, moest nu ook vernietigd worden. Zy drukte de hand tegen den boezem, en bleef in radeloosheid verzonken. Zich van dit voorwerp ontmaken, was voor haer eene hoofdzaak. Deze gedachte verwekte haer eene trilling door al de ledematen, de roozenkleur harer wangen verdween, hare lip-

pen werden paersblauw als die eener stervende, en de maegd droeg het medelyden van al de omstanders weg, welke zich op de banken plaetsten, om te zien wat er omging.

Echter moest Blondina een besluit nemen: de tyd was dringend, en de priester opende reeds de lippen, om haer de oorzaak dezer radeloosheid de vragen, toen zy, al den mogelyken moed vergaderende, met een gil uitriep: - Ik moet er van afzien!...'

Een dikke traen glydde langs heure wangen; zy stak de hand onder het nonnekleed dat haer reeds den boezem prangde, haelde er het voorwerp harer onthutsing uit, en - wierp het verre van zich weg.

't Was het portret van Pedro dat aen Beernaerts voeten rolde!

Ween, ween Blondina! beweene den jongeling uwer liefde hoogst waerdig! ô! Indien ge wist wat grievende smarten zyne afrukking van u hem kostte, hoe hevig dit hart klopte, en hoe menigen nacht gy het voorwerp geweest zyt zyner zuchten, dan zoudt gy zeker die beeldtenis aen uwe boezemkloppingen niet onttrekken!...

De bede des priesters was ten einde, en de maegd, afgescheurd van het portret haers minnaers kreeg haer vorige kalmte weder, De plegtigheid werd voortgezet, en na dat Blondina al de vragen des herders had beantwoord, leidde deze haer op het altaer. Zy drukte

hare vingers op het Evangelieboek, en de woorden des Godsdienaers nazeggende, sprak zy: - Ik zweer alle ydelheid af: mynen God, wien ik heden myne maegdelyke zuiverheid opdrage, neem ik tot bruidegom aen; myne gedachte zal ik van alle wereldsche krankheid aftrekken, en, met de genade des Hemels nooit meer...'

Hier bleef de maegd sprakeloos. 's Priesters laetste woorden verpletterden haren moed: toch vervolgde zy langzaam: - En met de genade des Hemels, zal ik nooit meer aen Pedro denken!...'

De mensch wikt, en God beschikt: ook wist de rampzalige niet dat de liefde dikwerf vuriger is dan de wil eens stervelings, en dat de verkoorne heurer ziel, zich eerlang voor haer vertoonen zou, en haer doen gevoelen dat heur hart door wereldsche liefde nog moest ontvlammen.

Nauwelyks had zy belofte van zuiverheid gedaen, of een geschreeuw werd aen de kerkdeur opgeheven. Blondina viel als levenloos achterwaerts over, op de trappen des altaers, en de naem van: Pedro! klonk schrikkelyk in de ooren der verbaesde menigte.

De lyfknaep, die by zyne aenkomst in Audenaerdes muren, de beslissing van Blondina vernomen had, was spoedig naer het klooster van Maegdendale gesneld, sprong als een zinnelooze door de geloovigen, wierp zich in het

midden des koors, en werd als verlamd by het zicht der nonnekleederen waarmede Blondina opgeschikt was. Hy twyfelde aen de voltooiing der opoffering, en keek rond zich, alsom de omstanders af te vragen of hy nog gelukkig kon zyn, toen Beernaert, die ook in het koor snelde, hem bedeesd toeriep: - ô Jonker, jonker! 't is te laet!...'

Pedro voelt zich de overbyvende krachten als ontzinken: hy valt nevens Blondina, die hy, om ze van den grond op te rigten, reeds in de armen drukte, en geeft zich aen de bitterste droefheid over!

Gemakkelyk kan men zich de verwarring der geloovigen inbeelden: iedereen liep, om deze ramspoedige verloofden van naby te zien. - Hoe schoon! ô! hoe schoon!' riepen de mannen nogmaels, de bezwymde zuster beoogende, en de vrouwen, die ter nauwer nood den vreemdeling aenschouwen dorsten, wiens bitter gesteen en verwilderde blikken haer het hart scheurden, zuchtten in stilte, en betreurden het lot der minnelyke Blondina, die door hare medezusters weggedragen werd.

Pedro, die de maegd aenzag als een voorwerp, waervan men hem ten onregte afscheuren wilde, kiemde er zich aen vast, en riep gestadig: - Zy is my! zy is my!' en 't was met moeite dat de priester, bygestaen door Beernaert, dezes zusteren en Jacoba, den

jongeling weêrhouden kon. Hy vertrouwde dien aen de zorg des gryzaerts toe, welke Pedro naer zyne woon deed dragen, en hem op eene bedkoets plaetste, alwaer hy geen teeken van leven meer gaf.

Geheel den dag, zaten Beernaert en zyne twee zusteren rond den schildknaep. Hy scheen voor eeuwig aen de wereldsche ellenden onttrokken, toen een dof geluid, dat uit zyne borst kwam, de byna verlorene hoop zyner bezorgers een weinig versterkte.

Margaretha stond langzaam op, doch Beernaert, die 's jongelings rust eerbiedigen wilde, trok haer by het kleed, en aanzocht ze, met eene hoofdschudding, geene de minste beweging te doen.

De oude vrouw willigde het verzoek haers broeders in, en niets, dan een, van stond tot stond, slecht onderdrukte zucht, brak de stilte af, die in het klooster, by voortdoring, heerschte.

De nacht begon reeds voor de eerste schemering van den dageraad te verdwynen, en bragt eene aengroeijende klaarheid in het vertrek, toen Pedro schielyk wakker werd.

Gelyk de rampspoed, die ons op het harte drukt, steeds tegenwoordig is aen ons geheugen, was de troosteloze minnaer, zoodra hy de oogen had ontloken, van droefheid overstelpt. Hy borst in hevige klagten uit, en het: - Wee! wee my, rampzalige!' dat hy

met schrik aenhief, drong in het harte van de rond hem staende personen.

- Wees bedaerd, jonker! de Hemel heeft balsem om het smartelykste leed te verzachten: stel uw trouw op God, die ons allen tot geluk geschapen heeft; hy zal u vreugd in uwe droefgeestigheid verzenden.

- ô Vader! spraekt gy waerheid; kon ik nog, op aerde het geluk vinden, dat ik met Blondina meende te deelen!...?

Weldra vervolgde hy op eenen toon, die het medelyden zyner aenhoorders sterk opwekte: - Blondina, die my onvergankelyke liefde zwoer, Blondina, voor wie al myne gedachten, al myne zuchten, al myne droomen waren, heeft my kunnen begeven!... Ik beminde haer zoo vurig; nooit dacht ik dat hare liefde in myne afwezigheid verflauwen kon! Nu, zie ik helaes! dat ik in myne meening te leur gesteld ben!

- Jonker! in Godes naem! hernam Beernaert, aenzie Blondina niet als eene ontrouwe ten uwen opzichte. Indien gy wist, hoeveel pynlyke stonden zy doorworsteld, hoeveel zuchten uwe afwezigheid haer gekost, en hoe zeer zy uwen aengekondigden dood beweend heeft, dan zoudt ge zeker heure opoffering haer niet ten kwade duiden!

- ô Vader, vader! uwe woorden vertroosten my. Zeg dat Blondinas liefde voor my niet ver-

doofde, dan zal het leven my misschien nog verdragelyk wezen.’

En de gryzaert verhaelde alles wat hy rakende de zaak wist.

- Edelhartige maegd! zuchtte de jongeling voort, gy die bestemd waert om my het zoete des levens te doen smaken, zult my nu het bittere des kelks tot den laetsten druppel doen ledigen? Waerom hebt ge my uit de handen der opstandelingen getrokken, en u, als een schild, voor my geworpen, wanneer de snoode Henrik my het hoofd doorklieven wilde? Waerom hebt ge my ooit uwe liefde geschonken, en de myne met teederheid aenvaard? ô! Gy hebt my het ware geluk doen kennen, om my uw verlies des te drukkender te maken!... Wilde de goddelyke Voorzienigheid my tot zulke rampen niet schikken, dan moest zy.....

- Jonker! mor niet tegen de wetten des Hemels: God alleen kent de geheimen zyner slagen. Hy heeft u willen beproeven; indien gy u op hem betrouwt, zal hy eerlang verzachting aen uw lot brengen, en u eene andere maegd.....

- Kan ik nog smaek rapen in die wereldsche vrouwen, die my nooit over Blondinas verlies schadeloos kunnen stellen? Neen! schoon, zy al hare bekoorlykheden vereenigen, om de harten der mannen te boeijen, zullen zy nooit

het myne voor haer meer voelen kloppen. Hoe verrukkend was niet die stem myner beminde, toen ze my liefde..... eeuwige liefde toezwoer; en die blikken, welke my als verhemelden, en die bevalligheid, en die Vlaemsche openhartigheid, welke my Blondina als eenen gezant van hier boven vertoonden!

- Blondina zal gelukkig zyn jonker! zei Margaret ha, die tot dan toe sprakeloos hy den schildknaep was blyven zitten.

- Gelukkig? herhaelde deze, alsof hy aen het gezegde der oude vrouw twyfelde; gelukkig! gave God dat die opoffering haer op aerde heil verschaffen kon!

- De Godsdienst zal haer te stade komen; van u verwyderd, zal ze hare vorige rust hervinden, antwoordde de gryzaert.

- Vader! denkt gy dat ik haer begeven zal, om myne dagen elders voort te gaen slepen? Ik neem den Hemel tot getuige, dat ik nooit Audenaerde verlaten, en hier den dood afwachten wil. Ik weet dat Blondina van my voor eeuwig is afgerukt, dat zy hare gedachte op my niet meer mag laten weiden; toch zal de hoop, dat ik die bevallige stem in het klooster den lof des Heeren zal hooren uitgalmen, myne krachten versterken.

‘Margaretha, ging hy voort, gy die my als eene moeder bemint, wend u tot de maegd myner achting waerdig. Zeg haer dat ik nimmer voor aerdsche liefde meer gevoelig zal zyn,

en dat heur besluit, schoon hartgrievend voor my, het noodzakelyk gevolg was harer aengekleefdheid aen heuren minnaer. Ga, beste vrouw; zeg aen Blondina, dat zy in de wereld iemand gelaten heeft, die de verhevenheid van haer karakter kan waerden.

Geef haer myne beeldtenis weder, sprak hy op een levendiger toon, zich tot Beernaert keerende. Zeg haer Margaretha, dat zy ze niet meer op het harte, doch nevens die van heur tegenwoordigen bruidegom plaetse, op dat zy zich in hare bede myner herinnere. Vraag haer den vingerring, dien ze van hare moeder, by derzelver afsterven ontving, en my beloofd heeft: 'k zal hem gestadig op my dragen, en toen de rampen, die my overladen, het graf voor my geopend hebben, zal haer die weder toevertrouwd worden, en ik - zal ze in den Hemel afwachten.'

Margaretha liet deze bede niet onverhoord, en de jonge lyfknaep vond eindelyk eenige verzachting in de vermaningen van den deugdzamen Beernaert.

XV.

Verlust u in den Heere, zoo zal hy u geven de begeerte uwes harten.
Ps. XXXVII.

Blondina was ter nauwer nood in haer celleken gedragen, of zy werd hoogst ongelukkig. De abdis, die al het mogelyke inspande, om de tranen harer nicht te stelpen, zag haer poogen verydeld, en verwyderde zich ten

uiterste bedroefd, aen zuster Clara de zorg overlatende 's meisjes harte op te beuren.

Clara, die heb zich tot schuld begon aen te rekenen, den trek harer vriendinne tot het kloosterleven opgewekt te hebben, voelde bittere knaging van geweten, en wist niet hoe te beginnen, om zich van de haer opgelegde taek te kwyten. Zy voegde hare tranen aen die van Blondina, en beide vervulden het vertrek door heur gesteen, toen de aenkomst van Margaretha in het klooster haer werd aengekondigd.

Blondina poogde eene geschikte houding te nemen, en Clara sloop uit het vertrek, terwyl men de deur opende, om er de oude vrouw in te laten, by wier zicht Blondina geen enkel woord kon uitbrengen.

- Heb geduld, jonkvrouw, stamelde Margaretha, O.L.V. ten Walle zal u bystaen en vertroosten!

De maegd bekeek spytig het nonnekleed dat haer bedekte, en, als had zy willen aenduiden, dat hare smarten slechts in het graf konden eindigen, deed zy met het hoofd een teeken van vertwyfeling, terwyl zy hare natte oogen styf op Margaretha hield gevestigd. Na een weinig aerzeling, waegde zy het echter te vragen of jonker Pedro gelukkig was.

- Ik denke dat hy het eerlang wezen zal, jonkvrouw! Uwe opoffering heeft zyne ziel

tot wanhopens toe getroffen; de verrekening, die wy hem gaven, dat geene ontrouw, doch slechts het gerucht zyner dood, u van hem afgerukt heeft, troostte hem een weinig. Hy zal, zoo hy zegt, tegen den wil Gods niet morren; en schoon de tydelyke scheidpael, die tusschen u-beide bestaet, hem zeer drukkend valle, zal hy zich in zyn lot trachten te gedragen. Zyn gezicht moet u onttrokken worden; de Almogende heeft het zoo gewild, doch Hy gebiedt niet, dat de onschuldige herinnering aen vroegere tyden, uit uwe gedachte gebannen worde: dit portret.....

- ô Neen, neen, Margaretha! de Hemel mogt het my ten kwade duiden!... Bewaer het voor my... die aenraking, die beschouwing zouden myne gedachte boeijen, en ze van myn hemelschen Vader aftrekken. Ik kan het niet aenvaerden!'

En de ongelukkige drukte reeds in hare zinneloosheid dit geliefde beeld tusschen de vingeren. Echter gevoelde zy hare dwaling; en alsof zy eene berispelyke daedzaak had begaen, bad zy om vergiffenis.

Margaretha aenschouwde de maegd met kommer en diep stilzwygen. Blondina, zich meer en meer aen hare treurigheid overlatende, riep hartstogtelyk uit: - ô God, myn bruidegom! 'k heb grootelyks tegen u gezondigd: Pedro heeft myn hart overwonnen, en nooit zal ik hem kunnen vergeten!...

- Jonkvrouw! de tegenspoed, dien men op aerde heeft, is steeds de voorbode van 't geluk dat wy later moeten smaken. Behoud het portret, dat jonker Pedro my gelastte u weêr te behandigen, en mengel zynen naem, als dien eens engels, in uwe bede. De jongeling, die slechts ook aen u, als aen eene, der wereld afgestorven, vriendinne denken mag, smeekt u dit afbeeldsel, als een voorwerp van zaliger gedachtenis, te bewaren. De vingerring, die u door uwe moeder, ten teeken van kinderlyke herinnering, geschonken werd, wordt door hem hoogst verlangd; geef hem dien, en gy moogt verzekerd zyn, dat gy hem zult vertroosten.'

De maegd aezelde eerst Margarethas verzoek in te willigen; doch door deze sterk aengepord, legde zy de gewetenszaak, welke zy zich eerst uit de verwisseling van die kleinooden gemaekt had, van kant, en nam den afgesmeekten ring uit een kistje. Vooraleer dien aen Margaretha te behandigen, liet zy er de oogen met eene soort van teedere geheugenis op vallen, en het woord: Moeder! ontvloog haer pynlyk.

- Die ring, sprak Margaretha voort, terwyl zy hem met zorg verbergde, zal het zinnebeeld der verbinding uwer zielen zyn, en, vóór de dood een einde aen Pedros smarten brenge, zal hy u weêrgestuurd worden.'

De gedachte van sterven viel Blondina zwaer:

zy zegde aen de oude, dat ze dagelyks het heil van jonker Pedro zou afbidden, doch dat, indien de goddelyke Voorzienigheid haer vóór den pagie uit het midden dezer aerdsche ellenden trok, zy hem ook dit afbeeldsel weêrgeven zoude.

By het uiten dezer woorden, klonk de bitterste klagte door de kamer, en schoon Margaretha de maegd troosten wilde, met haer gestadig te herhalen, dat twee zuivere zielen, gelyk de hunne, elkander hierna voor eeuwig aenschouwen en beminnen zouden, kon zy het gewenschte doel niet bereiken.

Zuster Clara, die deze laetste onderhandeling gehoord had, en, uit medelyden voor hare vriendinne, er mede wilde gedaen maken, bood zich in het celleken der lyderes aen. De redekaveling veranderde van toon. Margaretha, innerlyk gelukkig om dat zy Pedros verzoek voldoen konde, wenschte de twee nonnen den zegen des Heeren, en keerde naer hare woon terug.

Blondina, wier hart geen geheim voor zuster Clara kende, verhaelde deze het voorgevallene; en daer het aenvaerden van Pedros beeldtenis haer op nieuw ontrustte: - Clara, zuchtte zy, ik ben eene rampzalige! Dit portret, dat zoo lang de kloppingen myns boezems gevoelde, en voor welks afstand ik al myne krachten heb ingespannen, dit portret, getuige myner liefde voor Pedro, is weêr in myn bozit, en stelt,

als het ware, eene hinderpael aen myne verzoening met mynen goddelyken bruidegom, ô! Had ik dien jongeling nooit gekend; had hy my geene onverbreekbare trouw gezworen, en de myne niet ontvangen, ik zou misschien eenige verzachting aen myn lyden kunnen vinden!’

Zy zweeg, en scheen raed en troost aen hare vriendinne te vragen. Deze, denkende dat het beste middel, om het hart van Blondina te verkwikken, in de opheldering bestond der hoedanigheden van den persoon, wiens verlies de jongere zuster betreurde, schilderde Pedro als een engel van goedheid en zachtmoedigheid af. Echter hield zy er op aen, dat de aerdsche liefde voor de hemelsche plaets maken, en Blondina het ware geluk in hare opoffering zoeken moest.

Op den jongeling terugkerende, vervolgde zy: - Pedros min was te zuiver voor eenen sterveling. De Hemel, als het ware, jaloersch van het genoeg dat ge met den pagie zoudt smaken, heeft u onder zyne Godzalige maegden geroepen, in wier midden gy eerlang de zielerust, die een sterveling u ontnam, weêr zult vinden. Heb geduld, melieve; uw hart behoort uwen hemelschen bruidegom, wiens liefde vuriger en duurzamer is dan die der menschen. Tracht de weinige dagen, die u op aerde geschonken zyn, in vreugde en gerustheid over te brengen; en als de on-

verbiddelyke dood heure kille hand over uwe oogleden eens drukt, dan zal God u in den Hemel, even als hier, onder zyne verkoornen plaetsen.

‘Bewaer de beeldtenis van jonker Pedro onder uwe kleinooden, vervolgde zy: gy hebt ze aengenomen als vriendschappelyke herinnering, en moet ze behouden, om u meer en meer in uwe opoffering te versterken. Dat ze u diene tot eene kastyding: iedermael dat gy ze met welgevallen aenschouwt, denk aen uwen Heiland; overweeg de bittere smarten, die zyne opoffering hem baerde; stel die tegenover de uwe, en de aardsche liefde zal u als eene niettigheid, die ze wezentlyk is, verschynen. Gy zult Pedro niet meer als eenen minnaer aenroepen, doch slechts zynen naem als dien van eenen hartsvriend, in uwe bede mengen.’

Blondina, die deze troostvolle woorden met kalmte had afgeluisterd, meende reeds een deel van het haer voorspelde geluk te genieten: echter was hare ziel te sterk geraekt, dan dat zy den jongeling immer zou vergeten. In een oogenblik van uit- en instroomende overtuiging, kneedt men, wel is waer, het hart der jonge vrouwen als was, maer zoodra deze aen hare vrye bedenkingen overgelaten zyn, nemen de hartstochten de gegroundste overwegingen weg, en worden driftiger dan te voren.

Zóó ging het ook met Blondina; en schoon zy de raedgevingen van Clara stiptelyk volgde, voelde zy helaes! het lot haer van dag tot dag zwaerder drukken, en verzadigde zich by het zicht van Pedros afbeeldsel niet.

Dagen en maenden verliepen, doch Blondina kon hare vorige kalmte niet weêrvinden. Met de rust verdwenen heure krachten, en de maegd verwelkte als eene lelie, die van den frisschen morgendauw en de stralen der zon beroofd blyft!

Op zekeren morgen, dat zy vryelyk aen den jongeling dacht, terwyl Clara eenige beden uit het hemelsch Palmhof oplas, sleepte het klokje der kapelle, dat de nonnen tot de Vroegmetten riep, de aendacht der beide maegden weg. Clara, drukte het zilveren slot heurs gebedenboeks onder den duim, en Blondina vergezelde haer tot in het koor, alwaer de andere nonnen reeds toegekomen waren.

Nog geheel aen hare aerdsche gedachte ten prooi, plaetste de maegd zich op de marmeren trappen van het hoogaltaer, vestigde hare blikken op het Christusbeeld dat boven het Tabernakel stond, en stortte, terwyl de nonnen de kapelle van lofzangen deden weêrgalmen, eene lange bede, waerin zy Hemelzegen voor Pedro afbad.

- ô Jezus! geef my arme en onwaardige zondares, die u als vertrooster myner krankheid, als de schut myner onheilen, en als

den bruidegom myner ziele verkoren heb; geef my de genade om, myne gedachte op u-alleen te vestigen, en doe dat ik als uw trouwe bruid, nimmer den boezem meer kloppen voel, voor dien, welke tot nog toe, myn hart met u verdeelt. Geef hem, ô geliefde Zaligmaker! 't geluk dat hy met my meende te smaken; verban myne herinnering uit zyn geheugen, schenk hem de gerustheid des harten, die uwe uitverkoornen reeds op aerde gevoelen, of dat zyne ziel eerlang voor het aenschyn uws Vaders juiche, en dat de myne er hem vervoege.'

De ongelukkige sidderde by deze gedachte; en, alsof zy eene onbillyke zaak had afgevraagd, veranderde zy eensklaps van smeeking, en vervolgde: - ô Zoete bruidegom! troost der treurige zielen, wiens naem nooit vruchteloos aengeroepen wordt, en die de verholendste gedachten der stervelingen kent, gy weet dat ik, zonder uwe hulp nimmer Pedro vergeten kan! 't Is waer, ik heb op uw heilig Evangelie myne liefde tot hem afgezworen; ik heb u myne gedachte, u myn hart, u myne trouw beloofd: myne bedoeling was zuiver, ô myn bruidegom! en de meening, dat een aersch schepsel zich immer op myne levensbaen zou aangeboden hebben, om u myn hart te betwisten, was verre van my verwyderd. Gy die wist hoe dierbaer Pedro my was, waerom hebt gy hem, ô God! na het oogen-

blik myner opoffering tot my weêrgezonden? Ik ben ten zynen opzichte, even als die eeuwige rampspoedigen, die het hemelsche geluk bewonderen, en er geen deel in mogen nemen. Indien zyne terugkomst ten proeve myner trouw tot u geschiedde, is die proefneming zeker de zwaerste, waeraen men my kon onderwerpen. Myn hart is zwak en krank, ô Jezus! gy-alleen kunt het versterken en genezen: indien ge myne gedachten van Pedro niet afrukt, zal ik hem in myne bede blyven aenroepen, en my meer en meer in het denkbeeld versterken, dat, ofschoon men God tot bruidegom hebbe verkoren, hy het ons tot geene schuld aenrekent, aen aerdsche vrienden te denken.'

Zy bleef, met de natte oogen op het Christusbeeld gevestigd, biddend zitten. Alsof ze door iets, dat hare inbeelding verschrikte, getroffen werd, riep zy, op eenen toon, die al de nonnen sidderen deed: - Genade! ô myn God, genade!' en zy viel in eene krimpachtige beweging op de trappen des altaers.

Al de ter kerk zynde maegden snelden op dit geroep toe. Zuster Clara drukte Blondina in de armen, en zuchtte tot de moeder-overste, die de handen onder een pynlyken gil te samen sloeg: - Hare ziel is te sterk getroffen, dan dat zy ooit in 't kloosterleven het gewenschte geluk vinde!'

Clara sprak waerheid: niemand dan zy

kende Blondinas wee; misschien had geen enkele dier Godzalige vrouwen zich ooit den boezem door het gezicht eens mans voelen kittelen, noch wist hoe hevig de stryd tusschen liefde en pligt de ziel eener maegd doorwoelen kan. Wat er van zy, altyd is het zeker dat geen enkele onder haer de oorzaak van Blondinas smarten raedde, en dat geene gedachte van wereldsche liefde zich by haer opdeed. Clara, die gevoelige, die medelydende maegd, bygestaen door de abdis, leidde Blondina naer derzelve celleken, alwaer zy de krachten der maegd door hare aenmaningen gedurig opbeurde.

Verscheidene uren waren in de diepste droefgeestigheid verlopen, en Clara weende nog over de rampen, die heure vriendinne ontstelden, toen deze vertwyfeld uitriep:
- Er is voor my geene genade, ô beste zuster!

- Stil uw gemoed, melieve; indien gy de zuiverheid der ziele kunt vinden, zal de Hemel uwe bede aenhooren.

- Gave God dat het zoo ware! Er zyn rampen waer voor er geen balsem op aerde bestaet, en die slechts in de stilte van 't graf kunnen gelenigd worden. ô Clara, Clara! wist gy hoe grievend op elken stond dezes levens my het lot drukt, gy zoudt welligt de wisselvalligheden uwer vriendinne beweenen. Ik wil het voorwerp myner liefde verstooten, en nogtans

storte ik my vruchteloos voor de voeten van myn gekruisten Zaligmaker! Dezen morgen, by myne vurige smeekingen, vermengelde de naem van Pedro zich met dien des Heilands, en eene geheime stem riep my toe, dat er geene genade voor my meer was! Ja, Clara, 'k weet dat ik Pedro moet begeven; maer kan men altyd den pligt boven de neigingen der natuer eerbiedigen?... Echter komt eene gedachte my daer zoo even te binnen: kwynend sleep ik myne dagen voort; myne krachten begeven my hoe langer hoe meer, en ik voel dat het tyd wordt my weêr met mynen Zaligmaker te verzoenen. Er is genade voor die ze vast bekomen wil! Pedros beeldtenis rukt my van mynen pligt los, en 'k beloof u, Clara! dat ik ze niet meer bezichtigen, niet meer aenraken zal, bevorens ik het oogenblik myner dood zie naderen. Dan zal ik ze in myn laetsten wil sluiten, en u aenzoeken dien aen Pedro te overhandigen!'

Zuster Clara vond geene woorden, om het besluit heurer vriendinne aen te moedigen, en vergenoegde zich een toestemmend teeken met het hoofd te doen.

Blondina nam het portret in de handen, aenschouwde het eene laetste mael, en by het: vaerwel Pedro! gleden bittere tranen langs hare wangen, en vielen op die van het voorwerp harer bewondering. Zy wendde zich om, en zuchtte: - Beste Clara! zal ik u dit hei-

lige pand vóór mynen dood mogen toevertrouwen?’

De toon, op welken zy deze woorden sprak; die gedachte van sterven, welke zy reeds meermalen geuit had, bragten Clara in zoo een pynlyken toestand, dat deze sprakeloos de smeekster bleef aenkyken, welke de hand heurer vriendinne tegen haer hart drukte, als om ze te overtuigen dat, ofschoon 't nu hevig klopte, het eerlang van alle gevoel beroofd zou zyn!

Zy herhaelde nogmaels heur laetste verzoek, en Clara verzekerde haer dat zy bereid was dit te eerbiedigen. Het portret van Pedro werd aen aller oogen onttrokken, en van dien tyd af scheen Blondina kalmte te genieten; zoo verre, dat Clara zich meer en meer in de meening versterkte, dat hare medezuster de herinnering van den pagie geheel verbannen had.

Beide vrouwen leefden by voortdoring in de grootste vriendschap.

XVI.

Van den eersten dag dat gy uw harte gesteld hebt om te verstaen, dat gy u gepynigd hebt voor het aengezicht van uwen God, zyn uwe smeekingen aenhoord geworden.

DAN. X.

Om ons verhael zonder hindernis voort te kunnen zetten, moeten wy tot het oogenblik weêrkeeren, waerop Blondina de beeldtenis van jonker Pedro ontving, en hem als herinnering aen hare vroegere liefde, den vinger-

ring schonk, dien ze, by het afsterven harer moeder ontvangen had.

Nauwelyks was Margaretha er bezitster van, of zy spoedde zich, zonder aen de gevolgen harer zending te denken, naer heure woning terug, en bood dit voorwerp den ongelukkigen minnaer aen, welke met angst en verlangen de uitkomst van de zending zyner vertrouweling zat af te wachten. De pagie ontving Beernaerts zuster met open armen, aenvaerde gretig het hem toevertrouwde geschenk, en smeekte Margaretha dat zy het verhael doen zou van alles wat Blondina omringde.

De oude voldeed volgaerne aen dit verzoek, en de jongeling, ofschoon hy wist dat 's meisjes liefde voor hem niet meer bestaen mogt, kon zich van de gedachte niet ontmaken, welke hem gedurig kwelde, namelyk van Blondina een eeuwigen vaerwelgroet te zeggen, en even als zy, zich in een klooster te gaen opsluiten.

Beernaert, die de woeling van 's jongelings boezem kende, en vermeende dat Blondina dien stoot niet zou kunnen doorstaen, verwyderde hem gestadig van zyn voornemen, en zeide dat hy de maegd meer en meer verontrusten zou.

Pedro, in tegendeel, beweerde dat Blondina zyne voetstappen met welgevallen zou vernemen. Hy versterkte zich in dit denkbeeld, en

kon in niets voortaan genoeg smaken. By zyn insluimeren zag hy de schim van de hem zoo dierbare vrouw, bleek en afgemat, voor zyne bedspoude wandelen. Zy scheen hem gestadig toe te roepen, dat er niemand dan hy, den zielestryd, die haer kwelde, verzachten kon.

Elken morgen, als de zon pas opgerezen was; elken avond, als zy hare stralen langzaam tot zich weêrtrok, zweefde de treurige jongeling rond de muren des kloosters van Maegdendale. Klonk de stem eener Godgewyde vrouw hem in de ooren, hy meende dat het die van Blondina was, en voelde telkens eene leniging aen zyne smarten. By iedere teleurstelling werd hy droefgeestiger dan te voren, doch nooit gaf hy den moed op.

Na menigvuldige, maer vruchteloze poogingen, begon hy den wensch te uiten Blondina, wier krachten uitermate verflauwden, niet lang te overleven. De gediensdige Beernaert, ten hoogste met medelyden voor den jongeling bewogen, spande alles in om aen deszelfs eerste verlangen te voldoen, en vond zyne stappen eindelyk bekrond.

De gryze maekte den pagie er mede bekend; deze huppelde van vreugde, en zyne dankbaerheid ging zoo verre, dat hy zich voor 's mans voeten wierp, en deszelfs knien omhelsde.

Op zekeren morgen wendde de lyfknaep zich tot den tuinier des kloosters van Maeg-

dendale, welke, schoon zich gelatende alsof hy van niets wist, ditmael zyn deurtje voor den jongeling opende, en hem met vriendschap ontving.

Na 's mans aendacht opgewekt te hebben over het lot der jonge zuster, en al zyn eigen leed aen den dag te hebben geleid: - Beste Gabriel, sprak Pedro, is jufvrouw Mahieu nog altyd zoo lydend?

- Jonker! de beslissingen des Hemels zyn ondoordringbaer: de maegd kan zich van heure kwelling herstellen, doch ik vrees grootelyks dat zy haer eerlang ten grave slepen zal.'

Pedro zuchtte, en stond in diepe mymering verzonken.

- Gisteren nog, vervolgde de tuinier, by de koelte des avonds, gesteund op den arm van zuster Clara, is zy in den achterhof de frissche lucht komen inademen, en heeft eenen uitstap tot in myn huisje gedaen. De boezem hygde haer fel, heure oogen waren diep in het hoofd gezonken, en ik vond haer veel meer afgemat dan naer gewoonte.

- Komt zy u soms een bezoek afleggen, Gabriel?

- Dikwyls, jonker! want het genoeg dat ik haer verschaft heb, met u eene schuilplaets tegen den bloeddorst der ketteren te bezorgen, is haer nooit ontgaen.

- Spreekt zy ook van my? vroeg Pedro met bevreemding.

- Uw naem, jonker! is slechts één mael, vóór drie maenden, indien ik my niet vergis, in myne tegenwoordigheid, door de maegd uitgesproken geweest; en, even alsof die naem hare treurigheid verzwaerde, liet zy het hoofd op de schouderen van zuster Clara zinken, en zeide haer iets binnensmonds dat ik niet verstaen kon. Dan verhief zy een weinig de stem, en stamelde: - Die herinnering zal my in het graf slepen!'

Pedro zuchtte nogmaels, en de tuinier, diens kommer bemerkende, vervolgde met eene troostelyker stem: - Ofschoon meer ongesteld dan naer gewoonte, schynt zy kalmte te genieten; laet eens zien: ja, 't was ook gisteren dat ik, willende weten of zy aen u in het geheele niet meer dacht, van den moed sprak, die haer tydens de overweldiging van Audenaerde bezielde. Uw naem verschrikte haer niet by deze aenhaling; heure lippen werden tot eenen glimlach getrokken, en zielsvreugde maekte plaets voor de pynlyke uitdrukkingen, die ik sinds hare opoffering steeds op haer gelaet bemerkt heb.'

Met het uiten dezer woorden sloeg het uer waerop Blondina gewoonelyk hare morgenwandeling deed. De tuinier, bevreesd dat de jongeling ontdekt zou worden, gaf dezen zynen kommer te kennen, hem verzoekende, ten

einde alle onaengenaemheden voor te komen, zich in het tuinhuisje te verbergen. Pedro bereidde zich om aen 's mans bede te voldoen, wanneer hy twee zusteren herwaerts zag aenkomen.

Een koude rilling doorliep zyne aderen: hy keerde zich tot Gabriel, en terwyl hy dezen de vrouwen aenduidde: - Dáér! dáér is Blondina!' sprak hy stamelend, en hy wees naer het poortje dat van den bloem- naer den moestuin leidde.

Gabriel verbergde den lyfknaep in het zydekamertje zyner wooning, zegde dat het hem verboden was, iemand aen de nonnen te laten spreken zonder toestemming der abdis, en dat de jongeling zich moest vergenoegen met Blondina te hooren en te zien, zonder zich aen haer te vertoonen.

Pedro beloofde op zyne eer, alles te doen wat de tuinier van hem begeerde. Hy verdook zich in het aangewezene vertrek, welks deurtje Gabriel toestak, zette zich op de knien er voor, en keek nieuwsgierig door het sleutelgat.

Blondina en zuster Clara - want 't waren zy, die zich aen den jongeling vertoond hadden - naderden stilletjes toe, en stapten in het tuinhuisje aen. Gabriel groette haer ootmoediglyk, en zette twee leunstoelen voor het deurtje, dat Pedro van haer afscheidde.

By het zicht der maegd, waerop de dood reeds met nydigen blik loerde, neep de

jongeling zich de oogen toe, en verschrikte uitermaten. De bloos, die de wangen der aenbiddelyke schoone vroeger verhoogde, was door eene vale kleur vervangen; hare vingeren waren afgeteerd als die van een geraemte, en die bekoorlyke zwarte lokken, die weleer zooveel bygebragt hadden, om Blondina als een beeld te doen doorgaen, waren nu met hairen vermengd, die door kommer en verdriet vergrysd waren.

Beide zusteren plaetsten zich in de stoelen, en de tuinier, die ze tot spreken wilde uitlokken, begon met Blondina zyne gewoone dienstbiedingen te doen. Hy leunde op den rug van haren zetel, en, wat al te veel vryheid nemende met de zieke: - Gy ziet er heden min lydend uit dan gisteren, jufvrouw Blondina, sprak hy; de weldoende zon der maend mei, zal welligt die vroegere roozenkleur op uwe wangen doen weêrkomen.

- De hoop verlengt het leven, beste Gabriel; doch ik gevoel dat het graf my eerlang zal rust verleenen.'

Pedro trok zich van schrik terug, en Gabriel, om de beweging te verdooven, die de lyfknaep tegen de deur maekte, kuchtte twee of drie malen, vergrofde zyne stem, en, terwyl hy een achterdochtelyken blik wierp naer de plaets, waer de pagie verborgen zat: - Wel, wel! jufvrouw Blondina! vervolgde hy, gy moet die gedachte van kant stellen: een jong harte

gelyk het uwe, kan veel doorworstelen, en de wenschen, die ik dagelyks voor uw geluk, en uwe herstelling, doe, zullen zeker niet altyd onverhoord blyven.

- 'k Bedanke u van harten, beste man,' sprak Blondina, die zich niet geneigd voelde om de redekaveling met den tuinier voort te zetten, vermits eene vertrouwelykheid, die zy besloten had aen Clara te doen, haren geest ophield. - 't Belangen dat ge in my stelt, ging zy voort, is my van over lang bekend; uwe diensten zal ik nimmer vergeten, en ik moet u slechts nog een enkel verzoek doen.

- Spreek, spreek, jufvrouw Blondina! ik ben altyd uw ootmoedige dienaer.

- En vriend!' voegde de maegd er bevallig by.

- Veel eer, edele zuster!' hernam de man, die, fier over Blondinas gezegde, de borst omhoog stak, en eene diepe buiging maekte.

- Welnu, vervolgde de maegd, gy ziet dat ik ten uiterste afgemat ben, en nooit de zorgen van myn genesheer méér hoefde, dan in dees oogenblik; ga hem, uit myn naem, zoo spoedig mogelyk verzoeken dat hy hier kome; en zeg dat ik hem over eene belangryke zaak raedplegen moet.

- Maer, jufvrouw Blondina, indien iemand hier kwam aenkloppen?

- Zuster Clara zal zoo goed zyn te openen,

Gabriel, ga maer vry uit, en wees voor niets beducht.'

De man werd nadenkend, sloeg nogmaels de oogen op het sleutelgat van het voor hem staende deurtje, en, als gelukkig van eene gedachte gevonden te hebben, die hem uit verlegenheid kon trekken: - De kok is jong, sprak hy aenstonds, *die* zal de boodschap fluks gaen doen.' Hy bereidde zich om het tuinhuisje te verlaten, en den jongeren maet met de hem opgelegde taek te belasten, toen Blondina met eene biddende stem zeide, dat ze begeerde de boodschap door hem zelven te zien uitvoeren.

Gabriel fronste het voorhoofd, bekeek eene derde mael, met duistere blikken, het deurtje van Pedros verblyfplaats, verwyderde zich misnoegd, en mompelde tusschen de tanden: - Bliksems! 'k wedde dat zy hem gezien heeft, en dat ze zuster Clara ook wel zal trachten weg te krygen.'

Hy keerde nogmaels het hoofd om, en verdween met haestige schreden.

Blondina, die nu de gelegenheid vond om Clara eindelyk met haer geheim bekend te maken, meende zulks aen te vangen, doch vond er de kracht niet toe.

Hare medezuster, ziende dat er iets buitengewoons in Blondina omging, liet deze gevoelen, dat zy geene geheimen voor haer behouden

moest, en aenzocht ze de verklaring te doen van hetgeen haer op het harte lag.

Blondina liet zich niet vruchteloos bidden, en, op een zoo zachten toon, dat hare vriendinne de ooren tot haer moest neigen: - Beste Clara, sprak zy, gy herinnert u nog dat ik u verzocht heb het portret van jonker Pedro (hier luisterde de schildknaep met schrik en aendacht toe) hem na mynen dood, benevens myn laetsten wil, te behandigen. Gy weet, Clara, wat ik al heb aengewend, om dien jongeling te vergeten, en hoe vurig de bede was, die ik dagelyks ten Hemel stuerde, om de zuiverheid des harten te kunnen weêrvinden. Helaes! steeds bleef ik in myne meening bedrogen. Echter dacht gy dat ik myne dagen met meer zielsgenoegen, en myne nachten met min angst overbragt, om dat ik u met myn aerdschen kommer niet langer bekend maekte. ô! Gy vergistte u, melieve! 't was slechts in de vrees van u langer te bedroeven, dat ik in uwe zusterziel den balsem niet meer zocht, dien gy nogtans altyd voor myne smarten behield.'

Pedro beefde in al zyne ledematen: hy zou zyne fortuin verpand hebben, om zich voor de voeten der lydende zuster te mogen werpen. Hy beklægde innerlyk de aen den tuinier gedane belofte, doch hield zich stil, en leende weêr, zoo aendachtig mogelyk, het oor aen de woorden van Blondina.

- Beste Clara, vervolgde de maegd, terwyl zy van onder haer witten halsdoek Pedros beeldtenis trok; myne droefgeestigheid is geëindigd: ik heb troost en versterking in de bede gevonden! De gedachte van sterven lacht my toe; morgen misschien na eenige dagen moet ik u verlaten, want - ik voel myne laetste stonden naderen. Zie dáér het voorwerp van myn vorigen kommer; behandig het aen Pedro, en zeg hem dat myne dood het noodzakelyke gevolg was van de liefde die hy my - van de trouw die ik hem beloofde. Slechts ééne zaak foltert my: 't is dat die gevoelige jongeling misschien nog lang zyn treurig leven op aerde zal moeten voortslepen!'

Hier stortte Blondina een laetsten traen van wereldsche herinnering; en de pagie, tot in het binnenste der ziel bewogen, voelde zich het bloed in de aderen verstyven. Zyne knien begaven hem, hy stiet met het hoofd tegen de openvliegende deur, en viel voor de voeten der verschrikte nonnen!...

Wat er in aller harten omging, zullen myne lezeressen zich gemakkelyk inbeelden: er werd een algemeen gegil aengeheven; zuster Clara sprong weg, en hare vriendinne sloeg, by het ontwaren des jongelings, zich de handen voor de oogen, verschrikt van die op eenen sterveling, dien zy verloochend had, nog te laten vallen.

- Blondina, Blondina!' stamelde de lyfknaep, en zonder een ander woord te kunnen uitspreken, kroop hy tot tegen de maegd, en wilde dier handen in de zyne drukken. De jonge zuster ontrukte zich aen deze liefdebetuiging, en al haren moed verzamelende: - Vlucht! vlucht van hier, ô Pedro! sprak zy: uw gezicht, uwe aenraking doen my grootelyks zondigen. Vergeet my, en bid: ik heb in de bede de vergiffenis myner krankheden gevonden. Bedaer u, jonker: de trouw, die ik mynen Zaligmaker op het heilig Evangelie gezworen heb, heeft my nu aen alle wereldsche liefde onttrokken; 'k zal u slechts hierna, in de zuiverheid des harten mogen aenschouwen.'

De jongeling vol eerbied voor haren wil, en voor het kleed waarmede zy bedekt was, bleef, zonder beweging, voor hare voeten knielen: hy voelde de liefde, die vroeger zyn hart voor het meisje had overmeesterd, in eerbied voor de bruid van Jezus veranderen!

Zuster Clara, ziende dat het tyd was hare vriendinne aen dit treurige tooneel te onttrekken, nam die onder den arm, en sleepte ze, meer dood dan levend, met zich weg, terwyl Blondina een laetst vaerwel toewierp aen den jongeling, die het voorhoofd op den grond liet nederzinken, en het verlies der maegd nogmaels met heete tranen beweende.

- Ik had het, bliksems! gedacht, riep Gabriel, die nu met haest kwam toegelopen, misnoegd uit; en hy deed den jongeling de bitterste verwytingen over deszelfs eedverbreking; ik had het gedacht, dat zy een onaengenaem geval zou ontmoet hebben: die belachelyke liefde doet haer de heiligste der pligten vergeten.

- Gabriel, Gabriel! hernam de lyfknaep, zich oprigtend, spreek met meer eerbied van die Godzalige maegd: de hemelsche liefde heeft by haer de aerdsche vervangen, en de belofte van trouw en zuiverheid, die ze gedaen heeft, zal haer tot den laetsten stond des levens geheiligd blyven!'

Om het knorrige gemoed des tuiniers te stillen, verhaelde hy alles wat er, sinds diens afwezigheid, in het tuinhuisje plaets had gegrepen.

Hy nam afscheid van Gabriel, zette zyne stappen huiswaerts voort, en voelde zich dervoege den geest afgemat, dat hy door eene hevige koorts overvallen werd.

Blondina, in tegendeel, versterkt door de mededeeling, die zy aen Pedro gedaen, en door den eeuwigen afscheid, dien zy van hem genomen had, vond al de gemoedskalmte weder, die zy sinds de verzoening met haren Zaligmaker genoten had.

De geneesheer, welke der jonge nonne de

zorgen van zyne kunst kwam aanbieden, verklaerde aen de moeder-overste, dat hare nicht van hare kwyning niet meer kon herstellen, en dat zy met moeite den volgenden dag zou overleven.

Ofschoon de abdis sedert lang alle hoop op redding voor Blondina verloren had, viel die bekendmaking haer hoogst pynlyk. Zy omhelsde de zieke, en voelde zich eenen last van het hart ontnemen by de onderwerping, die zy er in bemerkte. De maegd wachtte den dood met verlangende zuchten af, en zag dien als het begin van een zaliger leven te gemoet.

De aerdsche zaken waren beslist; de hemelsche moesten aenvang nemen.

Blondina, die de toebereidselen welke men voor hare laetste stonden maekte, met kalmte beoogde, gaf den wensch te kennen dat men eenen priester zou toezenden, aen wien zy de belydenis heurer wereldsche krankheden doen zou. De Godsdienaer voldeed aen haer verzoek, schonk haer zyn herderlyken zegen, en de maegd beantwoordde met eenen glimlach de zuchten en tranen der zusteren, die haer omringden.

Het uer, dat haer voor eeuwig der wereld ontrukken moest, was toegenaderd: Blondina, die met de handen over de borst gekruisd had gelegen, terwyl de moeder-overste

de gebeden der stervenden, door Clara beantwoord, oplas, rukte nu hare vingers uit elkander los, sloeg hare oogen op Clara, en scheen haer een laetste verzoek te willen doen. Deze naderde de ooren tot de stervende, welke, het hoofd een weinig omkeerende, Claras hand langzaam tot zich trok, en hare doodskille lippen er tegendrukte. God! zaligheid! verzoening! waren de laetste woorden die Blondina uitboezemen kon. Zy stak beide handen hemelwaerts, glimlachte eene laetste mael, en - Clara viel weenend op het lyk heurer vriendinne neder!...

Na aen hare eerste zielbeweging gehoor gegeven te hebben, sloot zy de oogen der afgestorvene, en zuchtte tot de moeder-overste, die den vollen teugel aen hare droefheid vierde: - De Almogende heeft hare ziel in genade ontvangen!...'

Het lyk der gevoelige Blondina werd in het schoonste nonnengewaed uitgedoscht en voor het publiek ten toon gesteld, dat in menigte naer het klooster van Maegdendale toesnelde, om dit slagtoffer te bezichtigen, en er eene bede over te storten.

XVII.

Beter is de dood dan een treurig leven; beter de eeuwige ruste dan eene
aanhoudende kwyning.

ECCLES. XXX.

Om aen het laetste verzoek heurer hartsvriendinne te voldoen, behandigde zuster
Clara, door tusschenkomst van de oude Margaretha, die ook eene bede over de
overblyfselen van Blondina kwam storten, aen jonker Pedro

het portret haer door de afgestorvene toevertrouwd.

De jongeling ontving het met eerbied, opende het er bygevoegde schrift, en las met zichtbare aendoening de volgende regelen:

‘HOOGGESCHATTE VRIEND!

Op het oogenblik dat ge deze myne laetste schikkingen zult ontvangen, zal ik door den dood van u afgerukt zyn, en weten of de zuchten, die ik voor u geslaekt, of de bittere tranen, die ik voor u gestort hebbe, my ten kwade zullen geduid worden! Ween niet, by het vernemen myner smarten; ik ween ook niet by de mededeeling, die ik er u van doe, want - myne oogen vinden geene tranen meer!... Voor de laetste mael mag ik u van aerdsche liefde onderhouden; voor de laetste mael mag ik, zonder de wraek des Hemels op my te halen, u verklaren dat er eene vrouw bestond, voor wie gy, Pedro! gy alleen, alles op aerde waert!

Sinds het oogenblik dat ik mynen God tot bruidegom heb verkoren, en dat gy u aengeboden hebt, om hem myn harte te betwisten, heb ik nergens rust, nergens genoegen kunnen vinden. De bede, waerdoor ik myne smarten trachtte te lenigen, was by my, onzalige, krachteloos geworden. ô! Hoe dikwerf heb ik my voor de voeten myns Zaligmakers geworpen,

zonder de gemoedskalmte te vinden, die ik hem afsmeekte!... Myne klaegstem klom ten Hemel, en meer dan eens - ik schrik by dit verhael - meer dan eens heb ik in myne zinneloosheid mynen God durven beschuldigen, om dat hy my geene genade schonk; om dat hy uwe herinnering uit myn geheugen niet bande.

Maer de Alvermogende, die den grond van 's menschen harte kent, en die aen deszelfs wil de bestemming van diens loopbaen overlaet, moest my meer beproeven: hy wist dat myne smeekingen voor een aerdsh schepsel bestemd waren! Ik aenbad, wel is waer, mynen God; maer die God, die Alvertrooster, maekte in my plaets voor ydele neigingen!... Ik wilde myne driften temmen: als eene andere Maegdalenastydde ik my in de stilte des nachts, en - uw naem zweefde steeds op myne lippen! Verstaet gy nu, ô waerde vriend, waerom de Hemel my geene genade schonk; waerom myne beenderen als hooi verdorden? Verstaet gy, waerom myne oogen heden geene tranen meer vinden, en myn harte door droefheid is toegenepen? ô! Ik was tot het laetste punt van rampspoed gedaeld: twintig malen daegs verzaekte ik myne aerdsche driften: 't was vruchteloos: de zinneloosheid overmeesterde my; en in het geheim myner ziele durfde ik eindelyk uitroepen, dat myn God het my niet ten kwade duidde, zich een deel der liefde, die ik hem gezworen had, te zien ont-

trekken, om dat ik ze u, Pedro! opdragen zou.

'k Versterkte my in deze gedachte, en ik vergat myn hemelschen bruidegom, om u als den God myns harten te aenbidden! Dan joeg de boezem my zachter, en uw afbeeldsel voelde de zenging myner lippen!... Maer hoe kortstondig was dit heil niet? Ik werd rampspoediger dan te voren; de kastydingen, die ik my oplegde, verscheurden myn vleesch, en benamen my alle krachten. Echter vond ik geene genade. In myne wanhoop morde ik tegen den Hemel, gaf my aen de driften myner ziel weêr over, en stak de armen uit om u te omhelzen, en by u den troost te zoeken, dien myn God my gestadig weigerde!... Ik zocht u ook vruchteloos: 'k liep als eene verstootene rond myn vertrek; 'k wilde weêr bidden, doch ik kon niet... De vertwyfeling overmeesterde my; ik deed eene laetste pooging, plaetste my voor het kruisbeeld, drukte het in myne armen, tegen mynen boezem, aen myne lippen, en liet my op hetzelfde ten gronde vallen! Tranen van diepe smart ontvloedden myne oogen, en bevochtigden het beeld, dat ik besloot niet meer te verlaten, bevorens troost en vergiffenis te verkrygen. Eindelyk, na veel wroegens, hoorde ik eene stem, die my toeriep: - Er is genade voor de zuiverheid des harten!...'

'Dan gevoelde ik eene my onbekende geneugte, die al de snaren myner ziel in trilling

bragt. Ik klemde het zinnebeeld myner verlossing vaster tegen het hart, en my docht dat ik mynen Heiland de armen zag openen om my, als zyne bruid, te omhelzen. 'k Vergat u, Pedro. 'k Verzaekte myne aerdsche liefde, en vond eene volkomene leniging aen myn wee!...

ô Goedertiere Jezus, zuchtte ik, gy, die weet dat ik myne dagen in de zuiverheid des harten zou willen overbrengen, doe dat myne gedachte steeds op u blyve zweven, en dat myne liefde tot u, gelyk zy aen die, welke gy uwe uitverkoornen draegt. Gy kent de geheimen myner ziel; gy weet dat myne krankheden niet uit een kwaedwillig, doch slechts uit een wanhopig gemoed, voortspruiten, en dat, indien gy de hand van my niet meer aflegt, ik eerlang, in uw aenschyn, den loon der gelukzaligen zal mogen smaken.

Hier eindigde myne bede, en myn hart heeft geene onrust meer gekend. Moge het uwe ook 't gemiste geluk weêrvinden!... Vaerwel, Pedro! de nakende dood verstyft myne hand, en ik voel, zonder kommer, myne laetste stonden naderen. Stel uwe trouw in God, en gy zult het heil des levens smaken, tot het oogenblik dat uwe ziel, in den schoot der Almagt, de myne vervoege, alwaer wy elkander eeuwig zullen mogen aenschouwen en beminnen. Vaerwel! dat de Almogende u in genade ontvang!

Uwe toegenegene BLONDINA MAHIEU,
Bruid van Jezus.'

Twintig malen was Pedro by het lezen van dit schrift, in tranen weggesmolten; hy trok zich de hairen uit het hoofd, sloeg zich gestadig de handen voor de borst, en verschrikte uitermate den ouden Beernaert, die den dood van Blondina vernomen hebbende, tot den jongeling liep, om deszelfs weeklagt te verzachten.

- Vader, ô vader! snikte deze, alles is my op aerde ontnomen.' En hy overhandigde het schrift den medelydenden gryzaert, welke na het doorloopen te hebben, zich geweld moest aendoen, om ook niet in tranen los te barsten. Beernaert sprak hem van de nietigheid der wereldsche zaken, van het geluk, dat Blondina in den Hemel genoot, en van de wenschen, die zy gestadig had gevormd, om uit hare aerdsche kwellingen getrokken te worden.

- De gedachtenis der dood, zuchtte hy, is bitter voor den mensch, die onbekommerd is, en wien het in alles welgaet; doch haer vonnis is behagelyk aen dengene, wiens krachten bezwyken. Onderwerp u, myn lieve jongeling; en ik durf u ook verzekeren dat Hemelheil u zal toelachen, tot dat Blondinas wenschen door den Almogende zullen aenhoord worden.'

Pedro bragt eenige oogenblikken in bedenking over: de woorden van Beernaert hadden verheuging in zyn harte gestort, en zich

al de diensten, die hy van den gryzaert ontvangen had, te binnen brengende, vroeg hy hem smeevend of hy zyn laetste verzoek ook niet verstooten zou.

- Jonker, alles voor u, indien de Hemel het niet afkeurt,' zei Beernaert bewogen.

- Doe dat ik Blondina nog éénmael zie!

- Zult gy moed genoeg hebben, om het gezicht van dit lyk te kunnen onderstaen?

- Vader, de Hemel zal my versterken: ik wil den laetsten pligt volbrengen, dien ik aen hare nagedachtenis verschuldigd ben; 'k zal eene bede over haer afgestorven lichaam storten, en haer, tot vernietiging myner aerdsche liefde, den ring, dien zy my schonk, aen den vinger steken. Niemand is nog waerdig dien te bezitten!

- Uw verzoek is te billyk, jonker, dan dat ik het weigeren zou. Wacht tot de avondschemering de nieuwsgierigen van het klooster verwyderd hebbe; dan zal ik er u naer toe geleiden.'

Pedro zag dit oogenblik met hoop en vrees te gemoed, en ter nauwer nood was het uer genaderd, waerop Beernaert waende dat men de poort van Maegdendale voor de toesnellende menigte sluiten zou, of hy begaf zich in het vertrek van den jongeling

- Kom, volg my,' sprak hy moedig; hy trok Pedro met zich, en ging zonder een enkel woord

meer te uiten, tot aen de poort van het klooster, die spoedig voor hem geopend werd.

- Schep moed jonker, zuchtte hy, den pagie uit zyne treurige gedachte trekkende, schep moed.' En hy stapte de kamer in waer Blondinas overblyfselen met een wit linnen gedekt waren. Twee wassen keersen, waervan de eene aen het hoofd- en de andere aen het voeteinde der bedstede stond, verspreidden eene sombere klaerheid in het vertrek, en eene treurige zuster, die eenzaam op eene bidbank voor de afgestorvene zat, hief langzaam het hoofd op by de aenkomst der mannen.

Dezen herkenden zuster Clara, welke, na hun een zilveren wywatervat en een takje palm in de hand gegeven te hebben, zich naer het leger van Blondina wendde, en het laken afrukte, dat de ziellooze tot dus verre aen hunne oogen verborgen had.

- O!...' schreeuwde Pedro, eenen stap achteruit deinzende: doch de schrik, die hem bevangen had, was ylings verdwenen, want Beernaert, die zich aen eene wanhopige aendoening by den jongeling verwachtte, beurde zoo spoedig mogelyk deszelfs krachten op. Na hem eenige spreuken uit den Bybel te hebben aengehaeld, eindigde hy met te zeggen: - Wat mensch leeft er, die den dood niet smaken zal? Wie zal zich van deszelfs magt kunnen bevryden?' Terwyl hy deze woorden uitsprak,

raepte hy den palmtak, die Pedros hand ontvallen was, van den grond op, en raedde den jongeling nogmaels de kloedmoedigheid aen.

Pedro besproeide het lyk met eenige droppelen wywater, en bad voor de ziel zyner overledene minnares, terwyl hy, met het hoofd, op derzelver bedsponde leunde. Na eene korte bede, rees hy langzaam op, raekte sidderend Blondinas gekruiste handen, en stak de eenigste gedenkenis, die hy van de maegd bezat, op den middelvinger van hare linker hand. Een dikke traen gleed hem langs de wangen, en hy zuchtte met eene stem, die Claras hart trillen deed: - Dat die ring het teeken onzer vereeniging zy voor God: moge Blondina er my niet lang afwachten!...'

Hy bleef met styve blikken 's meisjes hand aenstaren, vergat zyne gesteltenis, en herinnerde zich levendig zyne eerste byeenkomst met Blondina in het huis van Beernaert. Die hand, zoo schoon en zoo poezelachtig, toen hy er den eersten kus van dankbaerheid op gaf, was nu door den dood verstyfd en verkild. In zyne begoocheling bereidde hy zich om er de lippen nogmaels tegen te drukken, doch Beernaert, die deze daedzaak als eene heiligschendery beschouwde, trok de hand der ontzielde uit die van Pedro, en sprak op een misnoegden toon: - Bedaer u, en bid: de Hemel straft de vleeschschelyke lusten!'

Pedro volgde het voorbeeld van Beernaert,

die zich voor het lyk op de knien wierp: hy kon niet bidden, doch bleef voor de bedsonde zitten, tot dat Beernaert er hem van losrukke, om hem weêr naer zyne wooning te geleiden.

's Anderendaegs snelde geheel de stad tot de begravenis der overblyfselen van Blondina toe: Jacoba en de zusteren van Beernaert, bygestaen door dezen laetste, en door jonker Pedro, volgden allen, in rouwgewaed, den stoet tot aen het kerkhof van Pamele op, alwaer het lyk onzer rampspoedige minnares aen aller oogen verborgen werd.

Eene maend later trok Pedro het kleed der Minderbroeders aen. Hy voelde, even als Blondina, het geluk hem toelachen, doch die heilstand was ook van korten duer. Na een jaer kloosterleven, riep hy Beernaert by zyn doodsbed, behandigde hem, tot eeuwige gedenkenis, het afbeeldsel, dat zoo lang Blondinas hartskloppingen gevoeld had, en stierf als een Godzalige in 's mans armen.

Beernaert wischte zich eenen traen uit het oog, en zuchtte met Tobias, zynen patroon: 'Gy hebt uw vermaek niet in ons verderf, ô God van Israël, maer na het onweêr verleent gy ons kalmtte, en na 't geschrei en 't geweene, stort gy verheuging in onze harten.'

De goede gryzaert omhelsde Pedros lyk,

volgde het, even als hy met dit van Blondina had gedaen, tot aen zyne laetste rustplaets, en deed het nevens het graf van 's jongelings teêrhartige minnares ter aerde bestellen. Hy plaetste eenen steen tusschen beide, waerop gebeiteld stond:

BIDT VOOR DE SIELEN VAN PEDRO EN BLONDINA, SLAGTOFFERS VAN
RAMPSPOEDIGE LIEFDE.

EINDE.